C A R Ţ I R O M A N T I C E

SERIA „STARK SECURITY"

Wcşî a avut o copilărie zbuciumată, Denise nu şi-a pierdut niciodată speranţa şi optimismul, iar viaţa a răsplătit-o cu o căsnicie fericită alături dc bărbatul pc care

îl consideră sufletul ci pereche. Se simte increzâtoarc chiar şi când Mason pleacă într-o misiune secretă care ¡1 ţine departe de ca timp de doi ani, fiind convinsă ca legătura lor este indestructibilă. Dar nimic nu o pregăteşte pentru momentul în care el se întoarce acasă fără să-şi aducă aminte de ea, de viaţa lor împreună sau de altceva din trecutul lor fericit. Cu memoria pierdută, Mason ştie doar ce i-au spus superiorii: este agent secret, în timpul ultimei operaţiuni a aflat informaţii vitale pentru securitatea naţională şi nimeni nu-i poate da alte amănunte despre viaţa lui pentru a nu-i produce un şoc ireparabil. Nici măcar Denise nu-i poate dezvălui adevărata iden titate, chiar dacă îşi doreşte cu disperare să se întoarcă în braţele lui. însă dorinţa şi pasiunea se pare că nu au dispărut odată cu aminti rile pierdute, iar Mason se îndrăgosteşte nebuneşte de Denise. Iar când ea este răpită şi ameninţată cu moartea dacă Mason nu dezvăluie informaţiile secrete deţinute, nu este pusă la încercare legătura lor indestructibilă, ci noua dragoste care arde acum între ei.

J. KENNER (JULIE KENNER) este autoarea a peste 100 de romane, nuvele şi povestiri din diverse genuri. De şase ori Finalistă a premiului RITA, ea a câştigat distincţia de 2 ori. Seria „Stark Security" a ajuns pe primele locuri în topul de bestselleruri al *The New York Times* şi a fost numărul 1 pe pieţele internaţionale.

978606337816

4J. KENNER Din nou a mea

Traducere din limba engleză Iulian Cremenescu Bianca Paulevici

LITERA

Bucureşt

iprolog

încrederea este un lucru complicat. încrederea în
oameni. în univers.
încrederea că, în cele din urmă, puterea binelui va
învinge puterea răului.

Am reuşit să-mi păstrez această încredere toată viaţa, chiar şi când lumea mă izbea ca pe o plută aflată pe o mare învolburată. Pierdere, durere, dezamăgire - am trecut prin toate, dar cumva am reuşit să rămân calmă şi optimistă.

Dar asta a fost în trecut. Acum... Ei bine, acum e mai greu. Acum mă confrunt *zilnic cu* pierderea şi cu singurătatea. Acum privesc în urmă, la ultimii doi ani, şi mă întreb cum am reuşit să supravieţuiesc fără el.

Acum mă tem că nu se va întoarce niciodată acasă. Bărbatul pe care îl iubesc. Soţul de care am nevoie.

Ştiu că trebuie să rămân optimistă. Ştiu că trebuie să sper.

„Fii încrezătoare!", îmi spun toţi, iar eu mă străduiesc să *o fac.* Chiar mă străduiesc.

Dar adevărul este că încrederea mea în univers a dispărut odată cu soţul meu.

Şi mă îngrozeşte gândul că i-am pierdut pe amândoi pentru totdeauna

.capitolul 1

întuneric.
Doar atât exista, pentru eternitate. Doar întuneric. Un gol. O gaură pustie în care nu exista nimic. Nici măcar el, oricine naiba ar fi fost.
întunericul îi aducea alinare. De parcă s-ar fi aflat în pântecul cuiva. Acum se afla în siguranţă. Nu ca înainte.
înainte?
îl răscoliră urme de emoţie, precursoarele gândurilor, înainte simţise durere. Atât de multă durere! De parcă ar fi avut un foc în stomac. De parcă ar fi avut sticlă în ochi. Oare cât timp suferise, urlând în mintea lui, cu trupul atât de epuizat, încât moartea i s-ar fi părut o uşurare bine-venită?
Nu ştia. De fapt, chiar îşi găsise eliberarea prin moarte. Sau poate că toate acestea încă nu se întâmplaseră, iar durerea lui nu era o amintire, ci o premoniţie.
Nu ştia. Pur şi simplu era acolo: detaşat de timp, de spaţiu, de orice. Era liber. Nu îi era nici cald, nici frig. Nu era nici fericit, nici trist. îşi găsea siguranţa în alinarea dată de faptul că exista şi i se părea că putea rămâne aşa, în siguranţă, la căldură şi mulţumit, pentru totdeauna.
Numai că...
Numai că sub acceptarea calmă a noii lui realităţi se ascundea ceva.

Ceva important. Ceva presant

Să fi fost oare un secret? Sau poate o însărcinară Era chiar acolo, într-un ungher al memoriei, dar fiecare dată când încerca să-l apuce, îi scăpa. Nu ^ si nu putea să-i dea drumul. Dar cum să-l urmărea^ Cum să plece din locul sigur şi cald? Tânjea să rămână acolo pentru totdeauna. jn siguranţă, în confort şi libertate.
Şi, în acelaşi timp, nu îşi dorea doar asta. Voia mai mult. Voia...

Nu ştia nici el ce anume.

Ştia doar că un lucru nu-i dădea pace. Ceva de care îi era dor. Ceva după care tânjea. *Ea.*

îl străbătu dintr-odată un curent de conştientizare, împreună cu un fior de teamă. Şi de pierdere. Şi de regret.

îi apărură în minte doi ochi verzi zburdalnici. Un râs plin de căldură îl tachină şi simţi pe piele atingerea uşoară a unor fire de păr aurii şi mătăsoase.

Era a lui şi o dorea cu atâta intensitate, încât aproape că îl durea. îl cuprinse un sentiment presant. Pericol. Groază. Secretele acelea întunecate pe care trebuia să le... *Nu!*

„Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Te rog, nu!"

Corpul, *fiinţa* lui zvâcniră, încercând să ajungă la ea. încercând să alunge sentimentul de groază ce se contura tot mai clar, tot mai repede. Dar nu îl putea vedea. Nu i se putea împotrivi. Putea doar să se cufunde în vârtejul de voci şi imagini incoerente şi de nedeslusit ce se învolburară dintr-odată în jurul lui, dense, rapide şi fierbinţi. „Unde e?"
„Ai putea foarte bine să ne spui."
„Nu mai ai la ce să te întorci acasă. Nu mai ai nimic."
Şi totuşi avea. *Ea* era acolo. Viaţa lui. Femeia lui.
Trebuia să se întoarcă la ea.
„Să te întorci? Nu te mai aşteaptă nimic la întoarcere. E moartă. I-am tras-o, apoi am omorât-o."
Ţipă cu atâta putere, încât avu impresia că trupul i se frânse în mii de bucăţi, dar cuvintele acelea necruţătoare şi oribile nu se opreau nicicum.
„Ştii de ce a murit? Pentru că te-ai dus la ea. l-ai zis unei boarfe fără valoare secretele noastre."
„Bip-bip!"
„A trebuit să te pedepsim. A trebuit să-ţi demonstrăm că putem ajunge oricând la tine."

Mintea i se învârtea, încercând să-şi amintească. Să o vadă. Să o simtă.

Să o salveze.

„Aminteşte-ţi, fir-ar să fie! Aminteşte-ţi de Road Runner! Nu-l pot ucide pe Road Runner."

Dar nu se putea mişca. Nu putea gândi. Nu putea face nimic, decât să existe în acest purgatoriu rece şi întunecat, în timp ce tot mai multe voci îl asaltară.

„E numai vina ta."

„Prietenul tău? Nu ţi-am fost niciodată prieten."

„Nu e un tunel, ci doar o gaură neagră pictată pe o stâncă."

„32355 5-nul 717"

„Asta nu te va mai ajuta. Nu şi de data asta, ticălos viclean ce eşti!"

„Crezi că e singurul? Eşti al naibii de naiv, ţinând cont de reputaţia pe care o ai."

„Se pare că totuşi nu eşti făcut din cărămidă sau piatră, nu-i aşa, nemernicule?" „Bip-bip!" . . , ,

„Viclean: Poare că ai fost cândva, dar a CUm nu mai eşti." . .

Vocile monotone, lipsite de emoţie se izbeau l a fârsit de el, în timp ce se căznea să se regăsească. Să înreleaeă- Dar nu găsi nimic. Doar cuvintele a Ce l ea şi imaginile fără noimă ale unor numere care p l Uceau p e **un** fcndal negru, în timp ce în minte îi răsunară diverse tonalităţi.

„32355 5-nul 717" „Bip-bip!"

Senzaţia de teamă era cea mai puternică. Un sentiment de groază rece şi dur îl străbătu ca un junghi de gheaţă, îngheţându-i sângele în vene şi stârnindu-i furnicături pe piele. Sângele lui? Pielea lui? încet, începu să priceapă.

Se întorcea. Se întorcea de oriunde plecase. Se întorcea la durere. în iad.

Totuşi, de cele mai multe ori se întorcea la ea...

Primul lucru pe care îl simţi când se trezi fu frigul. Un suflu ca de gheaţă venea de la un aparat de aer condiţionat montat pe perete. Un aparat vechi, cu fâşii de plastic albe care ieşeau din ei şi fluturau în aerul rece.

Se ridică în şezut şi îşi dădu seama că era dezbrăcat, asa că se acoperi cu cearşaful gri şi vechi până la şolduri. Nu avea

pătură, iar cearşaful subţire nu prea îi ţinu de cald. Când apucă cearşaful, îl usturară palmele, iar când privi spre ele, văzu că avea podurile zdrelite, ca şi cum ar fi căzut pe ceva dur, precum asfaltul sau pietrişul.

Poate că avusese un accident? Poate că fusese aruncat dintr-o maşină? Sau de pe o motocicletă?Nu ştia.
Miji ochii, pentru că îl durea capul îngrozitor de tare şi privi cu atenţie prin încăpere, căutând... Ce anume?
Ceva, orice care l-ar fi ajutat să-şi dea seama unde se afla şi ce se întâmplase cu el.
Şi, mai mult decât orice altceva, cine Dumnezeu era! Pentru că în clipa aceea habar nu avea. îl străpunse un junghi rece de panică, aşa că i se împotrivi, hotărât să nu-şi piardă cumpătul. Mai ales când controlul, raţiunea şi spiritul de observaţie erau tot ce avea.

Prima descoperire.

Aruncă o privire prin încăpere. O pereche de blugi jerpeliţi atârnau pe spătarul drept al unui scaun de birou. Se ridică în picioare, cu gândul să se ducă spre ei, dar fu forţat să se ţină de masa de lângă pat când capul i se înclină şi simţi că ameţeşte.
Ce naiba era în *neregulă cu el? Băuse prea mult? Oare fusese implicat într-un accident* în *care condusese beat?*

Nu îşi amintea, dar nu credea să se fi întâmplat asta. Nu credea că era genul de bărbat care să bea în exces. Sau oare era?

Dumnezeule, ce naiba se întâmpla? Trase aer în piept şi îşi impuse să-şi păstreze calmul, dar fără să creadă că astfel de prostii l-ar fi ajutat cu ceva. Dar, spre surprinderea lui, funcţiona. Ca şi cum ar fi fost programat să se poată concentra. Ca şi cum situaţia curentă era doar altă problemă pe care o putea rezolva.

La naiba, bineînţeles că putea!

Mai făcu un pas, uşurat că de data aceasta încăperea păru să se învârtă mai puţin. Nu băuse până ce leşinase, era convins de asta. Ţinând cont de senzaţiile de ameţeală şi de greaţă care îl încercau, ar fi fost
«nViilă dar dovezile sugerau altceva lir
o presupunere rezonabil ,^ , pUt
Respiraţia nu-i mirosea a bauwid seC
fn«. Din câte îşi putea da seama -vo raitase , ,
nici nu simţea nevoia so hf ^ » « Unt
întrucât nu găsi nici o dovada ca ar f, fost p,«^ tati într-o mahmureală de zile mari, trecu metod.c la urn*. 0 v toarea opţiune. Dar, după ceîşi trecu degetele pnn parul oc, scurt şi pe suprafaţa scalpului, nu gas. met o umflaturi sp. si nici o rană.
' Deci nu se rănise la cap. A doua *descoperire.* ab

Se gândi apoi la mâinile înroşite şi rănite. Sa fi f$_{08t}$ nu oare vorba despre ceva şi mai sinistru. ra

Se înfiora uşor, convins că avea dreptate. Nu ştia de di ce era atât de sigur pe el, dar în clipa aceea oricum nu ştia mare lucru. Dacă intuiţia îi bătea cumva la uşă, ca atunci ar fi făcut bine să-i deschidă.

înaintă spre scaun, dar nu se opri acolo. Doar îşi trecu vârful degetelor peste blugii murdari. Privi praful care ^{n}i se lipi de ele, dar, cum nu avea nici o explicaţie, alungă ^ întrebările acelea. Mintea i se limpezea şi trebuia să se concentreze pe ceea ce ştia. Pe fapte concrete, bazate pe ^{c} împrejurimi, dar mai ales pe orice amintire putea fi tre- * zită de faptele respective.

s

Avea să înceapă cu el însuşi. Uşa de la baie era întredeschisă, aşa că păşi peste prag într-o baie mică, dar surprinzător de curată, cu o chiuvetă de porţelan sprijinită pe patru picioare subţiri din crom, o cadă din fibră de sticlă cu o $_{perdea\ de}$ ¿$_{us}$ ^ plastic transparentă si un vas de toaletă cu o pată maro nie ^{maro} veche la nivelul apei.

Singura oglindă din baie se afla **deasunn rW** O bucată înceţoşată de sticlă de $_{ptoast\&}$ 2 la un colţ. Dar era mare si montată oblic, ^^putu vedea si capul, şi şoldurile în acelaşi timp. Iar clacă $_{se}$ dădea puţin mai în spate, putea vedea chiar mai mult Privi în oglindă, ochii lui căprui-închis absorbind imaginea reflectată în ea. Sprânceana stângă îi era crestată de o cicatrice, probabil o rană de cuţit, dar, după o verificare rapidă, se convinse că vedea bine cu'ambii ochi. Avea să afle mai târziu de ce se năpustise cineva spre faţa lui cu un cuţit.

Se concentră apoi asupra întregului corp. Pieptul şi abdomenul îi erau tari ca piatra, dar pline de cicatrici, majoritatea albe, dar unele încă uşor rozalii. Nici una nu îl durea, aşa că presupuse că până şi cea mai recentă dintre ele era veche de câteva luni.

Nu se putea spune acelaşi lucru despre gâtul lui, pe care se vedeau cinci cicatrici circulare proaspete, în linie, de sub maxilar până la claviculă. Arsuri de trabuc poate?

Memoră această posibilitate pentru a se gândi la ea mai târziu. Acum trebuia să cerceteze, nu să se gândească de ce l- ar fi ars cineva cu trabucul.

însă trebui să admită că rănile nu îl dureau, deşi era clar că două dintre ele aproape că se infectaseră. Ceea ce însemna că se afla în stare de şoc sau că îl drogase cineva şi încă se afla sub efectul drogurilor.

Nu ştia cu siguranţă dacă avea dreptate, dar presupuse că a doua variantă era plauzibilă, mai ales dacă ţinea cont de visele acelea ciudate şi înnebunitoare pe care nu mai reuşea să şi le amintească.

Memoră din nou întrebarea pentru mai târziu şi reveni la evaluarea situaţiei.

Bănui că avea în jur de 37 de ani şi, întrucât avea genul de corp pe care îl obţineai doar antrenându-te cu regularitate, descoperi câteva informaţii concrete despre el însuşi. Din poziţia faţă în faţă cu oglinda, văz

ucă avea un tatuaj tribal în formă de bandă pe braţU(stâng si alt tatuaj pe braţul drept, deşi nu dibui mode Iul din unghiul respectiv. Nu se sinchisi să se întoarcă pentru a vedea mai bine. Toate la timpul lor - în pa de faţă, trebuia să fie cât mai metodic cu putinţă. Orice detaliu putea fi un indiciu cu privire la identitatea lui. Orice rană sau vânătaie i-ar fi putut stârni un val de amintiri.

Avea părul închis la culoare şi scurt, dar suficient de lung încât să i se ciufulească după somn. Barba neîngrijită îi dădea de înţeles că nu mai folosise un aparat de ras de multă vreme, ceea ce se potrivea cu senzaţia că zăcuse în pat zile întregi.

Se concentră apoi asupra mâinilor lui. În pofida zgârieturilor, avea mâini puternice şi degete bătătorite. Nu purta verighetă şi nici nu avea vreo urmă de bronz pe deget care să fi sugerat că purtase cândva vreuna. Asta îl puse pe gânduri, în timp ce o imagine cu doi ochi verzi şi păr blond îi trecu prin minte. *Visul lui.*

Oare era reală? Oare era iubita lui? Sora lui?

Oare era în pericol?

În vis, cineva îi vorbise, spunându-i lucruri scârboase despre o femeie. Dar cine să fi fost?

Oricât ar fi încercat, nu-şi putea aminti visul. Era al naibii de frustrant, dar avea să şi-l amintească într-un târziu. Şi avea oricum suficiente motive de îngrijorare în clipa de faţă.

Trase aer în piept şi continuă să se studieze. Avea dinţii albi, majoritatea egali - probabil că în copilărie îşi permisese un aparat dentar. Dar nasul îi era strâmb - bănui că îi fusese rupt de mai multe ori. Poate la sport, poate în urma încăierărilor.Judecând după cicatricile de pe piept, abdomen şi de la sprânceană, ar fi pariat mai degrabă pe încăierări.

Se întoarse într-o parte şi, când îşi văzu clar tatuajul, urmele de cicatrici de pe întregul corp începură să capete mai mult sens. Tatuajul ilustra un craniu cu o beretă verde pe ceea ce părea a fi o stemă. În partea de jos era scris *de oppresso liber*. Recunoscu tatuajul, dar nu îşi aminti în ce împrejurări şi-l făcuse.

Mottoul Forţelor Speciale.

Deci era soldat. Sau fusese soldat. Şi, deşi nu îşi amintea nici măcar un minut petrecut în luptă, faptul că ştia că făcea parte dintr-o astfel de frăţie îi aducea alinare într-o oarecare măsură. Şi îi dovedi un lucru pe care îl ' intuise deja: că îşi putea purta de grijă în orice situaţie.

Dacă era să se ia după bărbatul pe care îl vedea în oglindă, se părea că lumea îl abuza cu regularitate.

Dumnezeule! Oare în ce se băgase? Şi cine naiba era? Un val de panică îl învălui şi, preţ de o clipă, se lăsă dus de el. îşi îngădui să se cufunde în teamă şi în autocompătimire, pierzându-se în gaura neagră din mintea lui.

Şi apoi opri toate porcăriile alea. Avea lucruri mai urgente de făcut decât să se lase copleşit. Nu-şi mai amintea nimic.[7] În regulă. De acolo trebuia să înceapă.

Deci prima întrebare: ce putea deduce din lipsa memoriei.[7] Că păţise ceva. Bine, dar ce anume[7]

Cel mai probabil o traumă. Fizică sau emoţională. Nu prea îi păsa. Pentru moment, era o întrebare pur academică. Indiferent despre ce fel de traumă era vorba, se confrunta cu lipsa memoriei.Era o situaţie de tot rahatul, dar categoric pute mult mai râu. Văzuse cândva un film cu un tip c'a [1] nu mai avea memorie de scurtă durată. Fusese nevo^ să se tatueze ca să reţină anumite fapte. Un film gr02av Memento se numea.

La naiba, îşi amintea *asta!* Măcar îşi aducea aminte unele lucruri. îşi amintea numele planetelor *şi* lunile anului. Ştia să citească. Şi îşi amintea că Luke Skywalker era fiul lui Darth Vader.

Habar nu avea cum se numeau elementele din tabelul periodic, dar măcar îşi amintea că *exista* un tabel periodic. Şi avea impresia că oricum nu ştiuse niciodată numele elementelor.

Deci mintea îi funcţiona. Până la un punct.

Dar numele, vârsta sau istoricul lui.[7] În privinţa *lor,* nu avea nici un indiciu. Dar avea să şi le amintească. La naiba, avea să o facă!

Iar dacă nu avea să-şi aducă aminte... Ei bine, mai trecuse prin situaţii de rahat. Nu că ar fi reuşit să-şi amintească vreuna dintre ele, dar era convins de asta. În plus, tot trupul îi era însemnat cu dovezi în acest sens. Poate că nu ştia cine era, dar ştia foarte bine *ce* era. Şi nu era genul care să se strângă ghem şi să se smiorcăie.

Când se auzi o bătaie scurtă în uşă se răsuci, ducân- du-şi mâna dreaptă în partea stângă, încercând să apuce o armă de foc din toc.

Preţ de o clipă, încremeni în acea poziţie. Apoi îşi retrase încet mâna şi repetă mişcarea, zâmbind.

Memoria musculară. De trei ori ura pentru memoria musculară!

- Se auzi o cheie în încuietoare. Străbătu rapid încăperea şi se aruncă efectiv pe uşă, pentru ca persoana care răsucea cheia în broască să nu poată intraCine e? întrebă el cu voce răguşită, de parcă n-ar mai fi vorbit de luni întregi.

Tuşi şi încercă din nou.

- Cine-i acolo.[7]

-Menajera. Fac curat în cameră.[7] îşi schimbă poziţia şi se uită pe vizor. Văzu o femeie mică de statură, care stătea lângă un cărucior cu rotile, în spatele ei văzu o Toyota veche parcată în faţa uşii. Oare era a lui.[7] Nu ştia.

Ştia doar că femeia nu avea să intre în cameră.

- E în regulă, zise el. Am tot ce-mi trebuie.

Nu era adevărat, dar nici o minciună. Avea plămânii plini de aer şi o inimă care încă bătea, nu[7]

-Bine atunci, domnule, zise ea şi împinse căruciorul spre următoarea cameră.

Privi în continuare pe vizor, concentrându-se asupra plăcuţelor de înmatriculare ale autoturismului Toyota. Numere de California.

Se încruntă şi se întoarse la birou, apucă blugii şi îi scutură, ridicând particule de praf în aer, iar o pereche de boxeri bleumarin căzură pe podea. îi luă de pe jos, îi mirosi, apoi ridică din umeri şi îi îmbrăcă, după care îşi trase blugii pe el.

Blugii nu erau doar murdari, ci şi distruşi. Erau rupţi în genunchi şi nu în stilul care se purta acum. Mai degrabă păreau că ar fi tras o trântă urâtă.

îşi privi palmele, apoi genunchii şi îşi aminti. Nu totul. Nu viaţa Iui. Nici măcar numele. Dar îşi aminti ceva. *întuneric. Şi mişcare.*

Era legat la ochi şi se afla într-un [el de vehicul în mişcare, probabil un camion de marfă, legat la glezne şi cu mâinile stram *legate la spate. Asculta, încercând* să *reţină cât mai multe informaţii cu putinţă, dar nu se auzea nimic. Simţea doar căldură şi mişcare. Atât ştia. Doar atât. Era ca şi cu*$_m$ *s-ar fi născut în acel moment, în camionul acela, direct adult. Da, îşi amintea unele lucruri. Dar nu îşi amintea despre* el. *Oricine ar fi fost, existenţa lui începuse atunci.* Tabula rasa. *Ca un borcan gol*

Dar acum era conştient...

Camionul se hurducai şi zdrăngăni, apoi scârţâi în timp ce se opri.

Se auzi o uşă huruind şi apoi întrezări lumină pe la marginile legăturii de la ochi. Simţi cum mâini puternice îl apucară, ridicându-l în picioare şi făcându-l să se împleticească în faţă. Putea sta în picioare, deci probabil avusese dreptate: chiar era

un camion de marfă. După care auzi sunetul unei lame tăind o

frânghie. îi eliberară mai întâi gleznele, apoi încheieturile. Şi, înainte să apuce să reacţioneze, camionul se puse în mişcare.

în acelaşi timp, cineva îl îmbrânci din spate, iar el căzu pe asfaltul dur şi fierbinte, cu mâinile în faţă ca să amortizeze căderea.

Se *răsuci, îşi smulse legătura de la ochi şi privi spre soare, în timp ce o persoană din interior, îmbrăcată cu un tricou negru şi blugi, coborî uşa rulantă a camionului. Vehiculul se îndepărtă, legănându>se spre orizont pe autostrada pustie.*

în camera de motel, îl năpădiră amintirile. Nu-şi amintea nimic dinainte de camion. în schimb, îşi amintea cum se simţise şoseaua sub mâinile lui, cum mersese kilometri întregi pe jos în soare, cât de uşurat se simţise când găsise, în sfârşit, rahatul ăsta de motel, o adevărată mană cerească pentru el.

Se împleticise spre recepţie, găsise 150 de dolari în buzunar şi cumpărase şase sticle de apă, *cinci* cutii de alune şi trei batoane Hershey's. După care închiriase o cameră pentru două nopţi.

îi mai rămăseseră în jur de 30 de dolari, pe care îşi aminti că şi-i vârâse înapoi în blugi.

Nu avusese nici un document de identitate la el, dar femeii de la recepţie nu păruse să-i pese de asta. Se înregistrase cu numele Jack Sawyer. Nu-şi amintea numele lui real sau altceva despre viaţa lui de dinainte de călătoria cu camionul, dar îşi amintea serialul de televiziune Lost: *Naufragiaţii* şi revendicase pentru sine numele celor două personaje.

Deci iată-1: acum era Jack Sawyer, se afla într-un motel de rahat şi nu-şi amintea nimic. întreaga lui lume se reducea la acea cămăruţă nenorocită şi la hainele lui murdare. Ce gând fericit, nu-i aşa?

Clătină din cap, temperându-şi frica şi frustrarea pe care începea să le simtă din nou. Da, era de rahat, dar măcar era în viaţă. Şi avea de gând să rămână în viaţă.

Hotărât, îşi trase tricoul pe el. Tricoul fusese cândva alb, dar acum era de un gri murdar cu pete de transpiraţie la subsuoară şi pe spatele gulerului.

O pereche de mocasini maro-închis se iţeau de sub birou, aşa că îi încălţă fără şosete, pe care nu le găsi nicăieri. în acelaşi timp, se pipăi peste tot, căutând în buzunarele blugilor şi pe la cusături, în caz că poate cususe ceva în ei. Dar nu găsi nimic în

afară de cei 33 de dolari pe care îi primise rest şi o cheie de motel cu numărul 107 gravat pe ea.

întrucât propria persoană nu-i era de

/. Kcnner

ajutor, căută în sertarele mesei-birou, dar găsi doar o Biblie, un exemplar din *Cartea lui Mormon,* un pix negru şi un meniu al unei pizzerii din Victorville,

California.

Când stomacul îi chiorăi de foame vru să $_{c}$ ceva, dar apoi se răzgândi. 30 de dolari nu ave^^ ajungă prea mult. Mai bine s-ar fi mulţumit cu prin camera.

Mâncă alune în timp ce se plimbă pri$_{R\ Car}$^ ^ analizându-şi paşii următori. Visele febrile încă îi tau în minte, dar cuvintele acelea nu erau mai dare"^ cât în timpul somnului. Ba chiar erau şi mai neclare $_{¡n}$ visele lui se simţise captiv, dar nu confuz. Acum, cuvi$_{IV}$ tele stranii, amenințările şi referinţele la desene animate i se păreau fără noimă, iar numerele cu atât mai mult.

Neavând altceva la îndemână pe care să scrie, scoase meniul şi mâzgăli ce îşi mai amintea: *32355 5-nul 717.*

Probabil că *nul* însemna zero, aşa că tăie ce scrisese şi o luă de la capăt: 32355 50 717.

Tot nu aveau nici o noimă, aşa că se încruntă la numere şi la refuzul lor de a-i oferi orice fel de informaţie.

Numerele nu însemnau nimic pentru el? Atunci avea să înceapă de altundeva. Ştia că păţise ceva şi că după acel interludiu misterios fusese îegat la ochi, la mâini si la picioare, apoi împins dintr-un camion în deşertul încins şi abandonat.

Nu îşi dorea ca scenariul respectiv să se repete şi, ţinând cont de faptul că nu ştia dacă persoanele care îl prinseseră îl abandonaseră cu adevărat, avea de gând să fie pregătit în caz că se întorceau.

Cu alte cuvinte, avea nevoie de o armă.

r

Ar fi putut să rupă un sertar şi să folosească o bucată de lemn, dar avea impresia că doamna simpatică de la recepţie s-ar fi încruntat dacă ar fi făcut-o. Se întoarse în schimb în baie şi scoase cheia clin buzunar. Vârî capătul cheii între rama oglinzii şi sticlă în colţul din dreapta jos şi apoi o desfăcu încet. Aşa cum sperase, crăpăturaera lungă şi adâncă şi, pe măsură ce mări spaţiul dintre ramă şi sticlă, reuşi să desprindă o bucată de oglindă în formă de ţurţure, lungă de vreo treisprezece centimetri.

Exact ce-i trebuia. Pentru că nu ştia câtuşi de puţin la ce naiba să se aştepte când avea să iasă pe uşă.

înfăşură un capăt al bucăţii de sticlă în hârtie igienică, improvizând un mâner, apoi o băgă în buzunarul blugilor în timp ce se duse spre uşa camerei. O deschise încet şi ieşi, izbindu-se parcă de un zid de căldură.

Trotuarul era liber pe ambele părţi, în parcare erau doar câteva maşini goale, iar aburi de căldură se ridicau din asfalt. Lumea se transformase într-un infern, dar, ţinând cont de tot ce se întâmplase, i se păru potrivit. Parcă nimerise din lac în puţ.

Un panou ce arăta de parcă nu mai fusese schimbat de prin anii '50 stătea cocoţat în vârful unor stâlpi de oţel şi identifica micul motel dărăpănat ca fiind Stay-A-While Motor Inn[1]. Spera că era doar o sugestie, pentru că voia să plece de acolo cât mai repede.

Străbătu trotuarul spre panou, trecând pe lângă uşile pastelate. Camera 106, verde. Camera 105, albastră. Camera 104, galbenă.

Drumul îi era cunoscut, ceea ce îi oferi alinare într-o oarecare măsură.

în acelaşi timp, faptul că tot ce-şi amintea despre viaţa lui se reducea la şase uşi vopsite în culorile ouălor de Paşte nu era tocmai de-ajuns ca să sară în sus de bucurie.

Aceeaşi femeie se afla la recepţie. Avea în jur de 60 de ani şi părul ca Luciile Ball. îşi amintea serialul I Love Lucy!

Femeia îi zâmbi din spatele tejghelei.

-Ei, arătaţi
:i mult mai bine azi! Aţi reuşit să d0rrTlit.
pu
că
ţin?

– Da, zise el, apoi îşi drese vocea în timp ce arun-
o privire prin încăpere. Aveţi cumva un orar al
autobuzelor?

Femeia clătină din cap.

1 În traducere din engleză, numele motelului Înseamnă „Stai o vreme", (n.tr.)

- îmi pare rău, nu am. Unde vreţi sa ajungeţi? -Vreau doar să mă plimb, zise el, de parcă ar fi f$_{0st}$
Jack Reacher şi era ceva normal să hoinărească prin ţară.

- Păi, să vedem dacă reuşesc să găsesc un orar pe internet.

Se duse spre un calculator ce părea a fi mai bătrân de- cât el, dar se opri pe la mijlocul tejghelei ca să răspundă la telefon în timp ce scotoci printr-un sertar.

Jack îşi înălţă capul şi îşi băgă mâna în buzunar, cu toate simţurile în alertă. „Telefonul." Se relaxă.

Desigur. Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat. Cifrele. Formau un număr de telefon. 3235550717.

-Oh, ce bine, am eăşit-o! tîsppq

după ce încheie con-
vorbirea. Scoase o broşură mototolită dintr-un sertar.
Deci autogara Greyhound nu e foarte departe de aici.
Asta căutați? Sau voiați rutele locale?
– Greyhound, zise el, gândindu-se la codul zonal 323.

I **oc ucu un** «rieron. apoi cred că
că voi pleca spre
Los Angeles.

-Aveţi prieteni pe-acolo? -Cred că voi afla în curând.

capitolul 2

Jack se întoarse în cameră şi se aşeză pe marginea patului, cu telefonul de modă veche cu taste în poală, ţinând în mână receptorul, care era prins de aparat cu un cablu.

Nu ştia cine sau dacă avea să răspundă cineva. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că nu ştia nimic altceva. Era ca o tablă goală, cu o singură însemnare pe ea.

„Formează naibii numărul, Jack!"

îsi ridică mâna şi apoi ezită. Dacă era o capcană? O amintire introdusă intenţionat în mintea lui.

Dar cu ce scop.[7]

Dacă nu suna, nu le oferea satisfacţia de a-şi vedea planul dus la îndeplinire.

Şi dacă nu exista nici un plan[7] Dacă terminaseră cu el şi-l aruncaseră pe autostradă fără amintiri şi fără resurse, aşteptându-se să nu-l mai vadă niciodată pe Jack Sawyer sau pe cel care fusese înainte[7]

Pe de altă parte, dacă l-ar fi vrut mort, de ce nu-l uci- seseră pur şi simplu.[7] De ce să-i îndese bani în buzunar şi să-l lase în viaţă.[7]

Dacă nu forma numărul, poate că i-ar fi dat dracului el pe ei, dar cu siguranţă s-ar fi dat singur dracului.

Şi, la naiba, în clipa aceea, posibilitatea de a găsi cel mai mic

indiciu despre cine fusese înainte cântărea mai mult decât orice altceva. O capcană.[7] Poate. Dar supravieţuise altor situaţii şi mai rele. Sau cel puţinpoate că o făcuse. Era un membru dur şi plin de cică- trici al Forţelor Speciale. Sau cel puţin aşa presupunea. Trebuia să fie în stare să dea măcar un telefon fără sa declanşeze sfârşitul lumii.

Tonul receptorului se schimbă într-un cârâit. Apăsă pe furcă, îşi puse receptorul între ureche şi umăr şi formă numărul care îi tot trecuse prin minte.

La capătul celălalt, telefonul sună de două ori, apoi răspunse o voce masculină puternică.

- Monrovia Travel Adventures. Sunteţi clientul nostru?

- Da, îngână el.

-Numele de utilizator, vă rog!

Jack închise. Greşise numărul. Sau şi-l amintise greşit.

Frustrat, se ridică, începu să se plimbe încolo şi încoace prin cameră şi rememoră visul absurd. Dar absurd era cuvântul-cheie. Imagini din desene animate, voci fără corp, expresii şi numere aleatorii care nu ar fi avut logică pentru nimeni.

Doar că...

Se întoarse încruntat spre telefon. Sau poate că aveau logică. Poate că în lumea lui Ethan Hunt şi a lui Jason Bourne expresiile alea fără noimă aveau logică.

Nu că ar fi fost Bourne, dar poate... Poate că

Formă din nou numărul şi de data aceasta îi răspunse o femeie.

Când îi ceru numărul de utilizator, miză intuiţie după ce îşi analiză toate gândurile lipsite de sens şi se agăţă de cel mai probabil dintre ele.

- Road Runner, spuse el, sperând din tot **sufletul -** avea dreptate.

Preţ de o clipă se aşternu tăcerea. Apoi femeia îi Spuse scurt şi tăios:

-Aşteptaţi, vă rog!

Aşteptă cu un gol în stomac. Nu ştia exact ce făcuse, dar era convins că pusese nişte roţi în mişcare. Dar chiar nu ştia dacă era bine sau rău.

Se auzi un clinchet, iar de data asta îi vorbi un bărbat.

- Parola?

Jack dădu să vorbească şi îşi îndreptă spatele, de parcă ar fi raportat că sosise la datorie. De parcă ar fi fost o rutină cunoscută pentru el. Presupuse că fusese cândva.

În acea zi însă habar nu avea ce trebuia să facă.

- Parola?
- îmi pare rău, eu...

-Vă rog să îmi spuneţi numele şi locaţia.

- Victorville, zise el. Trebuie să vorbesc cu cineva care se află la conducere. E urgent!

Preţ de o clipă, se aşternu liniştea.

-în biroul acesta se aplică anumite protocoale. Această convorbire se va încheia în cinci, patru...

-Aşteptaţi! S-a întâmplat ceva. Nu vă pot spune parola pentru că nu mi-o amintesc. Am fost drogat, spălat pe creier sau Dumnezeu ştie ce. Lăsaţi-mă, vă rog, să vorbesc cu superiorul dumneavoastră!

Tăcere.

Munţi întregi de tăcere.

Apoi bărbatul îi spuse:

-îmi pare rău, domnule. Conform protocolului...

- Wile E. Coyote! Looney Tu nes! Bip-bip! Parcă era idiot. La naiba! Nu ştiu. Cine-i acolo? Pe cine am sunat?

-Aşteptaţi, vă rog.

Vocea imperturbabilă dispăru, fiind înlocuită de un ticăit ritmic în loc de muzică de aşteptare. Jack parcă aşteptă o eternitate. Era pe punctul de a renunţa şi de a încerca din nou, când auzi o serie de clicuri şi apoi o voce gravă:

- Cerule mare, Road Runner.' Unde eşti.[7] Raportează! Jack dădu să răspundă. Ba chiar *deschise* gura şi dăd[u] să-i spună tot bărbatului care părea îngrijorat. După care îşi recăpătă gândirea raţională şi îi spuse:

- Ce-ar fi să îmi spui mai întâi cine eşti tu.[7]

Tăcere. Suficient de mult timp ca să *fie* observată. II surprinsese pe individ. Bun. Se săturase să *fie* singurul care nu era la curent cu starea lucrurilor.

-Sunt colonelul Anderson Seagrave. Iar în momentul de faţă, sunt singurul dispus să aibă încredere în tine. O spusese pe un ton sever, dar nu ostil.

- Pentru că n-am ştiut parola.
- N-ai ştiut-o.[7]

„Bună observaţie!" Probabil o rostise printre toate lucrurile pe care le debitase sau cel puţin se apropiase suficient de mult de ea încât să-i stârnească curiozitatea colonelului.

-Nu , zise el, considerând că era mai bine să fie sincer. Am *făcut o* presupunere bazată pe anumite informaţii.

- înţeleg. Vocea părea mai încordată acum, iar când vorbi din nou, lui Jack i se păru că avea o tonalitate periculoasă. Şi cum ai reuşit să fii atât de informat.[7]

- Mă întrebi dacă am snopit pe careva în bătaie ca să aflu strângerea de mână secretă[7]

Ştia că era cam dur, dar individul era colonel Făcea parte din armată, din guvern, dintr-o organizaţie impor tantă. Iar Jack nu avea de gând să pătrundă în **mediul** lor ca un căţeluş *sfios si* rătăcit. Se pierduse dpîa « . sa se agaţe cu dârjire de acel ultim procent care îi rămăsese. -Cam asa ceva, spuse Seagrave. Deci spune-m-

Road Runner.[7] Sau doar te-ai jucat cu mintea lui?Jack închise ochii, apoi se prinse de puntea nasului cu degetul mare şi arătătorul. Era momentul adevărului. Spera că nu avea să se dovedească a fi cea mai mare greşeală din viaţa lui.

Vestea bună era că măcar nu-şi amintea alte greşeli mai mari cu care să o compare. -Adevărul?

-în domeniul nostru, ar fi o schimbare plăcută.

-Bine. Atunci poate îmi spui cine şi ce sunt. Pentru că eu n-am nici cea mai vagă idee.

Jack aşteptă, convins că urma să aibă parte de o reacţie explozivă. Câteva muştruluiri verbale care să-l pună la respect pentru că juca nişte jocuri atât de prosteşti cu cineva care evident ocupa o poziţie importantă în comunitatea serviciilor secrete. Poate că nu mai ştia parola, dar recunoştea semnele unei operaţiuni secrete sub acoperire care gestiona agenţii de teren.

Indiferent că mai era sau nu soldat, Jack era convins că era un fel de agent secret. Nu ştia însă dacă individul acesta îi era prieten sau cineva care l-ar fi tras pe sfoară.

-Poţi? întrebă el, când tăcerea persistă, iar de data aceasta fu convins că era o tactică. Poţi să-mi spui cine naiba sunt?

- Cred că da, zise Seagrave. S-ar putea chiar să ştiu ce ţi s-a întâmplat. Cel puţin parţial.

-Sunt numai urechi.

- Hm... Ţku dat un nume?

-Nu de mult, recunoscu Jack. Din câte îmi dau seanţa, lumea mea a luat fiinţă cu câteva ore în urmă, când m'am trezit- Cu un scurt prolog înainte de asta. Unul captivant, cu un strop de mister. - Mister?

-îmi spun Jack, zise el, ignorând cererea nerostit§ lui Seagrave de a-i da detalii despre felul umilitor în ^ plonjase din camion. Jack Sawyer.

Seagrave izbucni în râs. Acel râs i se păru atât de rea| şi de familiar, încât Jack începu şi el să chicotească.

- Oare de ce nu mă surprinde? întrebă Seagrave.

- Ţinând cont de circumstanţe, nu sunt persoana po. trivită pe care să o întrebi.

Cu toată amnezia, începea să riposteze destul de rapid.

- Pe vremuri erai un mare fan al serialului *Lost: Nau-fragiaţii.* II urmăreai cu...

- Cu cine?

-Cu mine, răspunse Seagrave, deşi Jack era convins că era o minciună. Beam bere şi ne uitam la prostia aia.

- Deci eram prieteni. -Sper că mai suntem. -Atunci spune-mi cine sunt.

- Nu pot face asta. Nu acum. Jack se încordă.

- De ce nu?

- Pentru că s-ar putea să nu îmi mai fii prieten. Si dacă aşa stau lucrurile, nu vreau să îţi dau alte informaţii'

-La naiba! La un moment dat, se ridicase fără să-şi dea seama si începuse să se plimbe înmU • - ~ t • ~ , i Şl încoa ce. Apoi se aşeza. Irebuie sa ne întâlnim. Faţă în faţă^ Trebuie să te văd, ca să stiu dacă am încredpr« - .- . , bi se pare ca şi tu ai nevoie de acelaşi lucru.

-Unde eşti?

- Nu contează. Doar spune-mi un loc în Los Angel şi ne întâlnim acolo.

-Ar fi mai bine să te luăm noi şi să te aducem aici

- Nici vorbă! zise Jack.

-De ce nu?

- Pentru că în momentul de faţă sunt un om fără prieteni. Nu ştiu cine sunt sau cine mi-a făcut asta. Aşa că spune-mi drept: chiar crezi că aş avea încredere în tine si ti-aş spune unde sunt?

- îmi pare rău, Jack. Şi ai dreptate. N-am crezut că mi-ai spune adresa.

în timp ce Seagrave îi zise asta, se auziră bufnituri constante, iar pereţii subţiri ai camerei de motel începură să tremure.

- Dumnezeule! şopti Jack. Ce-ai făcut?

- îţi jur că nimeni nu te va răni. Doar lasă-i să te aducă aici!

Jack nu se sinchisi să răspundă. Doar încheie convorbirea, cu mintea fremătând. Apucă strâns ciobul de oglindă înfăşurat în hârtie, pregătit să taie sau să înjunghie pe oricine.

Dar era doar un vis. Când auzi zgomotul tot mai puternic, înţelese că nu era un singur elicopter. Erau elicoptere militare şi, din câte îşi putea da seama, erau cel puţin cinci. Probabil două în parcare, unul în aer şi două în spatele camerei.

Un ciob de oglindă spartă şi isteţimea lui usturătoare nu puteau să-i ţină departe. Asta însemna că avea de făcut o alegere. Putea să se ascundă în cameră şi să încerce să se lupte cu ei ori putea să deschidă uşa, să iasă pe trotuar şi să accepte următorul pas din ceea ce părea că avea să devină o aventură cât se poate de neobişnuită.

capitolul 3

Iată deci informaţia frapantă a zilei: eu, Denise Ellen Marshall Walker, sunt o persoană îngrozitoare.

Sau cel puţin complet dată peste cap.

Sigur sunt, nu-i aşa.[7] Pentru că iată-mă stând la soare într-una dintre cele mai frumoase curţi din toată California şi, în loc să mă gândesc *cât de norocoasă sunt că am asemenea prieteni şi colegi extraordinari,* eu fierb de invidie.

Nu din cauza casei, deşi nimeni nu m-ar învinovăţi pentru asta. La urma urmei, e proprietatea din Malibu a lui Damien Stark, iar individul nu face nimic cu jumătate de măsură. Nu o pot dovedi, dar sunt 90 la sută convinsă că a importat şi razele soarelui odată cu dalele de piatră italiene splendide din curtea interioară.

Dar nu, nu din cauza proprietăţii imobiliare arăt ca Elphaba[1], ci din cauza partenerului meu, Quince, şi a iubitei lui, Eliza, care se ţin de mână şi se devorează din priviri. Şi de ce n-ar face-o.[7] în sfârşit s-au împăcat, după un interludiu suficient de lung ca dinozaurii să evolueze şi să dispară ca specie. Dar oare mă bucur pentru ei.[7]

Oh, haide! Bineînţeles că mă bucur. Am dat greş, dar nu sunt o căţea. Mă bucur pentru ei.

Elphaba este un personaj negativ în opera lui Gregory Maguire, precum şi în adaptările de pe Broadway, portretizată după vrăjitoarea a»n filmul clasic *Vrăjitorul din 0z.* (n.red.)

Dar sunt şi al naibii de geloasă şi mă urăsc pentru asta. Dar pur şi simplu nu mai am răbdare să mai trea. că o eră. îmi vreau soţul înapoi. Nu l-am mai văzut pe Mason de peste doi ani. Nu l-am mai văzut de când a plecat într-o misiune ca agent sub acoperire. Şi mi-e atât de dor de el, încât uneori mi-e teamă că o să mă ghemuiesc şi-o să mor doar din cauza durerii pricinuite de singurătate.

încerc însă să rezist. Prietenii mă ajută. Munca mă ajută. Şi mă ajută convingerea că el e undeva acolo, că încă mă vrea şi că încă îi e dor de mine.

Dar nimic din toate astea nu mă ajută suficient de mult ca să potolesc gelozia acută pe care o simt când văd o reîntâlnire

fericită.

Iar astăzi aproape că mă înec într-o mare de fericire. Dacă ar fi vorba doar de Quince şi Eliza, poate că n-aş fi atât de afectată. Dar astăzi sărbătorim încheierea cu succes a unui caz al Agenţiei Stark Security, precum si iminenta reuniune a unei prinţese europene cu tatăl ei extrem de uşurat sufleteşte.

Agenţia Stark Security este o divizie relativ nouă a companiei Stark International, un conglomerat uriaş deţinut de fostul jucător de tenis devenit antreprenor miliardar Damien Stark, şi condusă de Ryan Hunter fostul şef al departamentului de securitate corporativă al companiei Stark International.

înfiinţată după ce mezina lui Stark a fost răpită ASS are angajaţi excelenţi, mulţi dintre ei venind de p$_{e\ a}$l$_{te}$ posturi din rândul forţelor de ordine sau din cadrul viciilor secrete, deoarece cred în obiectivul lui Stark d' a asigura ajutor acolo unde este nevoie, indif$_{erent}$ de importanţa postului respectiv.

Acum şi eu mă număr printre ei, deoarece am renunţat la postul de agent secret din cadrul guvernului cu ceva timp în urmă. Însă în momentul de faţă nu mă simt prea dură. În schimb, sunt prost dispusă, singură şi geloasă. Pentru că toţi ceilalţi sărbătoresc, iar eu, pur şi simplu, mă simt pierdută.

Chiar nu e unul dintre cele mai bune momente ale mele, aşa că mă forţez să-mi feresc privirea, pentru ca Eliza sau Quince să nu-mi observe expresia melancolică si să nu le ştirbească fericirea.

Sincer, e o decizie bună, pentru că, după ce îmi mut atentia către piscină, e mult mai greu să rămân melancolică. Mai ales când micuţa Lara Stark, cu părul ei negru, o stropeşte cu apă pe sora ei mai mică, iar aceasta chicoteşte, în timp ce prinţesa recent salvată încearcă fără prea mare tragere de inimă să le trezească interesul faţă de plutele colorate din piscină.

Din partea opusă a piscinei, sora Elizei, Emma, le supraveghează şi ea pe fete, cu o privire veselă. Emma poartă un maiou şi pantaloni scurţi şi are coapsa strâns bandajată după lupta de ieri. S-a întâmplat abia ieri.

Sincer, deja mi se pare că a trecut o grămadă de timp, iar adevărul josnic e că îmi doresc alt caz. Şi cât mai repede. Chiar dacă asta înseamnă că practic cineva poate să dea de necaz. îmi doresc un caz pentru că altfel nu ştiu cum aş putea să nu mă mai gândesc la Mason sau cum aş putea face ca inima să nu mi se frângă iar în bucăţi.

La naiba! îmi şterg ochii umezi şi sper să nu observe nimeni.
Chiar ar *fi* trebuit să port ochelarii de soare...
A

Mă gândesc la asta când îmi dau seama că vine Quince spre mine. Sunt îndrăgostită până peste cap de soţul meu, dar asta nu

4 /. Kenncr

înseamnă că nu ştiu să apreciezun bărbat arătos - iar Quince clar arată bine. E bri$_{ta}$. nic, lucru ¡relevant, de altfel, dar accentul lui grozav $_{Cu}$ siguranţă îi face înfăţişarea zveltă şi întunecată şi $_{maj}$ atrăgătoare. Are un aer tăios, periculos, dar în adâncul sufletului e unul dintre cei mai buni oameni pe carefl cunosc. Şi cel mai loial.

Dar cel mai mult contează că e îndrăgostit lulea de Eliza. Sincer, treaba asta e adorabilă.

în timp ce se apropie de mine, o caut cu privirea şi pe ea în spatele lui, dar îmi dau seama că a dispărut. Probabil că e în casă, unde Nikki, Damien şi restul echipei de dimineaţă savurează o cafea şi un mic dejun în stil bufet suedez.

-Am făcut-o, zice el şi se aşază pe marginea şezlongului meu.

-Tu şi Eliza.[7] glumesc eu şi mă dau mai încolo, ca să-i fac loc. Ar fi cazul după ce v-aţi făcut ochi dulci în ultimele câteva zile.

- Ce amuzantă eşti! mi-o întoarce el, dar rânjeşte, asa că ştiu că nu se supără pentru că îl tachinez.

Ştie foarte bine că o ador pe Eliza şi că sunt de părere că sunt un cuplu extraordinar. -Vreau să o aud din gura ta. - Ce să auzi.[7] întreb eu, sincer confuză. -Că noi doi facem o echipă grozavă, că vei rămâne e teren, că nu vei decide că a fost un caz singular si că te vei întoarce Ia calculatorul tău.

Pufnesc, ca şi cum mi-ar spune cel mai ridicol lu din lume. Dar nu e aşa. La urma urmei, chiar asta fă$_{c}$ sem înainte să ne întâlnim. Am fost atât de **ursuză** di ' cauza absenţei prelungite a Iui Mason, încât am **renunţ** la postul din cadrul guvernului şi am acceptat of$_{er}$t$_{a}$
Ryan de a mă recruta în echipa lui de securitate. Dar am refuzat misiunile pe teren.
Quince m-a convins să revin pe teren. Am lucrat puţin împreună când am investigat răpirea fiicei lui Stark şi ne-am înţeles de minune, probabil pentru că amândoi ne simţeam jalnic.
Indiferent din ce motiv, am devenit prieteni, iar misiunea pe care tocmai am încheiat-o a fost prima noastră colaborare oficială ca parteneri.
-Nici vorbă să mai scapi acum de mine, îi spun eu cu sinceritate.
El ridică din sprâncene.
-Acum?

- Desigur. îi zâmbesc ştrengăreşte. Acum, când eşti cu Eliza. Asta înseamnă că am cu cine să bârfesc despre toate obiceiurile tale enervante.

-Ah, atunci cred că sunt norocos că nu există nici măcar un singur lucru enervant la mine!

- Da, zic eu, inexpresivă. Norocos. Ne zâmbim ştrengăreşte şi apoi îmi pun mâna peste a lui, pe perna de pe şezlong. Mă bucur aşa de mult că sunteţi împreună, îi spun eu cu sinceritate. Aţi fost sortiţi să fiţi împreună, ştii, da?

-Ştiu, zise el. Şi sunt hotărât să n-o dau în bară. Mergem chiar şi la consiliere. Prima şedinţă este joia viitoare.

- Bravo vouă! zic, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să încerc şi eu.

Poate că aşa aş reuşi să aflu cum să umplu golul tot mai mare din sufletul meu. Apoi alung gândul din minte. Momentul acesta nu are legătură cu mine.

îşi mută mâna, astfel încât să-mi poată cuprinde degetele şi le strânge uşor.

-Poţi să-mi spui ce e în neregulă?

E o întrebare simplă, dar rostită cu atât de multa î$_n$. grijorare sinceră, încât ochii mi se umezesc şi trebuie sa clipesc ca să alung lacrimile.

-E doar o stare de melancolie. Te iubesc şi eşti unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, aşa că te rog să nu interpretezi greşit, dar sunt atât de geloasă, încât nu m^ văd în faţa ochilor!

-îmi pare rău, Denny. Aş vrea să ţi-l pot aduce înapoi.

-Ştiu, zic eu încuviinţând din cap şi, deşi Quince mi s-a adresat mereu cu numele de alint pe care îl folosea Mason, în dimineaţa asta îmi vine să izbucnesc în lacrimi când îl aud. Peste umărul lui Quince o văd pe Eliza păşind prin intrarea deschisă cu o tavă plină cu ceşti de cafea. Arăt cu degetul spre ea, simţindu-mă dintr-odată disperată să petrec câteva clipe singură. S-ar părea că a adus cafea pentru toată lumea. Ar trebui să-i dai o mână de ajutor.

-O să-ţi aduc o ceaşcă.

În timp ce se ridică în picioare, îi fac semn din cap că nu vreau, iar el ridică din sprâncene surprins, pentru că ştie foarte bine că sunt dependentă de cafea.

-Cred că am luat un virus. Stomacul mi se tot revoltă când beau cafea fără să mănânc. O să-mi iau ceva de mâncare cât de curând, spun eu înainte să se ofere să-mi aducă şi mâncare.

-De acord, zice el, evident conştient că îl rog subtil să plece.

De obicei mă descurc. Dar astăzi, cu celebrarea dra gostea şi...

Mă smiorcăi şi clipesc şi îmi impun să nu pJa$_n$g $_{in}$ timp ce-l privesc ducându-se cu paşi mari spre Eli$_{2a}$ mi se taie respiraţia când văd cum se luminează toată' la faţă când îl vede.

înghit în sec. Trebuie să mă opresc, îmi spun răspicat în gând.

Chiar trebuie să nu-mi mai plâng de milă. Dar, fir-ar să fie, nu ştiu ce s-a întâmplat cu el! Nu ştiu dacă e în siguranţă. Nici măcar nu ştiu dacă mai e în viaţă, desi sunt convinsă că aş fi simţit durere în suflet dacă ar fi părăsit această lume.

Singurul lucru pe care îl ştiu sau pe care cred că îl ştiu este că în urmă cu patru luni am avut impresia că... *Born în the* USA...

Telefonul îmi sună tare şi neaşteptat, pentru că melodia interpretată de Bruce Springsteen e alocată ca ton de apel pentru numărul fostului meu şef, colonelul Anderson Seagrave. îmi iau repede telefonul, nerăbdătoare, şi răspund cu un sentiment amestecat de speranţă şi de agitaţie. Pentru că Seagrave încă este şeful lui Mason.

-Ai aflat ceva? îl întreb eu direct. Ştiu că nu mă sună asistenta lui. Anderson e un om ocupat, dar nu mi-ar face aşa ceva. Ştie foarte bine că sunt disperată să aflu veşti despre soţul meu. - Denise, îşi drege el glasul. Trebuie să vorbim.

-Unde e?

Nu îmi văd nicăieri soţul în timp ce privesc cu atenţie prin ceea ce pare a fi o garsonieră drăguţă, dar este de fapt o cameră de spital securizată, care aparţine guvernului. Pereţii sunt zugrăviţi într-o nuanţă de bej liniştitoare, iar picturile cu peisaje înrămate aranjate artistic pe pereţi sporeşte atmosfera calmă din încăpere.

1

-Se va întoarce curând, mă asigură Seagrave, dar eu reuşesc doar să clatin din cap.

Poate că Mason se va întoarce în cameră, dar nu j$_{n}$ seamnă că se va întoarce cu adevărat. Nu dacă ceea $_{Cf}$ mi-a spus Seagrave la telefon e adevărat.

-Va fi o veste apăsătoare, mi-a zis el Ia telefon, i$_{areu}$ am încremenit. -A murit.

Eram convinsă de asta. Seagrave e comandantul Diviziei de Vest a Comandamentului Operaţiunilor Secrete. E un om bun, dar sus-pus. Şi nu are timp să sune pentru chestiuni banale.

-Nu, nu, a replicat Seagrave, vocea lui pătrunzând prin vâjâitul tot mai puternic care îmi răsuna în urechi. E în viaţă, dar şi-a pierdut memoria.

Am icnit gâtuit, după care mi-am plecat imediat privirea spre dalele de piatră din curtea interioară, nevrând ca Quince sau oricine altcineva de la petrecere să-mi observe expresia.

- Ce şi-a pierdut? Ce vrei să spui mai exact.[7]
- Nu ştie cine e. Nu ştie cine sunt eu.
- Dar pe mine.[7]

Inima îmi bătea atât de tare, încât abia i-am auzit răspunsul.

-îmi pare rău, agent Marshall, mi-a zis el, folos în- du-mi titlul profesional ca să mă întărească emoţional Dar nu te ştie nici pe tine.

Nu îmi amintesc să fi încheiat convorbirea telefonică Nu îmi amintesc să fi vorbit cu cineva, dar cu siguranţă am făcut-o, pentru că Eliza şi Quince m-au dus cu maşina până în centrul oraşului Los Angeles.

Am reuşit să mă adun în timpul drumului cu maşi$_{na}$ dar încă sunt în stare de şoc. îmi e puţin greaţă. Mi-e' frig, chiar dacă Quince mi-a împrumutat un **han**$_{0rac}$
mare pe care l-a găsit pe bancheta din spate a Range Roverului lui imaculat.

Cel mai important e că mă aflu în starea de negare.

Pentru că, deşi Seagrave mi-a spus că Mason nu-şi mai aminteşte nimic despre viaţa lui sau despre mine, sunt absolut convinsă că, în clipa în care mă va vedea, îl vor năpădi brusc toate amintirile. Poate nu cele legate de muncă. Dar măcar cele legate de mine. De el. De noi.

Ţinând cont de ceea ce există între noi, de intensitatea relaţiei noastre, de forţa legăturii dintre noi, cum să nu fie aşa?

Si totuşi, încă simt îndoială în suflet...

Acum trag adânc aer în piept şi mă concentrez asupra camerei care i-a fost casă soţului meu timp de aproape o săptămână. încă sunt furioasă din cauză că Seagrave nu m-a contactat chiar atunci, dar astfel de emoţii nu mă vor ajuta cu nimic, aşa că le-am dat la o parte, le-am ascuns în coşul de gunoi al minţii, acolo unde depozitez toate lucrurile nefolositoare.

în schimb, privesc prin cameră, dorindu-mi ca el să fi fost aici în clipa aceasta. Dar văd doar piesele de mobilier. O comodă, un mic birou pentru scris, o bucătărioară, un pat. Suportul pentru perfuzii şi monitoarele sunt singurele indicii că încăperea nu este una obişnuită.

Ele şi fereastra din sticlă semireflectorizantă. Din perspectiva lui Mason, e o oglindă în mărime naturală montată lângă baie. Mă întreb dacă îşi aminteşte suficiente detalii despre viaţa şi cariera lui de dinainte încât să-şi dea seama că e falsă.

Mă încrunt la gândul acesta şi arunc o privire spre Seagrave. Şi el se uită prin cameră, dar sigur simte că îl privesc, pentru că îşi înalţă capul şi apoi se dă puţin în spate, ca să ne putem privi direct faţă în faţă.

Are 45 de ani, un zâmbet relaxat şi părul mtun^ grizonant pe la tâmple. Nu ştiu cum a ajuns să nu-şj ^ poată folosi picioarele, dar am auzit că nu s-ar fi î$_{n\%}$ plat în timpul unei lupte, deşi a avut parte de
acţiune la vremea lui.

E eficient, corect şi un lider înnăscut. Aş fi I$_{Ucrat}$ bucuroasă sub comanda lui toată viaţa dacă Mason nu ar fi dispărut. Am vrut să conduc o echipă de căutare. Seagrave nu numai că a refuzat categoric să autorizeze misiunea, dar nici nu mi-a dat vreo pistă sau vreun indiciu referitor la locul în care se afla Mason. Continent. Ţară. Oraş. Habar nu am avut de unde să încep, ceea ce însemna că până şi o intervenţie în stil justiţiar ar fi fost imposibilă.

I-am respectat decizia, chiar am făcut-o. Dar asta m-a iritat. Şi,

pe măsură ce lunile au trecut, n-am mai putut rămâne la COS. Nu când propriile temeri şi amintiri mă chinuiau în fiecare zi.

- Ce mai faci? mă întreabă.
- Ce întrebare prostească! mormăi eu
-Oare?

Ridic din umeri, dorindu-mi ca Eliza şi Quince să fie cu mine. Dar e o situaţie care vizează doar personalul autorizat, iar ei nu au nici o legătură cu fosn m« 1 1 - din cadrul guvernului.

^sta mea slujba

-Ai fost printre cei mai buni agenţi ni • ^ o- • j • " ai

Hiei, Denise

bi te-ai descurcat cu orice sarcină ti-am î. ,

trece şi peste asta. ' am'^dinţat. Vei

Îmi iau privirea de la el, fiindcă e posibil la limită. Pentru că nu fac faţă situaţiei f ? ^ aJuns frunt realitatea, mă agăţ de scenariul pe Cgr °C în' tot derulat în minte: eu intru în cameră ridică politicos, cu capul într-o parte, as°n se

Şa cum face

de obicei când încearcă să descifreze o enigmă. Pret de o clipă îngrozitoare, faţa lui va fi inexpresivă. Apoi va zâmbi tot mai larg, iar ochii lui căprui se vor lumina. „Denny", îmi va spune, în timp ce mă va strânge în braţe. „Dumnezeule, Denny, credeam că ne-am pierdut pe amândoi!" „Niciodată", îi voi şopti eu. „Te voi conduce mereu spre casă."

Asta îmi doresc. Asta îmi imaginez.

Dar ştiu că nu e real.

Am petrecut prea mulţi ani lucrând la cazurile dificile. Am văzut prea multe orori şi, de-a lungul anilor, obrazul mi s-a îngroşat mult prea tare. Optimismul de care mă agăţam în copilărie a dispărut treptat, fiind înlocuit de o realitate sumbră, în care orice sfârşit fericit are un preţ.

Şi acum mă îngrozesc la gândul că ăsta e preţul pe care eu şi Mason îl plătim pentru anii în care am fost fericiţi.

Din boxele montate deasupra noastră se aude un clic în timp ce uşa băii din cameră se deschide. Mason iese din baie complet gol. Seagrave întoarce imediat scaunul, ca şi cum ar vrea să-i ofere intimitate, dar eu rămân nemişcată şi îmi privesc soţul peste capul lui Seagrave, dar simt cum mă cuprinde un val de furie când văd cicatricile necunoscute care îi mutilează acum pielea frumoasă.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, dar, dacă voi afla vreodată cine i-a făcut asta, îl voi omorî cu mâinile goale. Jur!

-I-au rupt vreun os? întreb eu încet, dar pe un ton calm.

-Nasul şi braţul. I-au fost rupte recent, dar s-au vindecat până să îl luăm noi.

-L-aţi luat, repet eu.

Nu salvat. Nu recuperat. Nu scos de acolo. Cuajr cuvinte, Seagrave încă îl considera pe Mason un riSc< e

Pricep asta. îi înţeleg raţionamentul şi teama. Dar nu are dreptate. Nu se poate să aibă dreptate, pentru că ar fi lovitura finală, care m-ar distruge complet.

-Nu are lovituri la cap, continuă el cu tact. Nu şj.a pierdut memoria din cauza asta.

- Nici măcar nu mă gândeam la aşa ceva. Eu doar...

Suspin, copleşită de imaginea lui şi de situaţie. Dar, oricât de groaznic ar fi totul, e soţul meu. *Mason.* Părul lui negru, care pare atât de des şi de aspru, dar care mie mi se pare fin ca mătasea. Ochii aceia profunzi, care îmi taie respiraţia cu o

singură privire. Faţa lui colţuroasă scoasă în evidenţă de crestătura subtilă din bărbie, pe care îmi vine mereu să o sărut.

Şi corpul lui. înalt, musculos, plin de viaţă şi *al meu.*

„O să trecem şi peste asta. Cumva, o să-I recapăt."

Ca şi cum mi-ar putea auzi gândurile, Mason se întoarce şi se îndreaptă spre oglindă. Spre *mine.* Se opreşte în faţa ei golgoluţ, cu capul uşor aplecat, astfel încât | privirile să ni se întâlnească, deşi ştiu că nu mă poate vedea. Pulsul mi se accelerează şi îmi plimb privirea peste fiecare centimetru delicios din corpul lui, savurându-l ca pe o bomboană.

-Acesta e Mason, şoptesc eu, concentrându-mi atenţia în mod special asupra tatuajului tribal de pe braţul lui stâng.

i

Lui Mason nu-i plac inelele, nu de când într a văzut cum vărului său i-a fost smuls degetul^ ^ băiatul de 17 ani şi-a prins mâna într-un echipa ^ f | constructie. în locul unui inel ca simbol al că « noastre, a ales să-şi facă un tatuaj. Şi ^Săforiei să fac la fel, dar în cele din urmă am optatyQlsem verighetă de platină.

o

îmi lipesc palma de geam şi suspin.

- Poate că nu-şi dă seama, dar sigur e Mason.

Seagrave încă stă cu spatele la geam, aşa că văd cu uşurinţă cum fruntea i se încreţeşte în timp ce mă studiază cu atenţie.

_ Dacă ai de gând să-mi faci o listă detaliată cu anumite trăsături fizice, nu te obosi! Am primit deja un raport complet de la echipa medicală.

Zâmbesc cu un aer de superioritate.

- Cu siguranţă recunosc fiecare centimetru din corpul lui, spun eu, alegând să nu comentez despre păienjenişul de cicatrici care aproape că mă fac să plâng. Dar nu la asta mă refeream. Vreau să spun că e Mason. Că are obiceiurile lui Mason. Că are... nu ştiu... *automatismele* lui.

-Automatisme?

încuviinţez rapid din cap.

-Nu vreau să spun că e ca în *Candidatul manciurian*[1]. Vreau să spun doar că oamenii dezvoltă anumite tipare de comportament de-a lungul vieţii. Pe acelea nu le-a uitat. Chiar dacă a uitat de unde provin ele. Cu siguranţă e un semn bun, nu-i aşa?

-A intrat dezbrăcat într-o cameră despre care se poate foarte bine să creadă că este privată. Ce-i cu asta? Spune-mi ce înseamnă pentru tine!

1 Thriller politic în care unul dintre personajele principale este hipnotizat să acţioneze în conformitate cu comenzile primite de la cei care îl controlează, (n.tr.)

-Sfidare, spun eu, rânjind la soţul meu gol-goluţ, care încă stă în

faţa oglinzii şi se uită fix la noi, deşi ştiu că îşi vede doar propria imagine. Ştim amândoi că înţelege care e treaba cu oglinda. Nu încerca să-mi spui că tu crezi altceva! Deci ăsta e primul indiciu. îţi mai dau unul: Mason nu iese niciodată dezbrăcat din baie.Are mereu un prosop înfăşurat pe după talie sau se ^ bracă în baie. De fapt, e un capriciu regretabil de vreme ce are u$_{n}$ corp incredibil. Dar a împărţit camera cu sora lui pâ$_{nă}$ la vârsta de 14 ani, aşa că obiceiul cu prosopul era adânc înrădăcinat în el. S-a abătut de la el doar de două ori î$_{n}$ timpul căsniciei noastre: în noaptea nunţii şi în noaptea de dinainte să plece în misiunea asta. Iar asta, pentru că l-am convins să mi se alăture la duş. Dar nu am de gând să-i împărtăşesc astfel de detalii lui Seagrave.

- Dar *nu* e Mason, zice Seagrave. Tocmai asta e ideea. De aceea se abate de la obiceiurile lui. Fără prosop. Fără vechile obiceiuri.
- Poate. Sau poate că e felul lui de a vă arăta degetul mijlociu.

îl văd pe Seagrave cum se încruntă. întoarce scaunul, apoi se holbează la Mason, care e tot în faţa oglinzii.

- Ştie că suntem aici. Aşa că se împotriveşte instinctelor pentru că ştie că îl voi privi.

Am impresia că îmi ironizează teoria. Apoi îmi dau seama că vorbeşte serios.

- Eşti de acord cu mine.
- Cu faptul că ştie că suntem în spatele oglin " - 1 1 , tjunzu şi ca, aşa cum spui tu, ne arata degetul mijlociu? Da sunt

Văd cum ridică din umeri.

- Dar în ce priveşte faptul că sfidează sau nu obiceiul cu prosopul, ei bine, de asta nu pot fi sigur.

Ridic din umeri.

- Mi se pare corect, spun eu. Mi-e de ajuns că eu sunt sigură. Mă gândesc la ce a spus Seagrave. De ce $_{s}$p$_{U}$i $_{că}$ ştie despre oglindă?

-"N-am pierdut vremea zilele astea, până să te sun. I*m aplicat o serie de teste şi interviuri. Şi-a recunoscut tatuajul din Forţele Speciale. Recunoaşte că este întru câtva familiarizat cu munca în serviciile secrete, dar nu îsi aminteşte misiuni specifice.

-Da, familiarizat, repet eu. Cum ar fi obiceiurile. Comportament.

-Da.

_ Deci ştie că e agent. Spion.

-Sau că a fost cândva. Dar ceea ce nu ştim şi nici el nu ne-a putut spune este dacă a fost compromis.
Simt cum mă înroşesc la faţă.
- Spălare pe creier. Elemente declanşatoare.
Mă gândesc la gluma mea despre *Candidatul manciurian* şi îmi doresc să nu fi spus nimic. Ideea că vreun duşman al statului sau vreun mafiot ticălos mi-ar fi spălat soţul pe creier ca să-şi iasă din minţi când vede un anumit tipar sau aude o expresie ori un vers declanşator... Ei bine, doar gândul la această posibilitate e cumplit.
-Nu, zice Seagrave încet. A fost supus ore întregi la teste şi interviuri de doctoriţa Tam şi suntem aproape sută la sută siguri că nu a fost compromis în felul acela.
încuviinţez uşor. Am încredere în psihiatrul personalului din COS, dar în lumea serviciilor secrete nimic nu e vreodată sută la sută sigur.
-Vreau să-l văd, spun eu simplu.
-Nu sunt convins că e o idee bună să-l vezi astăzi.
- I-aţi făcut teste. L-aţi evaluat. L-aţi ţinut aici mai bine de patru zile. E timpul să-i deschideţi o fereastră spre viaţa lui.
-Nu spun că nu aş fi de acord cu tine.
Preţ de o clipă, sunt confuză. Apoi expir puternic.
- înţeleg. Nu e vorba despre el. Credeţi că n-aş f_{ace} faţă situaţiei. Credeţi că nu voi face faţă dacă voi intra în camera aceea şi nu va şti cine sunt.
- Şi nu va fi aşa?
-Nu, mint eu, dar îmi dau seama după expresia lui că nu mă crede.
Totuşi, nu mă pot înfuria din cauza asta din moment ce nici eu nu cred tot ce spun.
-Ţi-am spus la telefon că e doar o vizită de informare, continuă el
-Te rog, Anderson! spun eu, simţind cum o lacrimă fierbinte mi se scurge pe obraz. Am nevoie de asta. Am nevoie să intru acolo. Am nevoie să îmi văd soţul!
îi privesc chipul. Felul în care umerii i se pleacă uşor. Anderson Seagrave e un om bun, şi ştiu că doar încearcă să mă protejeze. Dar sunt epuizată. Fiecare clipă în care nu sunt în camera aceea cu Mason e ca un iad pentru mine. Iar când îl văd pe Seagrave că încuviinţează, ştiu că în sfârşit şi-a dat şi el seama de asta.
-Bine, Denise, zice el. Ai zece minute la dispoziţie.
Vreau să protestez, dar ridică degetul, amintindu-mi că el e cel care hotărăşte aici.

Zece minute, repetă el. Şi mai sunt câteva condiţii.capitolul 4

Mă opresc în faţa uşii, încercând să mă adun. îmi pun mâna pe stomac; mi-e greaţă, dar încerc să-mi stăpânesc emoţiile. Nu reuşesc în totalitate, dar nici nu sunt dispusă să mai aştept. Respir adânc pentru a-mi face curaj şi bat la uşă.

Aproape imediat se aude vocea lui Mason prin difuzor.

- Ce naiba, Seagrave? Ştii foarte bine că nu te pot lăsa să intri.

Mă muştruluiesc în gând, apoi tastez codul de acces, aştept ca mecanismul de blocare a uşii să se dezactiveze şi o deschid. Intru şi încremenesc când îl văd, forţându-mă să nu scâncesc din cauza angoasei care mă cuprinde.

E cu spatele la mine şi întrezăresc elasticul negru al boxerilor ieşind de sub betelie. îşi trage pe el o cămaşă şi privesc cum muşchii spatelui i se încordează, iar nevoia de a-l atinge, de a-l ţine în braţe e atât de puternică, încât aproape că mă doare.

A fost destul de greu să privesc cicatricile de pe corpul lui, ca un coşmar medieval, prin oglinda falsă. Dar acum vederea lui

m-a distrus complet şi trebuie să mă împotrivesc imboldului de a plânge. Vreau să-l ţin strâns şi să-l liniştesc. Tânjesc să-i simt mângâierea respiraţiei pe ureche în timp ce-mi şopteşte încet, în timp ce-mi promite că vom trece peste asta împreună.

Cel mai mult însă vreau să scap de temeri şi să mă pierd în braţele soţului care mă iubea.

Dar bărbatul pe care îl privesc acum nu e el.

Nu mai e. Poate că nu va mai fi niciodată...

„Oh, Dumnezeule!"

- Eşti bine?

Ridic privirea şi abia atunci îmi dau seama că îmi plecasem capul, într-un efort inconştient de a-mi ascun- de ochii plini de lacrimi. îmi trag nasul şi reuşesc să-i zâmbesc nesigură. Mă priveşte cu atâta tandreţe şi îₙ. grijorare, încât nu mă pot obişnui cu ideea că nu mă mai cunoaşte.

înjur în minte şi alung gândul. Am fost antrenata să mă descurc mai bine de atât. Dar reacţia mea nu are legătură cu munca. Ci cu soţul meu. Cu Mason Walker. Căruia îi place să alerge cu mine pe plajă la apusul soarelui şi să lenevească în pat cu mine în dimineţile de vară, împărţind o carafă de cafea, în timp ce ne uităm la filme vechi alb-negru sau la filme fantastice realizate | cu buget mare.

Dar acum mi se spune că nu-şi mai aminteşte nimic | din toate astea.

Ce porcărie! *Trebuie* să fie o porcărie. Pentru că, în pofida anilor de antrenament, în pofida faptului că am încasat un glonţ nu o dată, ci de două ori, în pofida unor calificări în misiuni sub acoperire, nu pot pricepe nicicum vorbele pe care Seagrave mi le-a tot băgat în cap: I că bărbatul aflat de cealaltă parte a camerei mă va privi I drept în ochi şi habar nu va avea cine sunt.

Nu se poate să aibă dreptare! Trebuie să mă cunoască pentru că e singura versiune a realităţii pe care inima mea fragilă e dispusa să o accepte. Seagrave trebuie să se înşele. Aşa că fac un pas spre Mason, convinsă că ᵥₒi vedea din clipă în clipă cum expresia confuză şi coasă i se va schimba într-una de uşurare şi de dragₒₛₜₑ

îmi va şopti numele cu vocea îngroşată de lacrimi si apoi va veni repede la mine şi mă va trage în braţele lui cu atâta forţă, încât vom cădea amândoi la podea, îmbrăţişându-ne în timp ce suspinăm uşuraţi şi bucuroşi.

Desigur, lucrurile nu decurg astfel.

în schimb, apucă o cutie de şerveţele de pe comodă si vine spre mine, întinzându-mi cutia ca o ofertă de pace. Sunt stângace, aşa că, atunci când mă întind să iau şerveţelul, verigheta simplă de platină luceşte în lumina fluorescentă.

îl văd cum îşi coboară privirea spre ea, după care mă priveşte din nou în ochi. „Asta e", îmi spun în gând. „Asta e factorul declanşator care îi va reda memoria."

- O să presupun că ne cunoaştem, zice el, zdrobin- du-mi orice urmă de speranţă. Sau că ne cunoşteam, încă nu ştiu sigur care dintre variante e mai corectă gramatical în împrejurările de faţă.

Zâmbeşte ironic, iar eu râd fără să vreau. După care îmi vine iar să plâng, pentru că Mason reuşea mereu să mă facă să râd cu glumele lui stupide şi spuse la întâmplare.

O altă lacrimă mi se prelinge pe obraz, hotărâtă parcă să şteargă complet orice urmă de veselie, dar reuşesc să zâmbesc în continuare.

- Da, spun eu, în timp ce-i privesc cu atenţie faţa, căutând orice semn că mă recunoaşte. Ne cunoaştem.

-Vorbeşti la prezent. îmi place.

11 văd cum mă măsoară din priviri.
-Arăţi precum cineva care ar vrea să facă parte şi din prezentul meu, nu doar din trecut.
- Chiar aşa? întreb eu cu voce gâtuită, abia reuşind să rostesc întrebarea fără să plâng. Ai idee cine sunt?
în clipa aceea îmi doresc doar ca el să-mi dea ^ semn. Un mic indiciu că mă recunoaşte. O scânteie J reacţie în ochii lui căprui profunzi pe care îi ştiu atât de bine.
Dar nu reacţionează în nici un fel. Doar mă evaluează calm, clatină din cap spăsit şi apoi mă priveşte rece, inexpresiv, ca un om antrenat să-şi as- cundă orice expresie a feţei.
-Nu ştiu. îmi pare rău. Dar, dacă o luăm prin eliminare, aş putea să-i tai de pe listă pe Seagrave, pe doctorita Tam şi pe alţi câţiva medici specialişti.
- E un început, zic eu, încercând să par veselă.
- După aceea, sunt complet pierdut. Dar s-ar putea să ştiu totuşi câteva lucruri.
Simt în piept o rază de speranţă, ca o pasăre micuţă ce dă din aripi.
- Ce vrei să spui? -Trebuie să fi fost apropiaţi, încuviinţez fără să spun nimic.
îmi zâmbeşte ştrengăreşte, ca un băieţei care tocmai a câştigat un fursec. Se duce şi se aşază pe marginea patului şi îmi face semn cu mâna să mă aşez pe singurul
scaun din cameră de lângă masa mică Mn i««,
u d v z, recunoscătoare că pot sta jos.
-Mi-am petrecut ultimele câteva zile studiindu-mi fie
care centimetru al feţei şi nu văd nici o asemănare *
noi, zice el. Ceea ce înseamnă că nu suntem rurl*
v, 11 > aşa-i?
-Nu, şoptesc eu. Nu suntem deloc înrudiţi. înghit"
sec, apoi mă forţez să zâmbesc. Doar atât?
-Abia am început.
Zâmbetul ştrengăresc îi luminează faţa într-un fel care nu l-am observat pe când l-am privit pe ferea

„De asta am nevoie", mă gândesc eu. „Dacă nu am putut face altceva, măcar i-am adus un strop de bucurie."
Mă relaxez puţin şi-i zâmbesc la rândul meu.
- Luminează-mă!
- Eşti căsătorită, zice el, în timp ce-mi dau seama că mi-am mângâiat întruna verigheta cu degetul mare. Asta înseamnă că nu eşti iubita mea. Mă priveşte din cap până în picioare rapid, dar minuţios. Apoi zâmbeşte strâmb - un zâmbet care mi-e cunoscut, şi care îi scoate la iveală gropiţa ascunsă. Desigur, s-ar putea să avem o aventură.
Preţ de o clipă, posibilitatea pluteşte între noi, încărcată de amintirea trupului lui deasupra mea, a ochilor lui care îmi pătrund până în suflet. Cel puţin asta îmi vine în minte. Habar nu am la ce se gândeşte el.
Dar aş vrea să ştiu.
- Crezi că avem? întreb eu, mulţumită că vocea nu-mi trădează nici o emoţie. Slavă Cerului pentru antrenamentele guvernului! O aventură?
Ezită înainte să răspundă, fără să-şi ia o clipă privirea de la faţa mea. -Nu!
- Oh! fac eu la fel de calmă, fără să dezvălui nesiguranţa care mă încearcă. „Nu mă consideră atrăgătoare? Ce s-a întâmplat cu legătura dintre noi? Cu scânteia care s-a aprins chiar prima dată când ne-am întâlnit?" De ce nu?
îşi coborî privirea spre inelarul meu.
- Pentru că nu sunt genul de bărbat care să se culce cu o femeie căsătorită. Şi mă îndoiesc că eram pe vremea când ştiam cum mă cheamă. în plus, ştiu că nu eşti genul care să înşele.
-Chiar ştii? întreb eu, ridicând din sprâncene. De unde ştii? tot jucat cu ea. Ba am frecat-o cu degetul mare, ba a[11] învârtit-o, ba am atins-o într-un fel sau altul.
Nu e doar o verighetă. E un simbol. E calea care ^ va duce înapoi la Mason.
Şi ironia e că bărbatul din faţa mea habar nu are de asta.
- O femeie atât de concentrată asupra simbolului căs-niciei ei nu ar înşela.
Nu sunt aşa de convinsă că aş fi de acord cu afirmaţia lui la modul general, dar are dreptate în privinţa mea. Aşa că, pur şi simplu, încuviinţez din cap.
-încă nu mi-ai spus de unde ne cunoaştem. Ai spus că suntem apropiaţi şi că nu avem o aventură. Până acum ai avut

dreptate în ambele privinţe. Dar cum ră- 1 mâne cu restul? Ridică un deget.

- Sunt apropiat de soţul tău, nu-i aşa? -Acum nu mai eşti, spun eu, deviind de la întrebare
şi făcându-l în acelaşi timp să zâmbească mai larg -Ai dreptate.

- După verighetă.

>lpa Anni îmi dau seama ra
vam
La început nu înţeleg. Apoi îmi dau seama că nv$_a$

Se apleacă în faţă, cu coatele pe genunchi, *şi îşi* sprijină bărbia pe două degete unite la vârfuri, ca o'turlă E poziţia obişnuită a lui Mason, iar eu trebuie să mă străduiesc să zâmbesc rigid în continuare. -Am fost apropiat de soţul tău? încuviinţez calm. -Ar fi o afirmaţie corectă. -Corectă, dar nu în totalitate exactă. -Ce facem acum, jucăm *Douăzeci ele întrebări?* Râde sec.

- în clipa de faţă, viaţa mea chiar e jocul *Douăzeci de întrebări.*

încuviinţez, recunoscând că are dreptate.
-Ai dreptate. Corect, dar nu în totalitate exact.

- în regulă. înseamnă că eu şi el nu am fost parteneri, nu-i aşa?
- Nu, nu aţi fost.
- Ceea ce înseamnă că tu şi eu am fost.

Mă las pe spate şi rămân cu gura căscată.

- Cum ţi-ai dat seama?
- Deci am dreptate. E bine. Dacă mă înşelam, trebuia să regândesc totul.

-Vorbesc serios, insist eu. De unde ai ştiut?

Oare îşi aminteşte partea aceea a vieţii noastre? Oare îi vin în minte secvenţe scurte din primii ani petrecuţi împreună? înghit în sec, încercând să nu-mi fac speranţe prea mari. Dar, dacă a început să-şi amintească astfel de lucruri, oare ce altceva şi-ar mai putea aminti?

- îţi propun un schimb. Spune-mi cum mă cheamă, iar eu îţi spun cum mi-am dat seama.

Ar fi atât de uşor! Trebuie doar să-i spun numele.

Ce-i drept, în clipa în care o voi face, agenţii vor da buzna pe uşă şi mă vor târî la închisoarea militară. Probabil. Şi, chiar dacă nu se va întâmpla aşa, voi distruge complet încrederea lui Seagrave în mine. Şi n-aş putea trăi cu asta. îl respect prea mult.

în plus, am încercat să încurajez o relaţie funcţională între ASS şi operaţiunea condusă de Seagrave. Dacă îi încalc ordinele directe, îmi pot lua gândul de la ea. Iar Seagrave a fost foarte clar când mi-a dat instrucţiunile: nu-i pot spune lui Mason cum îl cheamă. Nu-i pot spune despre relaţia noastră. *Pot* să-i spun că am lucrat pe teren ca parteneri. Dar nimic mai mult.

Nu mă dau în vânt după parametrii stabiliţi, dar $_{as}$ f- fost de acord cu orice ca să pot trece de uşă. iar acu^' când am reuşit să intru, n-am de gând să risc să fi$_u$ ^ afară din nou.

-înţeleg din tăcerea ta că nu ai de gând să-mi sp$_U$j zice el. Nu-i nimic. Nici nu mă aşteptam să o faci.

- Dacă te ajută cu ceva, mă gândeam dacă să o fac sau nu. Dar sunt aproape convinsă că, dacă aş face-o, m-ar băga în

temniţă pentru următorii zece ani. Şi tocmai am început să mă uit din nou la *Urzeala tronurilor*. Ar fi de rahat să mă opresc la jumătatea primului sezon.

Eu şi Mason am urmărit împreună serialul până i la plecarea lui în misiune, aşa că mă uit în ochii Iui, să văd dacă dă vreun semn că şi-ar aminti, dar nu văd nimic. Umerii mi se încovoaie din pricina dezamăgirii, dar poate că e mai bine aşa. Din câte mi-a spus Seagrave, doctoriţa Tam e de părere că orice referinţă specifică la numele lui, la relaţia dintre noi doi sau la orice misiune din trecut e un risc, iar creierul lui ar putea să se scurtcircuiteze, ceea ce ar putea bloca informa- I ţiile definitiv.

- Mi-a explicat toate astea în termeni medicali şi cu un raport de cincizeci de pagini, mi-a mai zis Seagrave când mi-a făcut rezumatul evaluării. Dar, în mare cam despre asta este vorba. A păţit ceva traumatizant si presupunem că evenimentul are legătură cu posibilitatea să fi descoperit informaţii-cheie care ne-ar putea ajuta să distrugem definitiv celula teroristă. Nu putem risca să îngropăm informaţiile pentru totdeauna.

Poate că nu. Dar în clipa de faţă îmi pasă mult mai mult de Mason decât de o celulă teroristă. Dar asta doar în sufletul meu. Pregătirea profesională e prea adânc înrădăcinată în mine şi nu am de gând să comp$_{rom}$i$_{t}$siguranţa naţională ori să subminez toată munca depusă de Mason cât timp a fost plecat.
Aşa că, în loc să-i spun cum îl cheamă, îi întorc întrebarea.
_Ţu cum îţi spui?
-Jack Sawyer. L-a amuzat pe Seagrave. Bănuiesc că te amuză şi pe tine, adaugă el, evident observându-mi zâmbetul larg.
-Ai fost mereu un fan al serialului *Lost: Naufragiaţi.* Ţi4 aminteşti?
- Da. în clipa asta, viaţa pe insula aia ciudată mi se pare mai reală decât viaţa mea.
Se ridică şi se duse să-şi toarne din cafetiera Keurig din colţ. - Vrei şi tu?
încuviinţez din cap, iar câteva clipe mai târziu îmi aduce un pahar din polistiren plin cu elixirul magic. Degetele ni se ating uşor când iau paharul şi mă străbate un şoc neaşteptat la acest prim contact după nici nu mai ştiu câtă vreme.
Mă încordez, sperând să nu observe şi în acelaşi timp mă delectez cu valul de amintiri pe care mi-l stârneşte chiar şi acest contact neînsemnat.
Mason - ba nu, trebuie să-i spun Jack acum - se întoarce la pat şi se aşază din nou, sorbind uşor din cafea. Din câte îmi dau seama, nu e deloc afectat de atingerea noastră uşoară.

1

- E rândul tău, zice el şi îmi ia o secundă ca să-mi dau seama că vrea să ştie cum mă cheamă.
- Denise, Denise Marshall.
Mereu mi-am folosit numele de fată în profesie, aşa că-l rostesc cu uşurinţă, chiar dacă îmi doresc să-i spun

că mă cheamă Denise Marshall Walker *şi* să-l întreb ^ ce naiba nu-şi aminteşte asta! -Şi pe soţul tău?

Ezit doar o secundă. Apoi îl privesc drept în ochi. -Mason. Mason Walker.

Preţ de o clipă, numele acela rămâne suspendat în aer, în tăcere. Apoi mă întreabă: -A murit?

Nu reuşesc să nu icnesc uşor, gâtuit. -Lipseşte... de multă vreme, încuviinţează din cap empatic şi mi-e îngrozitor de teamă că îmi va pune o întrebare şi mai scrutătoare. Una la care chiar nu-i pot răspunde. Aşa că îl întreb eu prima.

- De unde ai ştiut că am fost parteneri? Tot nu mi-ai spus.

- Păi, se pare că sunt un ofiţer al *serviciilor* secrete al naibii de bun.

E replica potrivită, aşa că pufnesc în râs şi atmosfera se înveseleşte.

- Nu te pot contrazice în privinţa asta, dar tot vreau să aflu cum ai gândit-o.

-Am fost apropiat de el, dar ai spus că nu am fost partenerul lui. Dacă am fi fost doar prieteni obişnuiţi nu ar fi ştiut despre munca mea.

-Nu toţi angajaţii serviciilor secrete lucrează sub acoperire.

- Dar eu o fac. Sau cel puţin risc şi spun că am fi cu t-o. Face un gest cuprinzător spre încăpere. Dacă nu toate astea par cam excesive.

Din moment ce nu-l pot contrazice în privinţa asta nu o fac.

- De unde ştii că aflase cu ce te ocupi.[7]

- Sincer, am ghicit. Dar tu ştii. Şi dacă nu am fost partenerul lui Mason, următoarea variantă care te-ar fi adus în camera asta era că şi tu lucrezi în serviciile secrete şi că... suntem parteneri. Da, înţeleg.

Şi chiar înţeleg. E un raţionament dur, rece, care a fost mereu unul dintre punctele forte ale lui Mason. Doar că, în momentul de faţă, prin prisma raţionamentului lui, m-a scos din braţele lui şi m-a trimis în ale altuia. Sunt prietena lui. Colega lui. Partenera lui.

Dar nu sunt iubita lui şi nu sunt soţia lui.

M-a şters. Cumva, mintea lui m-a şters, împreună cu toate celelalte lucruri, şi nu pot face nimic în privinţa asta.

Nu pot să-l iau în braţe şi să plâng. Nu pot să-mi trec degetele prin părul lui şi să-l sărut.

Nu pot să-l sărut până ce se trezeşte la realitate, ca si cum aş fi o prinţesă din basme, iar el un prinţ cufundat într-un somn

de o sută de ani.
Nici măcar nu-i pot spune adevărul.
Pot doar să plâng, dar nici măcar asta nu îmi e îngăduit.
-Trebuie să-ţi păstrezi cumpătul, mi-a spus Seagrave. Eşti o profesionistă, agent Marshall. Dacă te las să intri în camera aia, mă aştept să te comporţi ca atare.
îmi amintesc rapid cuvintele lui şi trag aer în piept, resemnată, după care mă concentrez din nou asupra lui Mason.
Rectific: asupra lui Jack.
El e Jack Sawyer. Eu sunt Denise Marshall. Şi cei doi sunt ireconciliabili.
-De cât timp lucrezi în sectorul privat? întreabă| întrerupându-mi sesiunea de autocompătimire şi făcân du-mă să ridic brusc capul.
- De unde ştii că lucrez acolo?
Pentru că, dacă am mai fi fost parteneri, ţi-ai fi fă apariţia în celula mea mai devreme. Lucrezi în conţi- nuare în domeniu, dar mai mult pe partea civilă.
- Se pare că eşti un ofiţer al serviciilor secrete al naibii de bun.
-Mai ştiu ceva, zice el şi zâmbeşte ştrengăreşte. Am fost o echipă al naibii de bună.
-Nu ai cum să ştii asta.
-Ba sigur că am, zice el. Nu-mi mai amintesc, dar o simt. Eram buni împreună, nu-i aşa Denise?
- Da, zic eu, rămânând fără voce. Am fost o echipă al naibii de grozavă!

capitolul 5

_E printre cele mai triste lucruri pe care le-am auzit **vreodată,** zice prietena mea Cass, ridicându-şi privirea de la un tatuaj de pe încheietura mâinii pe care aproape că l-a terminat - o singură piesă de domino cu patru puncte pe o parte şi două pe cealaltă.

Tocmai le-am povestit ei şi Sylviei, cea care îşi face tatuajul, că mi-am văzut soţul în după-amiaza asta, dar că nu a avut nici cea mai mică idee că sunt soţia lui.

-Crede-mă, spun eu, ştiu cum e!

-Ai voie să ne spui asta? adaugă Cass. Nu e una dintre situaţiile alea în care ai voie să ne spui, dar apoi trebuie să ne ucizi?

- Ba da, zic eu, uitându-mă când la ea, când la Sylvia. Imediat ce termini tatuajul de pe încheietura lui Syl, vă elimin pe amândouă.

-Ei, la naiba! zice Syl, oftând afectată. Ce rost mai are să-mi fac un tatuaj nou dacă nu am timp să-l arăt nimănui?

-Aşa e, zice Cass. Ar fi, pur şi simplu, răutăcios să ne hăcuieşti acum.

Răsuflu apăsat şi mă trântesc în fotoliul mare din piele care a fost în colţul acesta al salonului Totally Tattoo în toţi aceşti ani de când o cunosc pe Cass. Afişez o mină inexpresivă, dar în sinea mea zâmbesc. Am ştiut că prietenele mele mă vor face să mă simt mai bine.

-Bine. Vă las în viaţă. Dar asta înseamnă că îmi datoraţi ceva de băut. Arunc o privire la ceasul de perete

în forma de pisicuţă care dă din coadă. Când mare ajunge la ora 12.00, mă aştept să primesc Ce J se cuvine.

-Nu pot să cred că spun asta, dar eu va trebui să amân pe altă dată.

Syl îmi zâmbeşte spăsită. îmi pare aşa de rău că pot rămâne, pentru că, sincer, Denny, clar meriţi cev] de băut azi!

-Nu te pot contrazice în privinţa asta, spun eu. Şi J iert. Aveţi planuri mari?

Zâmbetul ei larg îmi răspunde la întrebare. îi lumi.! neză faţa şi îi face ochii să sclipească. Are părul scurt, ca Audrey Hepburn în *Sabrina,* iar coafura îi avantajează ¡ faţa ca de elf.

- Săptămâna asta îi lăsăm pe copii la Nikki şi Damien, îmi zice ea. Apoi eu şi Jackson plecăm la aeroport.

-Aşa e, zice Cass. Inaugurarea muzeului din Reykjavik, nu-i aşa?
Syl încuviinţează.
-N-am fost niciodată în Islanda, iar Jackson va ţine un discurs şi va primi un premiu. Ar trebui să fie o săptămână fantastică.
Jackson Steele, un arhitect de renume mondial este fratele vitreg al lui Damien. Iar Sylvia, pe lângă faptul că este soţia lui Jackson, se numără printre directorii de rang înalt din cadrul Stark Real Estate Development
Ţinând cont de faptul că acum lucrez pentru Aaenth Stark Security, mi se pare complet ironic ca am cunóscut-o pe Sylvia prin Cass, nu prin Damien u ■ i
- -i- i lai ales ca
prietena noastra, Uass, nu e miliardară nn i . . c i iuci'eaza pen tru nici o sucursala a companiei Stark şi nu stie . nu
despre comunitatea serviciilor secrete. ' nimic

TJH
V

Dimpotrivă, Cass e doar Cass, unul dintre cei buni tatuatori pe care i-am cunoscut vreodată [1]
ceea
e nu e foarte semnificativ, având în Vedere că încă nu făcut curaj să îmi fac unul. Dar mai demult, când **Mason** şi* tatuat banda cu design tribal, am făcut multe cercetări privind saloanele de tatuaje locale şi am aflat că Ţotally Tattoo se numără printre cele mai bune.

Salonul există de peste trei decenii, iar Cass a lucrat **aici,** făcând diverse treburi, încă de mică. Pe atunci, tatăl ei administra salonul. Şi, din câte îmi spune ea, a cunoscut-o pe Syl în adolescenţă, s-au înţeles bine, iar de **atunci** sunt cele mai bune prietene.

Când eu şi cu Mason am venit la salon, planul era să ne facem tatuaje identice. Dar după ce am urmărit procesul prin care a trecut Mason, mi s-a făcut frică. Poate că sunt dură în lumea spionajului, dar asta nu înseamnă că aş vrea să mă las înţepată de bunăvoie cu mii şi mii de ace mici.

Cass a trecut repede peste nehotărârea mea, acesta fiind probabil al doilea lucru care m-a impresionat la ea. Primul, desigur, a fost aspectul fizic. Datorită culorii părului pe care şi-o schimbă mereu - astăzi îl are închis la culoare cu vârfurile roz ochilor verzi strălucitori şi tatuajului magnific de pe umăr ce înfăţişează o pasăre exotică, Cass a fost mereu extraordinară.

Pentru că m-am simţit vinovată că am renunţat la tatuaj şi că am lăsat-o pe Cass cu prea mult timp liber la sfârşitul

programului de vineri, eu şi Mason am scos-o la o bere. După aceea am început să ieşim mai des împreună. Eu, Mason, Cass şi iubita ei, Siobhan.

Este unul dintre motivele pentru care nu mă simt vinovată că i-am împărtăşit secretele lui Mason. Ştiu că Şi Cass îl iubeşte. Nu în felul în care îl iubesc eu, dar Prietenia noastră este puternică, iar când prima lună fără Mason s-a schimbat în două, cinci, zece, la Cass
mă duceam când simţeam nevoia să fiu trezită l$_{a\ rea}$|. te sau să plâng pe umărul cuiva.

Pentru umărul acela am venit azi aici, în Ioc să mă ^ direct acasă, în Silver Lake. Am nevoie de o îmbrăţiş$_{are}$ Am nevoie să vorbesc cu cineva. Am nevoie...

Sincer, am nevoie de Mason. Dar, cum asta nu sev$_{a}$ întâmpla, o prietenă este următoarea opţiune. Exact asta îi spun lui Cass când ne aşezăm, în sfârşit, în Blacklist [1] barul din Venice Beach, la doar câteva străzi distanţă de | salonul lui Cass.

-N-am fost în stare să mă duc direct acasă, îi spun i eu, în timp ce adulmec burbonul, stând la barul lung | din stejar şi apoi îl împing la o parte. N-am vrut să intru în casă fără el, ceea ce e o prostie, pentru că de doi ani încoace mă tot întorc într-o casă goală.

- Doar că înainte era goală pentru că era plecat la muncă, dar ştiai că îşi dorea să fie acolo, cu tine. Şi de aceea era important. Cass îşi plimbă gânditoare degetul pe gura paharului de vin. Pentru că vă aparţinea amândurora.

-încă ne aparţine amândurora, spun eu defensivă. -Ştiu, zice Cass cu blândeţe. Dar e greu să mai stai într-un loc după ce i se schimbă semnificaţia
Priveşte în jos, la vinul ei, cu capul aplecat. Părul i se revarsă ca o cortină de bucle, acoperindu-i parţial fata. Mă aştept să le dea la o parte şi mă încrunt când văd că nu o face. - Cass?
Cass ia o gură de vin, clatină din cap *şi* îşi ¿ă pă$_{ru}$]
după ureche. însă nu se uită la mine, iar în clina n
aceea
simt cum mi se strânge stomacul şi îmi dau seama că sunt cea mai rea prietenă posibilă.

■ J

_ Ce s-a întâmplat? o întreb eu. Sîobhan va rămâne în Chicago mai mult decât credeai iniţial? " După ce a organizat câteva expoziţii de arte plastice ^ succes în zona oraşului Los Angeles, Siobhan a fost invitată să se implice într-o expoziţie itinerantă, aşa că e pe drumuri de câteva luni. Ultima dată era în Chicago, pentru ultimele trei săptămâni din expoziţie.

Presupun că lui Cass îi este dor de ea, aşa că mă ia pe nepregătite când îşi înalţă capul, mă priveşte în ochi şi îmi spune fără ezitare:

-Va rămâne acolo.

-Va rămâne acolo? Şi ce vrea? Să te muţi în Chicago?

_Nu, zice Cass. Nu mă vrea deloc acolo. Sunt destul de convinsă că nici Anthony nu mă vrea acolo.

- Anthony, zic eu pe un ton impasibil, fără să mai spun ceva. Nici nu trebuie să o fac, pentru că ştiu încotro se îndreaptă discuţia.

- Măcar acum tatăl ei va fi, în sfârşit, fericit. Nu i-a plăcut deloc când şi-a părăsit iubitul şi s-a întors la mine.

Toate astea s-au petrecut înainte să devenim prietene, dar am aflat că Siobhan şi Cass s-au despărţit şi apoi s-au împăcat. Însă, din câte îmi spusese Sylvia, ele două erau sortite să fie împreună, aşa că întoarcerea lui Siobhan fusese atât o surpriză plăcută, cât şi un lucru inevitabil.

- Syl ştie despre asta?

Cass clatină din cap.

-Ştie că m-a enervat faptul că Siobhan nu prea rn-a contactat, dar am pus-o pe seama faptului că era foarte ocupată. Treaba asta e nouă... De fapt, s-a întâmplat ieri. Cel puţin din punctul meu de vedere. Se pare că din Punctul lor de vedere era un lucru inevitabil de aproape Patru luni. Cass ridică din umeri. M-am gândit să-i spun

lui Syl azi, la prânz, dar n-am vrut să-i trântesc Ves chiar înainte să plece în Islanda. ea

O înţeleg. Vestea asta m-a lovit cu forţa unei niCov,i dar Syl o cunoaşte pe Siobhan de ani întregi... Şi a martoră la prima lor despărţire şi la prima împăc^ O să fie aproape la fel de rănită precum Cass.

O strâng de mână.

- îmi pare atât de rău!

- Îţi mulţumesc, dar chiar n-am avut de gând ca la ieşirea asta să vorbim despre mine. La urma urmei, dacă e să comparăm durerea pe care o simţim, trebuie să spun că tu câştigi.

Nu sunt complet sigură că e adevărat. Oricât m-ar durea că Mason nu mă mai cunoaşte, nici nu îmi pot imagina cât de groaznic m-aş simţi dacă m-ar părăsi de bunăvoie. Măcar ştiu că n-a fost decizia lui.

- E adevărat, zice Cass când îi spun părerea mea. Dar tot cred că situaţia ta e mai rea. Eu aş putea să zbor la

Chicago dacă aş vrea. Şă mă lupt pentru ea. Tu nu poţi. Pentru că, dacă îi spui cine eşti, nu îşi aminteşte. Deci nu mai aveţi o temelie pe care să vă bazaţi. Din punctul lui de vedere, ar fi ca şi cum v-aţi certa din cauza unor personaje dintr-o emisiune TV. I se par vag cunoscute, dar nu au nici o legătură cu el. Cass ridică din umeri.' Dacă eu şi Siobhan ne certăm, măcar ştim amândouă care e miza.

Mă las învăluită de cuvintele ei, apoi încuviinţez din cap.

-Ai dreptate. E limpede că eu sunt cea mai ciufulită în cazul ăsta. Aşa cum am sperat, rep|j ca mea o face să râdă' pe Cass. Şi, cu toate că am vorbit cât se poate de serios, râd şi eu. Dintre toate lucrurile pe care mi le-am imaginat când ne-am căsătorit, nu m_am 1

gândit niciodată la asta. Adică m-am gândit la vremea X când vom avea copii. Şi la ce am face dacă am iesi la { pensie. Mi-am făcut griji că n-aş suporta dacă ar fi trimis li, în misiune împreună cu altă femeie. Ştii tu, chestiile obişnuite. Dar nici măcar o dată nu mi-a trecut prin minte că voi fi ştearsă cu totul din viaţa lui. E... E ca si cum aş fi goală pe dinăuntru şi nu reuşesc nicicum să mă obişnuiesc cu ideea.

- E şi mai rău pentru că nu-i poţi spune, încuviinţez din cap, apoi dau să îmi apuc băutura,

dar îmi aduc aminte că nu o vreau.

- Ce-ai păţit?

- Cred că, pur şi simplu, nu am chef de alcool. -Uite, bea apa mea! îmi împinge paharul cu apă. Dar

nu mă refeream la asta. Te mai îngrijorează ceva.

Clatin din cap. O parte din mine nu vrea să vorbească despre asta, iar cealaltă nu ştie cum să exprime în cuvinte ceea ce simt.

-Credeai că va şti, zice ea încet. Că îşi va aminti brusc totul când te va vedea. Credeai că se va întâmpla ca într-un basm, că vei păşi în peştera secretă şi îl vei salva pe prinţul rănit.

-Mă faci să par proastă, îmi zâmbeşte trist.

-Nu o fac intenţionat. Cred că şi eu aş simţi la fel. Oricine ar simţi la fel. Situaţia prin care treci tu nu e tocmai normală.

- Poate că am greşit cu ceva, glumesc eu. în basme, un sărut rupe mereu vraja.

Cass zâmbeşte ştrengăreşte.

- Poate că ar trebui să încerci şi tu.

-Aş vrea să am curajul să o fac, recunosc eu. Dar am senzaţia că Seagrave nu e la fel de romantic ca mine

.M-ar da afară din COS, iar Mason ar fi confuz. p0s=, excitat, dar n-ar înţelege ce se întâmplă.

-îmi pare rău, zice Cass pe un ton lipsit de voi0sje] -Mersi.

Adevărul este că nu ştiu ce să fac acum. în pofj^ copilăriei destul de dificile pe care am avuto, am crezut mereu că lucrurile se vor termina cu bine. Că faptul că tatăl meu ne-a abandonat pe mine şi pe mama nu pre I vestea nimic rău. Că, aşa cum mi-a zis mama, dacă voii păstra o perspectivă optimistă asupra vieţii, totul va fii bine. Trebuia doar să am credinţă.

Şi aşa am făcut. Chiar şi când cancerul i-a ajuns la oase. Chiar şi când a murit, deşi mi-a promis că nu mă va părăsi niciodată, că va lupta cu cancerul şi că va învinge.

în pofida tuturor promisiunilor pe care mi le-a făcut, mama a pierdut bătălia. Dar eu tot m-am agăţat de afurisitul ăla de optimism prostesc. Mi-am păstrat încrederea, iar când Mason a apărut în viaţa mea, am crezut cu I adevărat că era răsplata mea.

Dar acum a dispărut şi el. Şi se pare că nu pot pricepe hazardul care guvernează lumea asta. De parcă totul e doar un joc de noroc. Zaruri, cărţi de joc sau

Mă încrunt şi mă întorc spre Cass, amintindu-mi de tatuajul Sylviei. Piesa de domino nu a fost primul ei tatuaj. Nici pe departe. De fapt, prima oară când am mers la plajă împreună am fost surprinsă să văd cât de multe avea.

-Amintiri, mi-a spus ea atunci, după ce am comentat. Sunt şi puţin terapeutice. O hartă cu triumfuri şi evenimente importante pe care le ţin aproape de sufletul meu.

b/

- Care a fost semnificaţia piesei de d • eu pe Cass, dar, imediat ce rostesc întreb^0' ? imreb seama că ştiu deja răspunsul. Are legă tură ^ daU afaceri, îmi răspund singură. CU Centrul de

Domino este un parc de afaceri relativ nou din s Monica. Mai precis, este un proiect d^ d i nta paniilor Stark Real Estate şi Steele **Develo '' ** Com'** înseamnă căjackson şi Sylvia au **lucrat ^T^ ^ CC** Şi nu o pot învinovăţi pentru că a **vrut * lmpreunl** acest lucru cu un tatuaj. Sa *lmort**alizeze* De fapt, cu cât mă gândesc Ia asta o idee foarte bună. Şi, în ciuda adversităţi T f Pa* ace minuscule, mă întorc pe scaunnl i l ' de fată în fată cu Cass. c Id Dar ca să fiu

-Am putea pleca? întreb eu. Vreau să mine. aU sa faci ceva pentr

ucapitolul 6

Visele îi fuseseră dominate de o frumuseţe cu ochii verzi, aşa că Jack se trezi cu ea încă în gând. Şi se urî din pricina asta. Visase cum părul ei blond îi atingea uşor pieptul gol. Simţise apăsarea tandră a buzelor ei cărnoase pe pielea lui. Văzuse scânteia din ochii ei de felină în timp ce-şi ridicase capul şi apoi torsese, coborând uşor de-a lungul corpului lui, explorându-i pielea cu mâinile fine, făcând lucruri extraordinare cu gura ei generoasă, înainte să-l încalece şi să-l facă să se simtă de parcă ar fi ajuns în rai.

Se trezise epuizat şi sătul, amintirea parfumului ei agăţându-se de el la fel de tare ca cearşafurile fierbinţi şi răsucite.

încercă să se convingă că iubita din visul lui fusese o necunoscută. O femeie imaginară. Sirena cu părul blond şi ochii verzi din visul lui de la hotel. Dar nu era aşa. Femeia care îl chinuise atât de dulce în timpul nopţii nu era o fantezie trecătoare. Era Denise Marshall. Iar el nu avea dreptul să-i îngăduie să-i pătrundă în vise, cu atât mai puţin să-şi imagineze senzaţia lăsată de buzele ei pe mădularul lui.

Era fosta lui parteneră. O profesionistă, aşa cum se presupunea că era şi el, deşi, să fie al naibii dacă îşi putea aminti ceva din cariera lui! Şi nu era doar partenera lui, ci şi soţia altui bărbat. Un bărbat care lipsea de multă vreme.

Un bărbat pe care ea şi-l dorea înapoi acasă.

Chiar acolo, în camera aceea, o asigurase că era bărbat onorabil. Că nu avea să ia niciodată ce aparti ^ altui bărbat. Că avea să-i respecte durerea şi pierde^

Şi totul era o mare abureală, pentru că, la naiba posedase în vis!

Cu o zi în urmă, nu ştiuse ce fel de om era. Nu cu adevărat. Cum ar fi putut să ştie?

Astăzi însă ştia.

- Poate că eşti prea dur cu tine însuţi, îi zise doctoriţa Tam în timpul şedinţei de terapie din dimineaţa **aceea.**

Era îmbrăcată cu un costum gri, iar cămaşa îi era încheiată până la gât. Părul brunet era tuns scurt, lăsând să se întrevadă urechile mici care contrastau cu ochii mari şi încântători, ascunşi în spatele ramelor mari de plastic ale ochelarilor. Presupuse că avea până în 60 de ani. Ştia de la Seagrave că, pe lângă munca pe care o făcea cu agenţii de teren, derula cercetări independente şi susţinea frecvent prelegeri în şcoli de medicină din întreaga lume.

Lui Jack nu-i păsa de nimic din toate astea. Dacă putea să tragă la o parte cortina şi să-i scoată la iveală amintirile, atunci îi era de folos. Acreditările ei nu contau prea mult.

-Imaginaţia este un aspect important al vieţii, continuă ea, fără să-şi ia o clipă ochii de la chipul lui. Un aspect important al fiinţei umane.

- Ştiam deja că sunt om, îi spuse el sec. Acum mai ştiu că sunt un ticălos.

-Pentru că ai făcut dragoste cu o femeie în vis?

- Bine, zise el. Ai dreptate. Exagerez.

Era o minciună, bineînţeles. Nu ştia de ce, dar Denise Marshall i se vârâse pe sub piele. Era o constantă în gândurile lui, devenise aproape ca un ralisman pentru el

Ca ci cum sărutul ei l-ar fi putut ajuta să-şi revină. Ca si cUm singurul loc în care şi-ar fi putut găsi liniştea ar fi f0,t în braţele ei.

Toate astea erau o mare minciună, iar el ştia asta. Ea era frumoasă, iar el era pierdut. Pierdut în lume. în propria minte. Şi nu avea nevoie de doctoriţa Tam ca să-şi dea seama că se agăţa de ea pentru că era o legătură cu trecutul lui. Fosta lui parteneră. Prietena lui. în mintea lui, o ridicase pe un piedestal şi o transformase în ceva ce nu era.

înţelegea asta. Nu avea nevoie de terapie ca să-şi explice-

Şi cu siguranţă nu avea nevoie să împărtăşească toate astea cu alţii.

îşi trecu degetele prin păr.

-Uite ce e, îmi pare rău. Dar, aşa cum spuneam, ai dreptate. îmi plâng singur de milă, dar ştim amândoi că nu sunt tocmai încrezător în mine însumi. Lumea mea se reduce la interiorul acestei clădiri. Mica mea închisoare. Camera asta minusculă. Biroul lui Seagrave. Măcar el are o privelişte.

Camera care devenise noua lui casă nu avea deloc privelişte, doar oglinda aia afurisită prin care Seagrave, Tam şi

toţi ceilalţi îl puteau privi de parcă ar fi fost un hamster într-o cuşcă. Iar biroul în care se afla acum, deşi era primitor, cu pereţii plini de rafturi cu cărţi, fotolii şi canapele comode, era doar o sală de operaţii sub acoperire, unde doctoriţa Tam îşi folosea cuvintele în loc de bisturiu pentru a pătrunde în creierul lui.

Doar biroul lui Seagrave avea o privelişte. Nu era plăcută, doar câteva acoperişuri şi clădiri din centru, dar măcar lumina soarelui avea pe unde să pătrundă

.ea; I)

-Condiţiile de cazare sunt puţin anoste, zise presupun că înţelegi de ce.

-Cu cât am parte de mai puţină stimulare în jUru| meu, cu atât mai stimulată îmi va fi mintea. Se lăsă pe spate în fotoliu. Sau cel puţin asta e teoria. Eu cred c$ e o prostie.

Sprâncenele ei se ridicară deasupra ramelor de oche- lari cu model de carapace de broască-ţestoasă.

-Da?

- Cum naiba să-mi recapăt viaţa dacă nu pot să mi-o trăiesc?

-Am mai purtat această discuţie, agent Sawyer. Jack pufni şi probabil că doctoriţa Tam îl auzi, dar continuă, deloc afectată: Nu ştim dacă ţi-ai pierdut memoria din cauza unei traume fizice, a uneia mentale sau a unei combinaţii între cele două. Nu ştim dacă memoria ţi-a fost ştearsă intenţionat, poate cu ajutorul medicamentelor sau prin hipnoză. Pe scurt, nu stim nimic în afară de faptul că ai avut un rol-cheie într-o investigaţie importantă. Ai descoperit ceva important şi periculos. Ai transmis că vei intra în posesia unor informaţii secrete cruciale şi, trei săptămâni mai târziu, l-ai sunat pe colonelul Seagrave dintr-un hotel din Victorville, aparent fără să îţi aminteşti ceva despre tine, despre informaţiile respective sau despre ce ţi s-a întâmplat.

-Aparent?

-Sunt convinsă că înţelegi de ce trebuie să acţionăm cu precauţie.

Bineînţeles că înţelegea. încuviinţă în silă. înţelegea tot ce-i spunea, dar asta nu-i uşura deloc situaţia Eri închis între zidurile acelea de mai bine de o

săptăniâ- nă. Trecuseră zile întregi de când o văzuse pe Denise
Marshall. Cel puţin în persoană. Pentru că în mintea lui Îşi făcea apariţia în mod regulat.
Şi trecuseră mai puţin de 24 de ore de când i se spusese că îi contactase, avertizându-i cu privire la o ameninţare urgentă. Nu era de acord cu raţionamentul lor de a aştepta, dar nu putea face nimic în legătură cu asta. Era prizonier. O minte pe care să o examineze cu atenţie. O entitate necunoscută, fără nume, fără resurse şi fără un loc în care să se ducă.
Cu alte cuvinte, era la mila lor.
Nu era un gând plăcut.
-Ai o slujbă, zise doctoriţa Tam, studiindu-l cu ochi inteligenţi.
- Chiar am?
- Nu eşti prizonier, Jack. Eşti un agent valoros.
- Dacă eu sunt un agent valoros, atunci lumea e dată peste cap.
Doar pentru că o spusese cu un zâmbet superior nu însemna că nu o credea.
-Vreau să vorbim despre lucrurile pe care ţi le aminteşti. Ai spus ceva despre un camion.
- Ştii bine ce am spus. Am vorbit despre asta de multe ori.
-îţi aminteşti că ai fost aruncat dintr-un camion. Nu îţi aminteşti chipul celui care te-a aruncat. Nici măcar nu eşti sigur că era bărbat.
-îmi amintesc că eram în mişcare. îmi amintesc impactul resimţit când m-am lovit de asfalt. îmi amintesc usturimea din palme şi senzaţia de împunsături în ochi când am clipit din cauza soarelui. îmi amintesc un tricou negru şi impresia că persoana care stătea în uşa din

spate a camionului era bărbat. îmi amintesc toate aceste lucruri, dar nu sunt sigur de nici unul.

-Dar ai mers într-adevăr pe jos şi chiar ai ajUn într-un motel din Victorville. Sunt fapte verificabile. S

-A reuşit cineva să localizeze camionul? Came re|e video din trafic? S-a întâmplat ca vreunul dintre sateliţi să fi făcut fotografii? Vreun şofer care a trecut pe mine a anunţat că a văzut un bărbat jerpelit mergând pe stradă?

- Dacă am fi descoperit ceva, ţi-am fi spus.

-Oare? îşi înfipse degetele în cotierele căptuşite. Nu mi-ai spus nici măcar ce agenţie e asta. Trebuie să vă cred pe cuvânt că e o operaţiune a guvernului. De fapt, mă bazez pe încredere şi pe puterea de observaţie.

- încredere?

- Se pare că am lucrat pentru voi. Pentru agenţia asta. Nu-mi place să cred că am lucrat pentru băieţii răi.

-Am putea fi o organizaţie independentă de băieţi buni.

- Tot ce se poate. Dar ieri pe biroul tău era un stat de plată de modă veche, apropo. Majoritatea persoanelor primesc doar un e-mail. Dar era limpede că fusese emis de guvern.

Doctoriţa Tam aproape că râse, iar el o plăcu mai mult în clipa aceea.

- Fondurile sunt depozitate direct, dar încă nu am renunţat la hârtie. Păstrez taloanele. **Presupun** că ai I dreptate în privinţa asta. Sunt de modă **veche**

- Ce convenabil pentru mine! Cât desnr« c

j , ... Pre oeagrave,

are o multime de medalii militare atârnate pe pereţi M~ indoiesc că un individ cu o experienta atât- A*" ' 1 ar ae vasta în armată şi-ar da demisia ca sa lucrezé în sectorul p rlvr t

-Te afli în biroul principal al Diviziei de Vest d" cadrul Comandamentului Operaţiunilor Secrete Poc este o organizaţie de informaţii paramilitară o'

> secretă,^ nu figurează nicăieri şi care funcţionează indepen- i^t, sub supravegherea **CSN.** [U]\îmi spui aşa, pur şi simplu? Credeam că nu vrei să *sfiu* **detalii** despre viaţa mea. ' „Vreau să ai încredere în mine, agent Sawyer. Trebuie 5â ai **încredere că** eu şi colonelul Seagrave îţi vom oferi lucrurile de care **ai** nevoie. **Şi** că te vom îndruma cum *considerăm* că este mai bine. _Cu alte cuvinte, tocmai mi-ai aruncat un os. -Si tu l-ai prins.

îi zâmbi vag şi prieteneşte, iar tensiunea care se acumulase în interiorul lui se mai disipă puţin. Nu îi înţelegea abordarea şi nici nu era de acord cu alegerile ei, dar el nu era psihiatru. Cel puţin aşa credea. Si, cel puţin pentru moment, avea să aibă încredere în ea. îşi desfăcu mâinile.

-în regulă. Dă-i drumul! Pune-mi întrebări! Pătrunde în mintea mea! Dă tot ce ai mai rău! -Ce-ar fi ca amândoi să dăm tot ce avem mai bun? Jack încuviinţă scurt din cap. -Aş vrea să revenim la camion. Mi-ai spus tot ce îti aminteşti?

Jack închise ochii şi reluă scenele din minte. -Simţeam miros de gaze de eşapament. Eram aruncat de colo-colo. Camionul avea o uşă tip rulou. Şi erau cel puţin doi oameni în el, deoarece camionul a pornit în timp ce individul care m-a aruncat încă se afla în spate. -Şi prima amintire pe care o ai? -Mişcarea. Legănatul. Mâinile legate la spate. Gleznele legate. Durerea pentru că încercam să rămân în •ezut_ Era™ pe un fel de bancă. Deja ştii toate astea.

"Nu-ţi aminteşti nimic altceva înainte de asta? Nimic înainte de mişcarea camionului?-Nu.

- Deci ce îţi spune asta?

-Nu prea multe, dar îmi ridică al naibii de m, i **u'te i .** întrebări.

- Cum ar fi?

Trase aer în piept, apoi o privi în ochi.

-Cea mai importantă dintre ele, desigur, e dacă amintirea e reală.

Doctoriţa îşi înclină capul.

- Crezi că se poate să îţi fi fost indusă?
- Cred că voi ştiţi asta mai bine decât mine.

Doctoriţa îl surprinse zâmbindu-i larg.

-Acum, agent Sawyer, începi să te ridici la nivelul reputaţiei tale. Da, este un risc. E posibil, de **asemenea,!** ca amintiri mai vechi să iasă la suprafaţă.

Apucă o telecomandă şi porni un televizor montat pe perete.

Jack se întoarse şi se încruntă când ecranul se aprinse, dezvăluind raportul unei misiuni cu toate numele ascunse.

- Raportul ăsta are mai bine de zece ani, zise el ui] tându-se rapid peste paragrafele care rezumau o misiune în care agentul care întocmise raportul fusese ţinut cap-i tiv şi apoi azvârlit din spatele unei dube de marfă. Euj l-am depus?
- Da, tu l-ai depus.
- Deci îmi spui că s-ar putea să reînvii amintiri vechi? I Să le transfer în prezent?
- E o posibilitate pe care nu o putem trece cu vederea.l

-Atunci cum am ajuns aici? În starea asta?

îşi întinse mâinile, încă roşii din cauza rănile care

• evadat, te-au crezut mort şi te-au lăsat pe margi- ^
ujuiv S-ar putea să nu aflăm niciodată. 1163 tfu vom şti dacă eu nu îmi voi aminti. De ce nu vrei
ajuţi să îmi amintesc.[7]
Sa Agent Savvyer, am mai discutat... Ea se opri, clă- " d din cap- Jack, începu din nou pe un ton mai ^d Stiu că ti-e greu, dar trebuie să ai încredere în 3 Dacă îţi povestesc trecutul tău, riscăm să îl distru- m Trebuie să abordăm situaţia cu paşi mici. Altfel, ^câm să'ţi îngropăm secretele pentru totdeauna. Jack se îndreptă de spate.

-Si dacă e un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.[7] **Doctoriţa** se lăsă pe spate în scaun şi îl studie cu atenţie. Apoi păru a lua o decizie. Apucă tableta, apăsă de câteva ori pe ecran şi o nouă imagine apăru pe ecranul televizorului. Un videoclip cu un bărbat. Stătea în **genunchi,** legănându-se înainte şi înapoi. -Şi apoi, zicea el. Şi apoi, şi apoi, şi apoi. Videoclipül se schimbă. Alt bărbat, care stătea pe marginea unui pătuţ de copil, uitânduse în gol şi zâmbind. Altul. Un bărbat care juca şah singur, mormăind. -Asta e tot ce face, spune doctoriţa Tam. Joacă şah. Cred că încearcă să înveţe cum se joacă. Cred că undeva în mintea lui se gândeşte că, dacă se poate învinge pe el însuşi, poate ieşi din propria minte. Dar, dacă joci împotriva ta, nu te poţi învinge pe tine însuţi. Jack se cutremură. -Cine sunt bărbaţii ăştia.[7] -Ar putea fi tu. Jack înghiţi în sec.
t "Agenţi pe care i-ai forţat. Cărora li s-au adus aminte lucruri cu forţa.
-Nu i-am forţat eu, zise ea. Eu *i*-aş fi sfătuit să _ opteze pentru această variantă. Au fost trimişi |a după aceea, în speranţa că i-aş putea ajuta. Dar
nu
am cum.

-Oh, Dumnezeule! zise el, iar stomacul i se strânse.

-Pot să-ţi spun un lucru: eşti agentul acestei org$_a$. nizaţii şi ai depus un jurământ când te-ai alăturat. Nu eşti tu cel care trebuie să îşi asume acest risc. Memoria şi sănătatea ta mintală se află sub protecţia mea *şi* este o responsabilitate pe care eu o iau în serios, chiar daca tu nu o faci.

Jack încuviinţă lent, urând ce îi spunea doctorița, dar dăndu-şi în acelaşi timp seama că nu avea cum să o contrazică.

- Bine, dar spune-mi măcar orice îmi poţi zice. Cum j a avut loc contactul? Lucram sub acoperire? Cât timp am fost în misiune? Avem şi alţi agenţi pe teren? Stia toate întrebările pe care trebuia să i Ie adreseze. Ştia cum funcţiona slujba lui. Ştia ce avea de făcut ca agent. Doar că nu ştia ce *făcuse* de fapt. Şi în clipa aceea se simţi mai frustrat ca niciodată. Cel puţin din câte îşi amintea el.. Vreau răspunsuri!

-Cu toţii vrem, îi zise ea. De aceea eşti aici De aceea purtăm aceste discuţii. Ca să te pot îndruma Ca să putem lua lucrurile încet şi să nu ne scape **nimic'** Să nu îngropăm nimic.

-Şi dacă nu vreau să o iau încet? -Cândva erai un agent bun. Puneai m' • presus de tine însuţi. Mai presus de familie ^^ mal"
nii

-Nu mai sunt persoana care am fost xi chiar tu asta?

' u îmi SPui I-Eu sunt cea care încearcă să te ajute să te regăsești. ¡1 privi pe deasupra ochelarilor. îmi spui că nu îţi mai doreşti asta?

Voia ca ea sa-i contirme. Voia sa-i ceara să facă tot osibilul pentru a scoate la suprafaţă amintirile. Şi la naiba cu riscurile!

Dar nu spuse nimic. Avea dreptate. Nu putea risca - *nU voia* - să îngroape secretele întunecate pe care se putea să le fi înmagazinat în minte.

-Facem cum vrei tu, zise el. Dar nu pot trăi aşa. Vrei să-mi amintesc viaţa pe care am avut-o? Atunci trebuie să mi se permită să o trăiesc.

O privi cu inima bătându-i cu putere şi o văzu încuviinţând încet.

-Nu te contrazic. Pot vorbi cu colonelul Seagrave, dar stim amândoi că nu te poţi întoarce în serviciul activ. Până când nu aflăm ce se ascunde în capul tău, nivelul tău de autorizare nu va fi reactivat. Problemele cu care se confruntă agenţii COS sunt mult prea delicate.

Avea dreptate, desigur. Iar când insistă să îl lase să discute cu Seagrave despre asta, colonelul repetă pur şi simplu motivele de îngrijorare pe care le avea doctoriţa.

-Poate că eşti picat din cer, dar nu eşti complet ignorant în ce priveşte stilul nostru de lucru, îi spuse Seagrave lui Jack când acesta fu escortat în biroul lui. Oricât de mult aş avea nevoie de ceea ce se află în capul tău pentru siguranţa naţională, nu pot pune în pericol aceeaşi siguranţă lăsând un individ fără memorie să alerge pe aici ca bezmeticul.

Jack încuviinţă, apoi luă o gură din cafeaua pe care i-o oferise Seagrave.

-Ai dreptate, desigur, zise el. Dar cum rămâne cu lucrurile care nu au legătură cu siguranţa naţională?

Preţ de o clipă, Seagrave îl studie cu atenţie. /\p puse jos ceaşca de cafea, se lăsă pe spate în scaun, puse degetele turlă sub bărbie şi îl întrebă: - La ce te gândeşti, mai exact.[7]capitolul 7

Ryan Hunter stă în capul mesei de conferinţe, tastând alert, în timp ce priveşte superficial ecranul, apoi îşi ridică privirea şi se uită cu atenţie la cei din jurul mesei. Slab, cu părul castaniu şi ochi albaştri poruncitori, Ryan e un lider înnăscut.

-Care e situaţia, Noble? Echipa ta e pregătită?

Winston Noble, un bărbat deşirat, cu faţa bătută de vânt, vorbeşte despre câmpiile din vestul Texasului unde obişnuia să lucreze ca şerif înainte să se mute în California din motive pe care încă nu le cunosc şi despre care nu am de gând să-l întreb. Nu după ce i-am văzut privirea bântuită pe care o are de fiecare dată când se vorbeşte despre trecutul lui. E un bărbat domol, relaxat, iar accentul texan puternic ascunde un intelect ascuţit. Winston e genul de om care te ia prin surprindere. Ba, mai mult, e un individ foarte de treabă şi un lider excelent. Unul sub comanda căruia aş lucra fără ezitare.

-Aş vrea să mă alătur echipei, zic eu, înghiţind bucata de pâine prăjită din care am tot ciugulit.

Fiica unui diplomat chinez a fost răpită în timpul unei vacanţe în familie în Washington, D.C. Am fost anunţaţi azi-dimineaţă, la ora 6.00. Acum e ora 8.00 şi

echipa lui Winston decolează la 9.00. Conform regulilor interne ale ASS, eu şi Quince încă ne aflăm într-o misiune pe plan local pentru 36 de ore. Este o politică menită să se asigure că agenţii se refac suficient după o misiune riguroasă

Sper că Ryan va trece cu vederea acest lucru, c{e rece întoarcerea lui Mason în Los Angeles şi faptul" este ţinut într-o cameră de observaţie a COS unde nu.| pot vedea fără aprobarea colonelului Seagrave mă dau complet peste cap.

Abia am reuşit să dorm în ultimele două nopţi, iar când dorm, îmi visez soţul. Mă frec la încheietura mâi- nii, unde noul tatuaj cu numele lui Mason este ascuns sub manşeta cămăşii mele albe apretate, cu nasturi până jos. Am crezut că acel semn de aducere-aminte permanent poate să aibă rol de talisman şi să-mi dea o oarecare linişte sufletească. Până acum nu m-a ajutat deloc

îl vreau înapoi cu disperare, dar adevărul este că, dacă ar intra în cameră în clipa asta, tot nu ar fi Mason. Ar fi Jack Sawyer. Şi îmi e foarte greu să accept asta. Sinceră să fiu, mi-e mai greu decât m-aş fi aşteptat, dar stresul îmi afectează stomacul şi m-am tot trezit cu o stare de nelinişte şi cu o senzaţie de greaţă.

De aceea am ales la micul dejun pâine prăjită şi suc de mere, nu cafeaua neagră şi batonul energizant pe care le mănânc de obicei.

Din capătul mesei, Ryan mă priveşte în ochi cu un aer înţelegător, dar ferm.

- E nevoie de tine aici, Denisel în plus, Winston şi Leah sunt gata de plecare, iar Trevor e deja în D.C.

Vreau să-l contrazic, dar, aflat în cealaită parte a me- sei, Leah clatină uşor din cap. Am lucrat cu Leah în echipa de securitate a Stark International înainte să mă mut la ASS, care oferă servicii de elită specializate. Şi, chiar dacă vreau să-i arăt degetul mijlociu şi să-i zic răstit că nu are nici un drept să îmi spună când să mă retrag dintr-o misiune, ştiu că are dreptate. Şi Ryan are dreptate. Şi toţi ceilalţi.

Pentru că vreau să merg în D.C. doar ca să fu* de lui din suflet. Dar oricum nu pot scăpa de el. & Succes, le zic în schimb. Sunt aici pentru **suport** rehnic, dacă aveţi nevoie.

_Când nu avem noi nevoie de tine? **întreabă** Winston. Doar eşti as la calculatoare, nu-i aşa? Zâmbeşte ¿clean, iar toţi cei din cameră râd, inclusiv eu. Am lucrat ani întregi pe teren împreună cu Mason şi, **recent** cu Quince. Dar ce îmi place cu adevărat să fac este să «¡torc informaţii din biţi şi octeţi. ~ -Mergeţi, zice Ryan, dându-le liber lui Winston şi

echipei lui cu o încuviinţare din cap. Apoi îşi mută atenţia asupra lui Leah şi a lui Quince. V-aţi primit misiunile. E vreo problemă?

- în orice altă zi m-aş plânge că vizionarea înregistrărilor de supraveghere e al naibii de plictisitoare, zice Quince. Dar, în situaţia dată, sunt mulţumit cu o misiune care presupune un program normal, de la 9.00 Ia 17.00.
Ryan zâmbeşte.

-Bucură-te din plin de serile libere cât încă ai parte de ele!

Quince îmi aruncă o privire. Ştiu exact cum îşi va petrece serile. Acasă cu Eliza. îmi dau ochii peste cap când îmi face cu ochiul, sperând să nu îşi dea seama că în spatele bucuriei pe care o simt pentru el e, de fapt, gelozie pentru că sunt singură şi mâhnită.
-Foster? întreabă Ryan, concentrându-se asupra lui Liam, un negru înalt cu o constituţie robustă, ţinută militară şi un simţ al umorului sec.
Originar din New York, înainte să vină la ASS, Liam Foster a fost şeful serviciului de securitate pentru lanţul de supermarketuri Sykes. Un palmares care mi s-a părut ridicol până să aflu că slujba Iui în domeniul securităţii era doar un paravan. Da, era o muncă legală, dar ni¿4 cum domeniul asupra căruia se concentrase de *f*$_{apt}$ 5. cu siguranţă nu secţiunea din CV-ul lui pe baza căreîa a ajuns la ASS.
Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o persoană maj complexă decât părea încă de când l-am întâlnit. La urma urmei, un post la un supermarket nu era tocmai genul de slujbă care să îndârjească un om. Şi, în pofida firii Iui amabile, Liam e cu siguranţă *îndârjit*. Se pare că a lucrat mulţi ani în armată. După care a fost locţiitor de comandant în cadrul Deliverance, o organizaţie paramilitară cândva *secretă* care urmărea persoane *răpite*, cu precădere copii, şi făcea orice era necesar ca să-i *salveze* şi să-i aducă pe făptaşi în faţa justiţiei.
Liam e deştept, competent şi loial *şi* am devenit prieteni buni.
-Suntgata. Am o întâlnire în schimbul B, adaugă el. ASS funcţionează după un program de 24 de ore cu *echipe* de agenţi care raportează o dată la trei ore. - După care voi fi la lucru.

Ryan încuviinţează *din* cap în timp ce Liam îsi strânge lucrurile. El şi echipa lui lucrează la un program de protecţie standard pentru o vedetă pop aflată în plină

ascensiune, al cărei impresar insistă că vedeta are nevoie de protecţie, în pofida protestelor ei.

Se opreşte la uşă, apoi se întoarce şi **îndreaptă** un deget *gros* spre mine. îmi îndrept spatele p**e** **scaun** î trebându-mă ce naiba am făcut ca să-l enerva *a* \ .

. „ .. - 1. cz> ciar îmi

zâmbeşte vag, incuvunţeaza din cap şi apoi iese p**e u** -

-Are dreptate, zice Ryan după ce se închide uşa^

- *în* legătură cu ce anume? N-a scos un cuvânt

Nici Ryan nu spune nimic. îmi dau ochii peste Ca

„Mă simt de parcă aş avea o mulţime de fraţi mai mari-

Ryan chicoteşte.

„Nu sunt convins că Leah şi celelalte femei vor aprecia asta.

„Fraţi şi surori, spun eu. Pentru un copil singur la " părinţi, sunt înconjurată de fraţi şi surori.

Nu-i mai spun că e frumos. Ciudat, dar frumos.

Mai iau o îmbucătură din pâinea prăjită, iar **senzaţia je greaţă** începe în sfârşit să dispară.

- Mă duc să revizuiesc specificaţiile misiunii lui Winston, spun eu şi încep să îmi adun lucrurile. Pot să stabilesc câţiva parametri, poate chiar să adun câteva informaţii în plus până când vor ateriza ei în D.C.

Mă ridic în picioare, dar Ryan îmi face semn să mă aşez la loc.

-E o idee bună, dar trebuie să vorbim despre Cerise Sinclair.

Mă aşez la loc pe scaun.

- S-a întâmplat ceva?

La cei 20 şi ceva de ani ai ei, Cerise Sinclair e una dintre fetele drăguţe din Los Angeles, a crescut într-o familie cu bani, are un cont fiduciar la care poate recurge şi îşi plăteşte facturile zilnice din venitul pe care îl câştigă ca influencer pe reţelele sociale. Cu un an în urmă, şi-a cumpărat o căsuţă confortabilă în Hollywood Hills, fără să se gândească câtuşi de puţin la propria siguranţă. în jurul ei sunt trei loturi de pământ libere, toate pe teren abrupt, dar nu atât de neprietenoase încât un hărţuitor hotărât să nu le străbată la picior. Şi, ţinând cont de cât de multe lucruri legate de viaţa ei personală distribuie Pe reţelele sociale şi cât de des distribuie astfel de detalii îmbrăcată doar în bikini, a reuşit să adune destul

de mulţi fani înfocaţi. Unii dintre ei par să-i **consid** postările un fel de preludiu.

înainte ca eu şi Quince să pornim în căutarea suroJ Elizei şi a unei prinţese dispărute, i-am oferit consulta^ lui Cerise în ce priveşte instalarea unui sistem de securi, tate pentru

proprietatea respectivă. Sistemul este ult$_{ra}$. performant şi, din câte ştiu, nu a înregistrat nici o breşă în perimetrul casei.

Ryan clatină din cap.

-Nu au avut loc încercări de a pătrunde în casă, dar Cerise a întrebat dacă ai putea trece pe acolo. Nu mi-a spus de ce, dar...

Se opreşte, dar înţeleg ce vrea să spună. Poate că | Cerise e mai pretenţioasă, dar e clienta şi cunoştinţa personală a lui Ryan din moment ce a ajuns la ASS prin soţia lui Ryan, Jamie, care i-a luat un interviu cu ceva timp în urmă pentru un reportaj despre popularitatea tot mai crescută a reţelelor sociale.

Mă uit Ia ceasul de la mână.

-Pot pleca acum, apoi să-mi dedic restul zilei treburilor nefinalizate şi cercetărilor pentru echipa lui Winston.

Telefonul lui Ryan vibrează pe masă, iar el îşi pleacă privirea, în timp ce eu dau să mă ridic în picioare.

- E în San Diego toată ziua, aşa că te-a rugat să treci diseară, spune el în timp ce tastează repede un răspuns la mesajul primit. E bine şi aşa. Vreau să îţi ¡$_{e}$i $_{un\ paP}$tener cu tine.

Mă aşez la loc pe scaun, studiindu-l cu atenţie

- Ca să merg la Cerise? De ce?

-Avem un nou membru al echipei. Ai putea să-l $^{1\ 1}$ să se integreze.

-Să-I ajut să se integreze? De când e acesta $_{genu}$j $_{de}$ operaţiune care ajută pe cineva să se integreze?

$_{De5}$i este relativ nouă, ASS si-a câştigat deja renu- i$_{e}$ de a prelua sarcini complexe, multe dintre ele ^ufmpH^Î" $^{\hat{I}nterna^{ionale}}$. $_{Nu\ sun}$tem o agenţie

^Rvlr^mă ignoră şi apasă în schimb butonul conso- . $_{djn}$ cadrul biroului care descuie sala de conferinţe, lumina de deasupra uşii se face verde şi îl văd pe Damien Stark deschizând uşa şi păşind înăuntru, uternic, dominant şi calm. E însoţit de Seagrave şi de Mason, iar în spatele lor sunt Quince şi Liam.

Viă uit la Ryan şi îmi dau seama că am rămas cu gura căscată, aşa că o închid. Mă concentrez apoi asupra lui Quince. Lucrăm de suficient timp împreună ca să-l pot citi. Dar acum pare la fel de confuz ca mine şi îmi dau seama că probabil Damien i-a rugat pe el şi pe Liam să vină la întâlnire cu gândul că voi avea nevoie de protecţie.

Doar că nu ştiu sigur de ce anume am nevoie să mă protejez.

- Denise, zice Mason şi îmi zâmbeşte în felul lui pe care îl cunosc prea bine, care în acelaşi timp mă încântă şi

mă face să-mi dea lacrimile. Păşeşte spre mine, cu mâna întinsă. Mă bucur foarte mult să te revăd.

întind mâna automat şi brusc îmi dau seama că, cu excepţia unei atingeri uşoare când mi-a dat cafeaua, e prima dată când ne atingem de la întoarcerea lui şi trebuie

să mă forţez ca să nu-l strâng tare de mână şi să nu-l trag mai aproape de mine. Dimpotrivă, îmi trag uşor mâna, iar inima îmi bate tare în piept, în timp ce un val de fericire îmi străbate trupul, implorând să primească mai mult decât o simplă atingere a mâinilor.

-E nou? întreabă el, în timp ce îmi bag mâna liberă în buzunarul jachetei. Probabil că par confuză, pentru că face semn din cap spre buzunar. Pe încheiet^ mâinii, zice el. Tatuajul.

Fără să mă gândesc, scot mâna din buzunar. jYfJ şeta s-a ridicat şi mă strânge de antebraţ, dezvăIuj. du-mi încheietura şi cuvântul tatuat de Cass clar simplu: MASON.

-îmi pare rău, adaugă el, iar eu clatin din cap confuză.

-Nu îl aveai când ne-am întâlnit. Nu pot să nu mă gândesc că poate am zis ceva care te-a întristat.

- Eu... înghit în sec şi încerc din nou. Nu are legătură cu ce ai spus tu. În ce-l priveşte pe Mason, sunt mereu tristă. Doar că mi-am dat seama că îmi doresc ceva palpabil care să-mi aducă aminte de el.

- Una dintre prietenele bune ale lui Denise este artist tatuator, îi explică Damien, după care ne face semn tuturor să ne aşezăm.

Eu rămân în picioare, fiind atentă când la Damien, când la Ryan.

-Aş putea să vorbesc puţin cu voi doi afară înainte să începem? Zâmbesc atât de dulce, încât e o minune că nimeni din încăpere nu face diabet. Tocmai aveam de gând să-i transmit lui Ryan noutăţile despre o criză care a apărut în cazul Michelson.

Nu există nici un caz Michelson, dar, spre meritul lor ambii bărbaţi încuviinţează din cap. Damien se ridică în picioare şi apoi arată cu mâna spre uşă.

Dau s-o apuc în direcţia aceea, când . ,.

an. în-'

şi ei.

\i

-Aşteaptă o clipă, re rog! îşi concentrează întreaga atenţie asupra mea cum mă sfredeleşte cu privirea, stârnind un val de care mă răvăşesc. îmi doresc foarte mult să fii, c^j

m acelasi timp mi-e teamă că îi voi dezvălui prea mult ți voi înrăutăți lucrurile. multe

' Sunt furioasă pe Damien şi pe Ryan pentru c- us în această situaţie. Şi pe Seagrave sunt furioasă ticălosul ăla n-a spus nici măcar un cuvânt. Doar st~3 acolo, ca un maestru al şahului, şi ne mută pe * parcă am fi piese pe o tablă.

' Mason e singurul pe care nu sunt nervoasă desi el mă frustrează cel mai tare, ţinând cont de faptul că în preajma lui trebuie să am grijă cum mă comport si să mă ' prefac ca o adevărată actriţă, când, de fapt, vreau doar să-l strâng în braţe şi să-i spun adevărul.

Bineînţeles, nu-i spun nimic. în schimb, mă uit la el si'i zic simplu:

- Ce e?

-Dacă într-adevăr există un caz Michelson căruia trebuie să-i acorzi atenţia ta, atunci, te rog, nu mă lăsa să te opresc.

Dau s-o pornesc spre uşă.

-Dar, dacă vrei doar să-i scoţi pe şefii tăi din sală ca să-i faci praf, atunci eşti pe punctul de a ataca pe cine nu trebuie.

Mă opresc, îmi încrucişez braţele la piept şi îl privesc lung pe străinul care mi-e soţ.

-Eu am pus asta la cale, îmi zice el. Dacă este o situaţie incomodă pentru tine, te rog să nu dai vina pe domnul Stark sau pe domnul Hunter. Nici pe colonelul Seagrave.

Lângă el, Seagrave mormăie, dar nu spune nimic. -

Continuă!

-Ştii că doctoriţa Tame de părere că orice revelaţii

Erecte în ce priveşte e trecutul meu mi-ar putea afecta

negativ
abilitat
ea de
a-mi
aminti
ce s-a
întâmpl
at, mai
ales1

în ultima misiune, care, din câte încep să-mi dau se$_a$ I a fost mult mai importantă decât am crezut iniţial ^ I

Rosteşte ultimele cuvinte cu un ochi la Seag$_{rav}$ Nu am ştiut nimic despre misiunea lui, în afară de f$_a$ | tul că l-a ţinut mult timp departe de mine. Dar ştiam cât de multă încredere avea guvernul în soţul meu şijJ abilităţile lui, aşa că nu mă şochează să aflu că a fost o' misiune foarte importantă.

Mă priveşte de parcă ar aştepta să-I întreb ceva. Nu o fac. Doar îi fac semn cu mâna să continue.

Colţul gurii îi zvâcneşte şi simt un junghi în inimă, pentru că e o scenă mult prea cunoscută. Mason, turu- ind întruna despre un lucru, când eu sunt deja prinsă cu alte lucruri, îndemnându-l nerăbdătoare să încheie odată ce are de spus.

- Dacă cei de la COS vor să-mi acceseze amintirile, dar nu îmi pot oferi pânza pe care să le pictez, atunci e logic că ar trebui să mă întorc pe teren. Să reiau cât mai mult posibil viaţa mea de dinainte.

-Adică să lucrezi cu mine, zic eu, deopotrivă entuzias- mată şi îngrozită. Nu ştiu cât de mult ar ajuta. Au trecut ani întregi de când nu am mai lucrat ca parteneri, încuviinţează din cap.

-Ştiu. Dar în momentul de faţă eşti cea mai bună legătură pe care o am.

Mă uit neajutorată la Liam şi la Quince. Amândoi mă privesc cu înţelegere, dar nu mă ajută practic cu nimic. Iar Seagrave nu afişează nici o expresie.

- Sunteţi de acord cu asta.[7] Tu şi doctoriţa Ta$_m$? Nu vă e teamă că... bărbatul care era înainte de a fi J$_{ac}$k Sawyer va fi îngropat cu totul?

¿A.

¡1 privesc pe Seagrave în ochi, convinsă că îmi **înţelege** .$_{ntre}$barea: „Dacă fac asta, oare îmi voi pierde orice Iranţ^ea-mi recăpăta soţul?

Credem că domnul Sawyer ar putea avea dreptate Seagrave.

, Iar voi doi? spun eu, intorcandu-mă spre Damien şi Rvan, care ştiu foarte bine cum mă va afecta acest lucru.

Chiar dacă a uitat cine este, nu şi-a pierdut abilităţile, zice Ryan încet. Va fi un agent de valoare.

-Şi s-ar putea ca munca împreună să fie terapeutică, adaugă Damien, iar eu ştiu al naibii de bine că se referă la

faptul că ar putea fi terapeutică şi pentru mine, nu doar pentru Mason.

-îmi dau seama că e ciudat, zice Mason, adică *Jack.* Ştiu chiar că va fi straniu pentru tine. Nu am nici o scuză. Pot să-ţi spun doar că sunt egoist. Vreau să-mi recuperez

viaţa şi mă voi lupta cu voi toţi ca să am şansa să o fac. Denise, zice el încet, te rog, ajută-mă!

Trag aer în piept gâtuită, apoi îmi plec privirea ca să nu-mi vadă lacrimile. Pot mai mult de atât. Nu sunt o biată emotivă care plânge tot timpul. Dar se pare că sunt când vine vorba de Mason.

- De ce eu? De ce nu te întorci pur şi simplu pe teren?

-Pentru că am fost parteneri, zice el. Şi pentru că am încredere în tine.

Nu ar fi trebuit să-l întreb. Cuvintele lui sunt prea apăsătoare, dar mă conving de faptul că am rămas fără obiecţii. Ba, mai mult, îmi doresc asta. Oricât de periculos ar fi pentru sufletul meu şi oricât de greu îmi va fi să nu-i dezvălui din greşeală prea multe lucruri despre trecutul nostru, îmi doresc această oportunitate de a lu- cra din nou cu soţul meu. -în regulă.

Ridică din sprâncene, surprins.

- în regulă? Serios? -Vrei să mă mai gândesc?

Râde şi clatină din cap, în timp ce eu îl privesc pe Quince, care zâmbeşte larg. Sunt convinsă că semănâj cu un cuplu care se ceartă.

- Diseară vom merge la Cerise Sinclair. Între timp, pot da dosarul să-l citeşti. Mă încrunt. Aveam de gând: să mai rezolv câteva treburi înainte să mă întâlnesc cu Cerise. Pot să te iau cu maşina. Vei sta în camera ta de la COS?

- Da, spune Seagrave.

- Categoric nu, zice Jack. II priveşte pe Seagrave drept în ochi. O să raportez frecvent. Şi voi discuta zilnic cu doctoriţa Tam. Dar nu mă veţi ţine prizonier. Iar dacă nu vă place, va trebui să mă arestaţi sau să mă ucideţi.

îmi ţin respiraţia până când Seagrave încuviinţează din cap.

- Unde vei sta?

Preţ de o clipă, chiar mă gândesc să-l invit la noi acasă. Din fericire, Liam intervine înainte să fac această greşeală ridicolă.

-Poate să stea cu mine. Dacă nu te deranjează plaja. Văd cum Jack se luminează la faţă. Am cumpărat o casă mai departe de ţărm, pentru că doar aşa ne-am permis o casă suficient de mare în care să ne creştem copiii pe care ni-i doream. Dar soţului meu îi place foarte mult plaja.

-Nu-i nici o problemă. întotdeauna mi-am dorit să locuiesc lângă plajă. Ne zâmbeşte larg tuturor. Sau cel puţin aşa cred.

f capitolul 8

_ frumos loc, zise Jack, stând lângă zidul din spate format doar din ferestre al apartamentului lui Liam ce dădea spre plajă.

Apartamentul strălucea şi încă se simţea acel miros de nou, care însemna că fusese fie construit, fie renovat recent

_A fost construit prin anii '90, îi răspunse Liam lui Jack când îl întrebă despre asta. Cele mai multe au fost renovate cu cel puţin zece ani în urmă. Dar acesta i-a aparţinut unei femei în vârstă care a locuit aici împreună cu cele şase pisici ale ei - şi nu, nu exagerez. La moartea ei, familia nu a mai vrut să-şi bată capul cu el. Ei locuiesc în Idaho, aşa că l-au scos pe piaţă fără nici o îmbunătăţire. Au primit câteva oferte, dar toată lumea s-a tocmit. Eu le-am făcut o ofertă cu banii jos, apoi l-am pus pe Jackson să întocmească nişte planuri. După care am angajat-o pe Syl pe post de antreprenor, iar restul e istorie. Liam ridică din umeri şi zâmbi larg, părând mulţumit de sine. A fost reevaluat după renovare şi, chiar şi cu investiţiile pe care le-am făcut, tot aş ieşi pe profit. În plus, am parte de vedere spre ocean. O consider un câştig.

-Nu e rău, zise Jack. Syl şi Jackson? Aproape că ezită să întrebe. Probabil ar fi trebuit să-şi amintească de ei.

-Jackson Steele. E un arhitect destul de renumit. Îţi ˢPUne ceva numele? -Absolut nimic.

- Jackson e fratele vitreg al lui Damien. De f$_{apt)\ e}$| proiectat The Domino.

-Asta îmi amintesc. Parcul de afaceri unde $_{Se\ a}$f]" ASS. A apărut la ştiri acum câţiva ani, când proiectul era în curs de construcţie, nu-i aşa?

Liam încuviinţă.

-Sunt impresionat, zise el în timp ce se îndreptăsp$_{re}$ bucătărie. Vrei nişte cafea?

- Mersi. Fără zahăr.

Jack se duse spre peretele din spate construit din usi de sticlă glisante. E ciudat ce îmi amintesc. Ştiu cine preşedinte. îmi amintesc numele oceanelor şi ale conti-nentelor şi ştiu subiectul a cel puţin şase filme din seria *Războiul stelelor*.

Liam râse.

-Nu mă surprinde. Denise e o mare admiratoare a seriei *Războiul stelelor*.

Jack se încruntă, apoi privi peste umăr şi văzu o scân- i teie străbătându-i chipul lui Liam. Ca şi cum ar fi fost supărat pe el însuşi.

- Denise? Deci eu şi ea am văzut multe dintre filmele astea împreună?

-Aţi fost parteneri, zise Liam pe un ton calm, con- | centrat asupra ibricului de cafea. Şi amândurora vă plac filmele de acţiune şi de fantezie.

-Hm...

Jack se întoarse din nou spre ocean, întrebându le ce oare reacţia lui Liam îl făcea să se simt-n„ i i ?a de ciu dat. De parcă ar fi trebuit sa îşi amintească >. , . anumit lucru. De parca era posibil sa nu *ti* fost un hori . at chiar atat de onorabil pe cat îl plăcea sa se creări* • i r i i S să îşi fi scos partenera la film nu doar ca «amici n,- Pentru

Jăcerea de a sta lângă ea în întuneric, degetele lor atin- ^ndu-se uşor în timp ce luau din floricelele de porumb.

La naiba!"

Ifa i Denise am fost cumva...

Oe dincolo de barul deschis, Liam îl privi inexpresiv.

Xe -ici?

Nimic. Doar mă întrebam dacă am lucrat bine împreună.

-Nu am lucrat niciodată cu voi doi, dar, din câte spune ea, făceaţi o echipă grozavă.

Jack încuviinţă, mulţumit că reuşise să-şi îndrepte greşeala înainte ca Liam să observe. Era iritat de faptul că se gândise cu o intensitate de laser la Denise Marshall. Nu pentru că era partenera lui, ci pentru că al naibii să fie dacă nu tânjea după ea!

Iată, o spusese! Poate că nu cu voce tare, dar rostise cuvintele în mintea lui. Cuvinte în jurul cărora se învârtise din prima clipă în care intrase în cămăruţa lui ce aducea mai degrabă a celulă de la COS. Şi acum iată-l pe punctul de a începe să lucreze împreună cu ea.

Toate astea îl făceau să pară un idiot, pentru că partea corpului pe care trebuia să şi-o stimuleze erau centrii de memorie ai creierului. Nu mădularul, la naiba! Şi nu îşi dorea câtuşi de puţin să o insulte sau să insulte amintirea soţului ei.

Dacă ar fi fost un om mai bun, ar fi stat departe de ea. Nu l-ar fi abordat deloc pe Seagrave cu planul lui de a-şi stimula memoria. Dar nu putea nega faptul că timpul petrecut cu ea fusese cel puţin la fel de atrăgător precum posibilitatea de a-şi recăpăta memoria. Şi categoric mai sigur.

Suspină, privind spre Oceanul Pacific.-Uneori mă întreb dacă am uitat de mine ¡nsu pentru că sunt un ticălos.

Liam se încruntă.

- Poftim?

Jack îi făcu semn cu mâna s-o lase baltă.

-Scuze. îmi plâng singur de milă. Ignoră-mă!

-Da, meriţi cu siguranţă să-ţi plângi de milă.

Liam ieşi din spatele tejghelei cu două căni şi îi dădu una lui Jack.

-Mersi. Şi îţi mulţumesc că mă laşi să stau aici. Eşti sigur că nu te deranjez? Ai soţie? Iubită?

-Sunt doar eu.

Liam avea o anumită duritate în voce. Genul de du- j ritate care te trimitea cu gândul la secrete. Şi care îl făcu pe Jack să schimbe subiectul conversaţiei. O fi fost el curios, dar nu avea de gând să-şi enerveze gazda. Mai ales pentru că spera ca gazda cu pricina să-i devină prieten.

Liam îşi drese glasul.

- Hai să te instalezi! Apoi trebuie să mă întorc Ia întâlnirea cu echipa. Te ia Denise diseară, nu-i aşa.[7]

Jack încuviinţă, apoi ridică geanta sport în care se aflau toate lucrurile care îi aparţineau.

-Mi-ar plăcea să am mai mult decât o pereche de blugi şi o pereche de boxeri în plus. Mă gândeam să iau un Uber şi să folosesc cartea de identitate si cârdul de credit nou-nouţe pe care mi le-a făcut Seagrave. Dacă nu te deranjează să-mi dai o cheie de rezervă.

-Uşa se încuie prin tastatură, îi zise Liam, si-i zise codul. Şi nu e nevoie să chemi un taxi. Ştii să mergi"cu motocicleta?

-Lasă-mă să ghicesc. Harley?

-Dacă asta preferi. E una în garaj. Mai sunt Ducati şi alte câteva frumuseţi. Cheile suin pe cuier, lânU frfrider. Dar nu te atinge de Bonneville! Tocmai am arat-o şi mereL1 le inau ^ urez Personal. pli Jack zâmbi atât de larg, încât îl durură obrajii. '.Liam, omule, cred că o să-mi placă să stau pe aici!

avea nevoie de multe lucruri. Ţinând cont de fap ru l că nu avea un dulap propriu, Jack intentiona să-si • cumpere doar strictul necesar. O pereche de blugi curaţi şi fără rupturi în genunchi. Vreo două tricouri decente ca să nu arate de parcă ar fi dat năvală în şifonierul bunicului. Era doar o figură de stil, desigur. Nici măcar nu ştia dacă avea bunic. Pan *toii.* Un aparat de ras. O periuţă de dinţi. Doar strictul necesar. Avea să intre, să iasă şi apoi să se întoarcă la Liam şi să se documenteze puţin despre Cerise Sinclair mulţumită iui Ryan, care fusese de acord să transfere fişierele criptate pe laptopul de rezervă pe care i-l lăsase. Nu era necesar din moment ce Ryan îl asigurase că era o

chestiune simplă, iar Denise putea să-i povestească totul pe drum, dar Jack nu avea de gând să lenevească. Dacă făcea parte din echipă, avea să îşi facă treaba.
în plus, Denise îl văzuse deja în starea lui cea mai proastă. Voia să-i arate că era inteligent, eficient şi mereu pregătit.

îşi aminti că era un mall în Century City, o amintire neimportantă pentru majoritatea oamenilor, dar care pe el îl făcu să simtă imboldul de a face un dans al victoriei, e dovedi a fi totuşi o victorie scurtă, pentru că desco- Pen ra Pid că t de mult ura cumpărăturile. Singurul lui sco P era să îşi cumpere haine şi alte necesităţi şi, cu toate Vestea, din câte îşi dădea seama, magazinele voiau să orme Procesul într-o experienţă multimedia.

Şi dacă îl mai întreba vreo femeie slabă ca un bât,j îl putea da cu o apă de colonie nouă, asigurându-l ^ ^ masculină, se temea că avea să spargă ceva.

în cele din urmă, reuşi să scape cu o singură p ere che de blugi, un tricou Henley gri, o geacă sport, pan' tofi şi un set de lenjerie intimă. După aceea se du se la o drogherie după produse pentru baie. în timp ce se îndrepta spre case, trecu pe lângă un raft cu p rei zervative şi mintea i se umplu imediat de imagini cu! Denise Marshall. Nu de genul celor interzise mi- norilor, nici măcar celor sub 17 ani, dar categoric cu audienţă restricţionată.

Dăduse clar de belea.

Trase adânc aer în piept, îşi spuse că avea lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji decât să ajungă în pat cu cineva, îşi făcu morală, spunându-şi cât de im-l portant era să fie profesionist, şi apoi se depărtă cât de repede putu de raftul cu prezervative.

Până când sună soneria pe la ora 18.00 în seara aceea, se spălase, se schimbase, revăzuse dosarul Sinclairşi reuşise să nu caute pe Google numele lui Denise şi al lui Mason.

Cel puţin pentru o vreme.

Iniţial, îşi justificase imboldul spunându-si că ea stia mai multe despre el decât ştia el despre ea. Ceea ce era o prostie, desigur. De fapt, voia să vadă ce anume o en- tuziasma. *Cine o* entuziasma.

Voia să afle despre Mason... Şi voia să afle despre el aproape la fel de mult pe cât *nu* voia să fi e genu] t-J e ticălos care ar fi făcut aşa ceva.

Aşa că se îndepărtase de calculator.

După care, la naiba, se împăcase cu gândul că era un ticălos! Căutase de cinci ori şi nu găsise nimic. Absolut

. ^¡ci un nume. Nici o imagine. Nici o **remarcă** nnll >5 în vreun mesaj de pe Twitter... tâmp ta u

^şad nu se dădu bătut. Căută mai profund. Mai

3te Tăcere absolută. Nici măcar un singur indiciu. Ceea ce însemna că Mason fusese o fantomă. Un **ent** de nivel înalt care era trimis în misiuni sub aco- trire importante şi de lungă durată. Genul de individ pentru care mai erau cel puţin cincizeci de agenţi în faţa calculatoarelor din toată

lumea, a căror slujbă era doar să se asigure că era complet şters de pe web, de pe deep web, de pe dark web şi tot ce se afla între ele.

Ba, mai mult decât atât, însemna că Mason încă putea *fi* în viaţă. Se încruntă, încercând să îşi amintească discuţia de mai devreme cu Denise. încă purta verigheta si îi spusese... Ce-i spusese?

Nu îi spusese că soţul ei murise. Ci doar că lipsea de foarte mult timp. Jack presupusese restul.

Oftă, se lăsă pe spate în scaun şi se acuză din nou pentru că era un ticălos. Tocmai aflase că era posibil ca soţul partenerei lui, un bărbat care, din câte se părea, îi fusese prieten, să fi fost în viaţă. Ar fi trebuit să se bucure. Ar fi trebuit să caute modalităţi de a afla adevărul, chiar dacă asta i-ar fi supărat pe Seagrave şi pe ceilalţi. Pentru că, sincer să fie, nu avea nimic de pierdut în momentul de faţă.

Ar fi trebuit să facă orice altceva, nu să stea acolo, amorţit şi simţindu-se ca un băieţel care tocmai aflase că a fost anulat Crăciunul. »Ticălosule!"

aşa era. Trebuia să îşi asume asta. Era un ticălos excitat, care nu se mai culcase cu o femeie de cine ştie cât timp. întâlnise o femeie de care era atras şi Care dovedise a fi de neatins, lucru care se părea că îi rănj sensibilitatea aparent de om de Neanderthal. Ei bine, neplăcut pentru el! Pentru că, privind situaţia în ansamblu, avea l UcrUri mai importante cu care să îşi bată capul. Cum ar fi f 0s(. cine era şi la ce lucrase. Toate celelalte lucruri p U t eaiJ să mai aştepte, iar dacă asta însemna că trebuia să f acă două duşuri reci pe zi, atunci aşa trebuia să fie.

De fapt, probabil ar fi trebuit să facă unul chiar atunci.

Ding!

Se încruntă, sunetul ascuţit al soneriei amintindu-i că timpul tocmai se scursese.

-Vin! strigă el, apoi se opri la baie şi se stropi cu apă rece pe faţă.

Cobori rapid scările şi se opri brusc când o văzu stând în holul de la intrare.

-Scuze, zise ea. Eram deja înăuntru, când mi-am dat seama că probabil ai zis că vii, nu să intru.

- E în regulă, zise el. Ţi-aş oferi ceva de mâncat sau de băut, dar nu e bucătăria mea, nu e mâncarea mea.

- Nu-ţi face griji!

Zâmbetul larg îi lumină ochii, făcându-i să strălu- j ceaşca precum o flacără verde. Dumnezeule, ce frumoa- să era!

Dar, dacă ai nevoie de un tur al bucătăriei lui liam, te însoţesc cu plăcere.

j

II cuprinse un strop de gelozie, ca o • enervantă de care nu putea scăpa. ' ' Potaie mici -l - Petreci mult timp pe aici?

-Sunt tipa care are grijă de plante • , seevident ca reacţie la expresia lui Sm "" Pe?tL R5se' - K aici când Liam leca t din oraş. îmi place să mă plimb pe plajă. Şi nu e P' mai dau în vânt după casa mea.

nr£3

îl privi În ochi, apoi îşi întoarse rapid privirea, ca şi nU ar fi vrut ca el să îi descopere secretele. cUIT1Qasa în care ai locuit cu Mason.

„Nu am mai apucat să o reparăm şi e pustie fără... el.

Avu impresia că Denise fusese pe punctul de a spune altceva, deşi nu-şi. putea imagina ce anume.

-Si ce legătură are asta cu plantele şi cu peştii?

- E limpede că nu ai văzut camera lui Liam. Vino!

Urcă scările câte două, trecând pe lângă uşa deschisă de la dormitorul lui şi continuând să urce până la dormitorul principal care ocupa al treilea etaj. Imediat ce intra pe uşă, înţelese la ce se referise. Plante în ghivece mici erau presărate de jur împrejurul camerei, dar exteriorul îi atrase de fapt atenţia. Balconul era acoperit de verdeaţă. Nu într-un mod sufocant, ci într-unui care făcea spaţiul exterior primitor şi plăcut pentru oricine ar fi vrut să stea acolo şi să privească valurile.

Se gândi la Liam, mare şi musculos, stând la măsuţa de metal şi sorbind din cafea, şi rânji fără să vrea.

-Pun pariu că, dacă ar fi trebuit să ghiceşti ce are pe balcon, ai fi spus că are nişte greutăţi şi un sac de box.

-Cam aşa ceva, încuviinţă el. Şi peştii?

-Oh, peştii sunt cei mai tari! îşi înclină capul şi apoi îl conduse în baia principală, unde un perete întreg era de fapt un acvariu uriaş plin cu vietăţi acvatice uimitoare şi colorate. -E incredibil!

-Nu-i aşa? Când stau aici ca să am grijă de plante şi Peşti, dorm în camera de oaspeţi. Dar i-am spus lui Liam că trebuie să mă lase să folosesc baia principală. E prea distractiv

.-Jackson Steele a proiectat asta?

- Liam ţi-a spus despre renovare? Da. *Mă* tot gân^ să-l rog pe Jackson să vină cu idei Ia fel de grozav^ pentru casa mea. Dar apoi...

Nu ridică din umeri, dar îşi dădu seama din zâmbetul ei mult prea dezinvolt că nu avea de gând să îşi conţi, nue ideea.

Jack nu muşcă însă momeala.

- N-ai vrut să renovezi casa singură.

Denise se întoarse spre peşti şi, preţ de o clipă Jack crezu că nu avea să-i răspundă. Fu cât pe ce sâ-i ceară scuze pentru că insistase prea tare, când ea îi zise foarte încet.

-Nu. Nu, am...

-Aşteptat să se întoarcă Mason? E în viaţă, nu-i aşa?

Denise îşi schimbă poziţia, concentrându-şi atenţia asupra lui.

- N-am spus că ar fi mort.

Dar ştiai că asta voi crede. Şi o vreme am impresia că şi tu ai crezut asta.- Ce te face să spui asta?

Denise **îl** studie **cu** atenţie, **încruntată.**

- Mi-ai părut atât de suferindă când mi-ai zis că e ple-
de multă vreme! Oricum, nu contează. Ideea e că nu

- Mă bucur pentru tine. Vorbea serios. Nu voia să o ră

-Nu, zise ea, înghiţind în sec. Nu

a murit.

cat

a muuL, nu-i ¿iaci;

Unească. Dar se simţi

acoperire, nu-i aşa?

totuşi pustiu după ce le rosti. *-A fost* trimis într-o misiune sub

O misiune secretă? - De unde ştii

?Am crhicit, ^r e clar că am nimerita Dacă era sub " rire. ^ ce eşti sigură că e în viaţă? A luat legătura acoptfj '

Menise trase adânc aer în piept, apoi îl privi drept

în?Da, îi spuse ea' De dOUă ori' ^ ?tii suficient des- /lumea aceea ca să pricepi că nu ar trebui să vor- £ despre asta. Ceea ce înseamnă că am încheiat

această conversaţie.

_prea bine.

Denise aruncă o privire la telefon, apoi se încruntă. -Trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem la timp laCerise. -Vrei să conduc eu?

încă avea cheia de la Ducati în buzunar, asa că i-o zdrăngăni prin faţa ochilor.

O tachina, desigur. Ştia foarte bine că aveau să meargă cu maşina ei.

Tocmai de aceea fu luat complet prin surprindere când Denise râse, încântată, şi încuviinţă din cap. Fu atât de

surprins, încât nu reuşi să împiedice cuvintele care îi răsunară în minte, înspăimântător de adevărate... *fim să fie, s-ar fi putut îndrăgosti lulea de femeia asta!*

capitolul 9

„Am uitat de dealuri şi de curbe! strig eu, agăţându-mă ^ Mason - adică de Jack! - în timp ce conduce ca un expert prin Hollywood Hills. La următoarea curbă, virează la stânga şi apoi imediat la dreapta.

Poate că şi-a pierdut memoria, dar nu şi-a pierdut îndemânarea pe motocicletă. Şi aş minţi dacă aş spune că nu mă bucur din plin de această oportunitate de a mă tine de soţul meu. Trupul lui cu muşchi bine conturaţi se potriveşte perfect cu al meu, aşa că îl strâng tare în braţe, cu bărbia pe umărul lui, în timp ce străbatem străzile sculptate în dealurile acestea împădurite.

Casa lui Cerise se află în vârful unuia dintre cele mai abrupte dealuri, aşa că îmi implânt şi mai tare coapsele în şoldurile lui Jack, ţinându-mă bine de el în timp ce urcăm dealul într-un unghi extrem de abrupt.

Locuinţa e minunată: trei niveluri de stuc şi lemn, cu o privelişte incredibilă spre Universal Studios şi valea de dincolo de ele, dar dificil de ajuns la ele. Nu este un traseu pe care aş vrea să-l parcurg zi de zi.

Nici nu e genul de casă pe care mi l-aş fi dorit dacă mi[a]Ş fi făcut griji în privinţa hărţuitorilor. Poate că e S[re]u să ajungi la ea, dar e la fel de greu să pleci din [ea]- Drumul pe care locuieşte e o fundătură, iar singurul [ei] vecin e un bărbat în vârstă care în tinereţe a jucat în [seri]ale de televiziune.

Cele trei parcele de pământ care îi înconjoară proprie- tatea SUnt de vânzare, dar până acum nici un cumpărăto

nu a fost interesat să se confrunte cu coşmarul i$_{ngj}$resc pe care îl presupune construirea pe parcele d$_{e}^{\%}$mânt atât de abrupte, mai ales că e o adevărata bj^ de cap să urci echipamentele pe străzile acestea în^ -Totuşi, zice Jack după ce-i spun toate astea, $_{es}$t$_{eo}$privelişte nemaipomenită.

Are dreptate. Şi, preţ de o clipă, stăm pe margi$_{nea}$ drumului, în faţa motocicletei, privind priveliştea de dincolo de casă.

- E o consolare pentru că locuieşte aici sus, spun eu. Totuşi, cred că aş alege plaja.
- Sau casa ta?

Mă încrunt. îmi place foarte mult casa mea, chiar îmi place. Dar în ceea ce o priveşte am mai degrabă o viziune care s-ar putea să nu se concretizeze niciodată. Şi nu vreau să discut despre asta cu Jack. Mai ales cu el.

Aşa că schimb subiectul, ridicând din umeri si îi spun doar atât:

-Nici deal, nici plajă. Sunt un exemplu trist de cunoscătoare a domeniului imobiliar.

-Nu cred că eşti un exemplu trist pentru nimic. Aud în vocea lui o blândeţe cunoscută si, fără să mă gândesc, mă întorc cu faţa spre el, apoi trag aer în piept încordată când îl privesc în ochi. Văd în ei o strălucire familiară de umor şi de pasiune. **Genul** A$_{Ut}$• ■ele privire pe care o avea când ma lua de brat si mă i aproape de el, ma apuca ferm de tund şi ma săruta fierbinte f ;$_{n}$ du-mă să mă topesc, după care ajungeam dir Reuşesc să înăbuş un icnet gâtuit şi $_{inij}$. ^{m} P^{at1} privirea de la el, fascinată dintr-odată de $_{mar}$! ^ $_{rtl}$»Şeta blugi lor mei.

■e,

- Denise, eu...uiala şi scârţâitui uşii de la garaj ce se

ridică îl p iar eu îi mulţumesc în tăcere lui Cerise pentru întrerUa ei la momentul potrivit. Stă în garaj şi se apleacă apal^a trece pe sub uşă, apoi ne face cu mâna. pepCl neSrU mătăsos 11 flutură în vânt Şl îşi dă la o

te'o buclă sălbatică de pe ochi. ^ Ce Dumnezeu faceţi aici? V-am văzut când aţi oprit ■ m,am săturat să tot aştept. E motocicleta ta? întreabă ^privindu-i pe Mason într-un fel care îmi face părţile intime să ciulească brusc urechile şi să înceapă să mârâie.

„Cerise, spun eu, forţându-mă să fiu politicoasă, el e Jack Sawyer, noul meu partener. Am vrut să i te prezint si să îl las să arunce o privire pe echipament. Şi amândoi vrem să auzim despre ce voiai să vorbim. Ryan a fost destul de vag. -Oh, sigur!

Se cuprinde cu braţele şi îi zâmbeşte lui Jack într-un mod extrem de fotogenic. Mă crispez şi mă forţez să nu mă apropii de el şi să nu-l apuc posesiv de braţ. -Ai probleme cu sistemul? întreb eu, în timp ce ne conduce înăuntru prin garaj.

-Nu chiar, răspunde ea, încruntându-se uşor. Nu mă gândesc prea des să verific sistemul video, dar, ţinând cont de faptul că imaginile ajung direct la staţia voastră de monitorizare, am destulă încredere în el. Se uită Peste umăr în timp ce înaintăm pe coridorul din spate W zona de zi principală. Ştiu că pentru Agenţia de securitate Stark a fost o nimica toată să instaleze siste-

m > dar faptul că personalul vostru monitorizează înre-8'strârile m,a făcut s~ mă s-[mt mai în sigLiran,tă.

*-Acesta e scopul, îi spun eu. siun^ dreptate ' desigur. În mare, ASS îşi asumă mi- ni c °mplicate. Dar Damien a insistat mereu că ASS*108 /. *Kenner*

este orientată pe servicii. Tocmai de aceea asjg$_{ur}$ servicii de securitate de bază pentru celebrităţi I$_a$ ^ mente şi servicii de securitate la domiciliu pentru ^ cine ne calcă pragul şi îşi permite echipamentul *şi* ^ lunară. Şi pentru câteva persoane care nu şi l$_e$ p$_{errn}$-^{d} dacă Damien şi Ryan sunt de acord să suportăm costu' rile, aşa cum au făcut pentru mai multe femei aproa$_{pe}$ sărace lipite pământului care erau hărţuite de foştii !$_{0r}$ soţi sau iubiţi.

-Nimeni nu s-a purtat urât, continuă Cerise, dar unele comentarii online...

Se opreşte, strâmbând din nas.

- înţeleg, o asigur eu. Nu petrec prea mult timp onli- ne, dar am o imaginaţie foarte bogată. Deci, una peste alta, te simţi în siguranţă aici sus? Eşti destul de izolată.

-E unul dintre lucrurile care îmi plac Ia casa asta, zice ea. Chiar îmi place la nebunie locul ăsta. Tocmai de aceea... Se opreşte, clătinând din cap. Probabil că sunt doar puţin paranoică..

-De obicei, tocmai cel care se crede paranoic e lovit în boaşe, zice Jack.

- Ei bine, atunci clar sunt în siguranţă, glumeşte Cerise, făcându-mă să râd.

- Din ce cauză consideri că esti naro^ ■ - „ , $_T$. $^{'L1}$ Paranoica.^{7} întreabă Jack.

Cerise îşi trece degetele prin păr.

-Noaptea trecută am văzut pe cineva în josul dea- lului. Dar nu intra în raza camerei yider» a

I ~ ^{u}- ^rn verificat imagínile şi s-a întrerúpt înainte de panta. Chiar I adaugă ea, arătând în jos. Nici măcar nu $_e$ p$_r$ $^{mr\ aC°}$ mea şi de aceea cred că n-ar trebui să-mi f$_{ac}$ g^v tură cu asta. Poate că era un om al străzii, Sau^ ^{m} -

1

persoana se plimba pe proprietate. Probabil se^j^ defrişeze sau ceva de genul asta. Soarele apusese în f te le dealurilor, dar mea nu era întuneric beznă ** poate, îi spun eu, fără să-i menţionez că parcela e Aţinută în prezent de bancă, deci nu există nici un proletar care să hoinărească noaptea pe ea. ^„Peter mi-a spus că probabil era un coiot, nicidecum un om, adaugă Cerise, înroşindu-se. Dar a zis să vă sun dacă asta m-ar face să mă simt mai bine.

Zâmbesc, amuzată.

-Peter?

Se luminează toată la faţă când o întreb.

_E superb! Ne-am tot văzut de ceva timp, dar acum...

Se opreşte şi suspină de fericire. Ei bine, cred că vrea o relaţie serioasă.

-E grozav, îi spun eu. Felicitări!

-Mersi.

Arată cu degetul peste umăr spre bucătărie.

-Vreţi nişte vin? Tocmai am deschis o sticlă înainte sâ ajungeţi.

Acceptăm invitaţia, iar ea se întoarce o clipă mai târziu cu trei pahare pe care le ţine de picior într-o mână şi cu o sticlă de vin roşu în cealaltă.

-În cinstea ta şi a lui Peter, îi spun eu când termină ^ turnat în pahare.

-Şi pentru lărgirea razei de vizibilitate a camerei video, adaugă Jack.

era să uit, zice Cerise după ce soarbe lung din pa- jar În seara asta mă întâlnesc cu Peter la Westerfield's. (je povestit cum aţi lucrat ca să montaţi sistemul Ş* că mă simt mult mai în siguranţă acum uită M ^ ^ Că ar ^ cıistractiv c ^că aţi veni şi voi. Se Cu cine **k.?* adaugă: Va {[mai blne aclim ı când ai** -Ah, păi...

Jack mă priveşte, simţindu-se clar stânjenit. Stomacul mi se strânge din nou în felul acela neplg cut, dar cum să nu mi se facă greaţă când îmi dau seam$_a$ că propriul soţ e dezgustat de ideea de a ieşi în ora$_s$ cu mine?

Mă crispez şi zic:

-Nu cred că...

- Sigur că vom veni, zice Jack, vorbind cu îndrăzneală peste mine. Am fi încântaţi.ca^1"110 am întors la Liam

^pot t^Tier^e aCasă Să mă schiml3, A^Ung la clubul din Ho nă

k^staf£?^C^Stark, care deţine bine-cunoscutul local. Nu că mai veni aşa de des pe aici. Ţinând cont de faptul au două fetiţe, nu cred că el şi Nikki mai frecventează cluburile.

Intru, apoi mă opresc, lăsând muzica să mă învăluie. **Privesc** în jur după Jack, dar nu îl văd. O zăresc totuşi pe Cass. Zâmbesc larg şi mă îndrept spre ea. '

-Salutare, străino! zic eu, lăsând-o să mă îmbrăţişeze, întrerup cumva o întâlnire?

Mă uit în jur după vreo fată care ar putea fi partenera lui Cass, sperând că reuşeşte să treacă peste relaţia de rahat cu Siobhan. Dar Cass clatină din cap şi îmi aruncă *privirea* aceea cunoscută.

-Nici măcar n-am ieşit la agăţat, zice ea. Am venit doar pentru compania grozavă. -Deci nu e o coincidenţă?

i despărţit dejack după ce ne-a ut merge acasă să mă schimb. Aj Holly^00^ ^sin^Surâ- ^Coa^d^a^) ^ca de obicei, se întinca

flfest

- la capătul străzii, dar numele meu e mereu pe &

^VlP-iiri, un beneficiu al faptului că lucrez pentru

În timp ce o întreb, Quince şi Eliza se apropie de **noi, efectiv bat din palme, încântată. Quince ţine în mână două băuturi, dintre care una ^? ^ '^ui Cass, apoi mă cuprinde cu mâna liberă** pe **^P^a umeri şi mă strângă afectuos, ^ta**

da modalitate de a începe weekendul, nu-i

aşa?

Accentul lui britanic e mai pronunţat ca de obj$_{Cei}$ aşa că îmi dau seama că nu e prima băutură din seara asta pentru el.

Mă uit la toţi trei.

- Nu e o coincidenţă, nu-i aşa.[7] Nu că m-aş plânge de asta.

-M-a sunat Cerise, zice Câss simplu. Mi-a spus că v-a invitat pe tine şi pe Jack şi că ar trebui să vin şi eu. Apoi m-a rugat să-i invit pe Syl şi Jamie şi pe partenerii lor, dar, evident, Syl a plecat deja din ţară.

- Deci vin Jamie şi Ryan.[7]

-Cu siguranţă nu, răspunde ea, zâmbind *larg*, aşa că mijesc ochii, întrebându-mă care e gluma.

- Ei, bine? insist eu.

-Ah, da. Mai exact, Jamie a spus că l-a dezbrăcat deja pe Ryan şi că, deşi suntem cu toţii foarte amuzanţi, el e o variantă mai bună decât noi.

îmi pun mâinile la urechi şi mă prefac îngrozită de ce am auzit.

- Chiar *nu* aveam nevoie să aud asta despre şeful meu.

- Tu ai întrebat, zice Cass.

-Ar fi trebuit să mă gândesc $_{mai}$ bi$_{ne}$ înainte să o fac, recunosc eu. O iubesc pe Jamie, dar femeia aia nu se cenzurează câtuşi de puţin. Unde e Cerise?

- Pe aici, pe undeva, zice Quince. E si i .

. . _ . . . . . 7 iubitul ei cu ea, aşa ca ai putea sa verifici prin colţurile **întunecat**

Lângă el, Eliza îl împunge cu cotul. $^{3\ C\text{'}}$

-Ce e? întreabă Quince. Ştii bine că am d

Cass râde, apoi arată spre Quince şi Eli$_{za}$ ^{eptate*}

- N u ştiam că vor fi şi ei aici. Aşa că îi $_{c}$ $^{IT1I*PlIne:}$

beneficiu. Şi un spectacol de comedie. $^{Slc,er\ 1111}$

- Ce fată amuzantă! zice Quince, făcând-o $_{p}$ Q $_{(}$ $^{ass\ sa}$ zâmbească larg.

•$_{nce}$ mai trage un scaun la masă şi ne înghesuim ^{Q}rii ^

i$^{urul\ mãSUţCi}$ ^ $^{C0Gktaiiuri_\ Cass}$ ^ ^Pinge

Cll r° !ra s Pre minC'
\lTel să o împărţim până ce reuşim să facem semn ni chelner?
Tu băutura, pregătită sa încep seara de vineri aşa cum uvine, dar mirosul de whisky îmi întoarce stomacul 56 jos aşa că mă hotărăsc să rămân la apă, sperând < virusul c
Pe ^|'care şi-a făcut culcuş în stomacul meu să se plictisească rapid şi să plece de-acolo.
Totuşi,
cel mai bine ar fi să nu mă îmbăt, mai ales că jack ar n-ebui să apară în curând. J Parcă citindu-mi gândurile, Quince mă întreabă: ICum faci faţă situaţiei.7 Ridic din umeri.
-Odată am dezamorsat o armă nucleară. Ştiai? Quince clatină din cap. -A fost mai uşor. -Denny...
Reuşesc să schiţez un zâmbet, plângându-mi şi mai mult de milă când îl aud rostindu-mi numele. Nu m-ar deranja să-mi spună pe numele de alint, dar Mason a fost cel care mi-a spus primul Denny şi pe el vreau să-l aud rostindu-l. Lângă Quince, Eliza se apleacă în faţă: -îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin asta! -Îţi mulţumesc, spun eu cu sinceritate. Dar în acelaşi timp nu vreau să vorbesc despre cât mi-e de greu. Pentru că asta face doar să-mi fie şi mai greu.
Încercând să le distrag atenţia de la mine pentru ca sunt foarte curioasă, îi întreb dacă au vreo veste de a Emma. Sora Elizei s-a aflat în prim-planul cazului
pe care eu şi Quince tocmai km rezolvat. ACUni află în Europa, ducându pe o prinţesă răpită înapoi J
tatăl ei, monarhul.
-Am vorbit cu ea azi-dimineaţă, zice Eliza. P^ acum, călătoria a decurs bine. -A hotărât ce va face?
Emma e detectiv particular, cu o experienţă bogată în domeniul operaţiunilor sub acoperire.
în esenţă, slujba mea e la fel de plictisitoare Ca aşezarea în ordine alfabetică a unui catalog vechi de

cârduri în comparaţie cu unele dintre operaţiunile pe

care le-a gestionat Emma de-a lungul carierei. Ceea ce înseamnă că ar fi un agent al naibii de valoros pentru ASS şi sper din toată inima că va decide să ni se alăture.

Între timp, mă uit în jur după clienta mea care nu e nici sub acoperire, nici prea dură şi o văd în sfârşit vorbind cu un tip de cealaltă parte a încăperii. Sunt învăluiţi de umbre, aşa că nu-i pot vedea faţa, dar ceva la el mi se pare cunoscut.

Dau să mă ridic şi să mă duc să vorbesc cu ei, când îl observ pe Jack îndreptându-se spre mine din cealaltă parte a încăperii. Şi, bineînţeles, la vederea lui, toate celelalte gânduri mi se şterg din minte Nici măcar nu exagerez. Şi nici nu mă surprinde, rnma data cand l-am văzut pe Masnn ;

şedinţa de informare NCS de la Penta "'n î ^ î- - • • ■ plina cu cei mai puternici oameni din t^- Ldlllcltl

«ara» Printm nre ma numaram şi eu, proaspat numită să mă d »

Ei bine, chiar aşa am făcut. Aici intervine lnstru^'? „bine instruită". Pentru că, în clipa în care j Partea cu largă şi să lupt împotriva terorismului. ^ în 'umea

Dar oare m-am purtat ca o tipă dură şi bine '

Pa văzut

tâ

^ndam aflat că şi el simţea la fel pentru mine... cabine, relaţia dintre mine şi Mason nu a ars nicio- 'lent. Ne-am aprins din prima clipă în care am fost Î^reună. Şi mă ucide' mă distruSe complet faptul că îmi?r să traverseze cu atâta nonşalanţă clubul, să înain- P^fios spre mine şi să spună doar atât: ^ Xe surpriză să te întâlnesc aici! Sinceră să 1

^Unde e bărbatul care mă putea tulbura doar cu o privire înfocată?

Care obişnuia să mă tragă într-un colţ întunecat pentru sărutări furate sau chiar pentru momente mai obraznice?

Bărbatul care putea să îşi reprime toate aceste trăiri în timpul unei misiuni şi apoi să îşi elibereze fiecare dorinţă înăbuşită în clipa în care terminam

misiunea, satisfăcându-mă ore întregi în patul nostru, până ce ne simţeam amândoi epuizaţi şi sătui?

îl vreau înapoi pe bărbatul acela, la fel de mult cum îl vreau înapoi pe tipul care obişnuia să bea vin cu mine pe canapea în timp ce vizionam reluări ale serialului *Firefly.* Pe bărbatul care mă plictisea groaznic când petrecea ore întregi la Home Depot comparând culori de vopsele pentru baie. Pe tipul care ştia cum să prepare [0] friptură la grătar mai bine decât orice bucătar de [ci]nci stele.

u «on stând la masă, orice gând raţional mi-a ieşit t * [n] t e Brusc, eram doar o liceancă îndrăgosti- [Jin],[m]Ul drâguţ- [De tipul deştept]_ [De] tipul istet. De I fiu, nici măcar nu este o replică asa de

Cu alte cuvinte, îmi vreau soţul înapoi. Pe Mason, [nu] Pe Jack. Pe bărbatul care îsi aminteşte că mă iubeşte.

Pe bărbatul cu care aveam o viaţă în comun. Un i[%] ric. Pe bărbatul care îmi cunoştea secretele şi temerile speranţele şi dorinţele.

Dar Mason a dispărut, iar cel care stă în picioare lângă mine e Jack. Cel în prezenţa căruia trebuie să în. terpretez un rol, deşi tot ce vreau e să mă duc acasă şi să plâng.

- Denise, mă întreabă el, privindu-mă fix şi încruntat, eşti bine?
- Sunt obosită, spun eu. Şi trează. Am un virus la stomac, iar alcoolul nu-mi prieşte deloc.

îmi zâmbeşte larg, lăsând să i se vadă gropiţa.

- Chiar că e o dramă. Ce-ar fi să relaxez situaţia şi...

Nu ajungem la partea de după pentru că suntem întrerupţi de sosirea lui Cerise şi a partenerului ei. Acum nu mai e ascuns de umbre. De fapt, întregul club se umple de lumini care sclipesc energic. Razele de lumină saltă în ritmul muzicii, intersectându-se pe ringul de dans şi luminând fiecare centimetru al chipului bine cunoscut.

- Peter! strig eu şi mă arunc în braţele lui larg deschise.

- Denise!

Mă ţine strâns în braţe, apoi mă împinge în spate şi mă prinde de umeri, iar eu îi zâmbesc larg ca o idioată'

- Habar nu aveam că eşti în Los Angeles

-Nici eu nu ştiam de tine, îi zic. E **uimitor!**

ªPoi, sincroni-

- Nu, îi spunem, apoi începem din nov

-Scuze, zice Cerise. Vă cunoaşteţi?

Eu şi Peter ne privim unul pe celălalt, zându-ne perfect, ne uităm la Cerise

.capitolul 11

încă zâmbesc larg în timp ce Jack se apropie de mine, dar zâmbetul îmi piere când văd cum îşi freacă tâmplele'. Peter îşi ţine mâna pe umărul meu, dar mă strecor de sub atingerea lui şi mă apropii de jack. îl ating uşor pe braţ şi încerc să desluşesc expresia din ochii lui. -Eşti bine?

Clatină scurt din cap, uşor deranjat. Nu din cauza mea, cel puţin aşa cred, ci din pricina disconfortului pe care îl resimte.

-Cred că luminile alea afurisite sunt de vină. Au început să pâlpâie şi mă simt de parcă aş avea ace în ochi. -Nu eşti predispus la migrene, spun eu. -Nu sunt?

îmi înăbuş un fior, dându-mi seama cât de aproape am fost de a-i dezvălui prea multe. Dar e rezonabil să ştiu dacă partenerul meu ar suferi de migrene. Totuşi, trebuie să fiu mai atentă. Acum însă ridic doar din umeri. -Nu din câte am observat.

-Probabil e un simptom, zice el. Creierului meu deja distrus nu-i plac luminile nebuneşti de discotecă. -Crede-mă, îi spun eu sec, nu eşti singurul! Bine ai venit vinerea în club!

^ Pac un semn cu braţul spre întreaga încăpere, obser- vând în timpul acesta că Cerise s-a mutat câţiva metri mai încolo şi râde cu câteva femei pe care nu le-am îiv ^it niciodată.

- **Că tot e vorba de bun venit, zice Peter şi fg mâna lui Jack, ca să-i capteze atentia. Mă** buair **^ te revăd, M...**

-*Jack,* spun eu ferm, vorbind tare, ca să-l acopâ, Peter înainte să rostească adevăratul nume. h,i ,j e Peter.

- Oare îmi scapă gluma.[7] întreabă Peter, privind când la mine, când la Jack.

-Jack are ceva probleme cu memoria.

- E felul politicos de a spune că sunt *tabula rasa,* intervine Jack. Şi de ce-i împărtăşim informaţia asta.[7]

- E în regulă. Eu şi Peter am lucrat împreună cam un an în Washington, înainte să mă mut *la COS.*

- Evident, nu îmi amintesc de tine, zice *Jack.* îmi pare rău. Peter clatină din cap.

- Nu-ţi face griji. Aş zice că mica ta problemă e un *risc* profesional, dar adevărul e că nu am mai *întâlnit* aceasta situaţie până acum. Am auzit despre astfel de *lucruri,* dar am presupus mereu că erau doar legende urbane.

-O poveste despre agenţii mici şi răi? glumeşte Jack, făcânau'l pe Peter să râdă.

-Asta erai?

Jack ridică din umeri.

- De unde naiba să ştiu?

Peter chicoteşte.

-Văd că ţi-ai păstrat simţul umorului

-Am lucrat împreună?

Peter clatină din cap.

-Nu. Ne-am întâlnit o singură dar3 . , ,

Udră- cand voi doi ap

Pe

primit m...

-Când am primit medalii, ¡1 in privire tăioasă lui Peter, care p are

d a r u n c o i 1,1 ae contrariat.

A

ne fapt, nu avem medalii si, chiar dacă am fi avut nu ae ce ar fi venit Peter la ceremonie. Dar, din feridre Z lack nu pare să4 intereseze subiectul. De fe ptj nu ' Leresat nici de Peter sau de mine. Dimpotrivă, se uită ¿ceva din partea cealalta a încăperii, încruntat, ca şi cum ar fi confuz.

„fot luminile:

jn momentul de faţă nu are loc nici un spectacol cu lumini laser, dar e un glob de discotecă colorat care proiectează cercuri de lumină pe pereţi şi pe podea.

-Te superi dacă o iau puţin pe Denise? întreabă Jack, iar Peter ridică din umeri şi spune că se duce să-şi mai ia ceva de băut.

-Ce se întâmplă? întreb eu, făcându-i semn cu mâna lui Cass, care se îndreaptă spre noi, să stea deoparte.

-Nu sunt sigur. Face semn din cap spre ringul de dans. Când au pornit luminile, am avut impresia că văd...

-Ce?

Jack clatină din cap.

-Nu ştiu. Un chip.

-Un chip?

Mă priveşte în ochi.

-Un chip.

-Suntem într-un club. Sunt multe feţe pe aici.

-Nu ştiu de ce m-a afectat aşa. Nici măcar nu îl pot ʳᵉgăsi în mulţime. Nici măcar nu ştiu sigur dacă era tarbat sau femeie, darămite real. Poate că a fost doar o ᵘttbră. Un miraj în întuneric. " nu crezi asta.

^ 0 afirmaţie, nu o întrebare.-Cred că este o

amhu/re. Cred care îmi amintesc. Sau de care mi ^^ să-şi amintească. ea mea ^

- Din trecutul tău? Sau *din misiune?* **Presupun că e vorba de a doua variantă « w ma simt rănită că şi-a amintit oarecum un chin Jr înainte** *să~şi* **amintească de soţia** *lui* 1

_ ~ Din **timpul torturii,** *îmi zice el simplu.* Când am **văzut chipul acela, mi-a** *îngheţat sângele în* **vene.**

Sentimentele mele *rănite sunt înlocuite de un sentiment de vină*, aşa că *îl iau de* mână.

- O să-l găsim. O *să4 găsim, repet eu, şi o să aflăm* răspunsuri.

-O să dau câteva *ture* prin *cîub, apoi mă duc la Linm.* Ştiu că *mâine e sâmbătă, dar* mi-ar *plăcea să lucrăm. Poate să recitim* câteva *dintre dosarele* noastre *vechi.* Să văd dacă *îmi va trezi amintiri. E în regulă?*

- Sigur că da. Ne *vedem la birou pe la ora 10.001 -Voi fi acolo*, zice *el, apoi dispare în întuneric. Rămân locului o clipă, lăsând* ca *ritmul muzicii să mi* străbată. Vreau să mă duc după el. Vreau *săi apuc de* umeri, să-l *privesc drept în ochi şi săA spun totul. Dar nu pot. Şi urăsc senzaţia de neputinţă care mă* încearcă. , ,

ipinând, cu intenţia de a merge ia w» Mă răsucesc, susp—- - j ca să îmi iau un tonic cu ***lămâie verde în schimb, îl găsesc pe Peter în spatele meu.***

_ ***Esti bine?***

-Sieur. Unde e Cerise? - La toaletă. ***Îmi întinde*** mâna.

Dansam?

Clatin din cap. -Nu prea am chef. - Păcat. Eu am.

cunt convinsă că Cerise va dori să danseze când se ' îmi place mult de ea, îi spun eu lui Peter Dar int separe a fi genul tău de fată. nil ml ^ v . r

Asta pentru ca tu ai fost mereu genul meu de fată ^ă muştruluiesc în gând. Nu ar fi trebuit să aduc ,or ba despre asta. Eu şi Peter am lucrat în acelaşi bi- ;0U local şi ne-am înţeles foarte bine. Dar, când eram trimişi împreună în misiune, nu eram niciodată în cea mai bună formă. Simţeam că era atras de mine. Şi,

deşi interesul pe care îl avea Mason faţă de mine nu a stat niciodată în calea muncii noastre, în cazul lui Peter mă distrăgea la culme. Desigur, nu eram îndrăgostită de el, asa că nu aveam încredere în el aşa cum ai încredere într-un partener adevărat Iar Mason a fost mereu un partener adevărat, chiar şi înainte să ne implicăm într-o relaţie intimă. -Peter...

îşi întinde mâinile în semn că se predă. -Ştiu. Suntem doar prieteni. Nu-ţi face griji! Te-am uitat. Doar spuneam un adevăr. Iar Cerise e o păpuşă. Chiar o ador.

-Mă bucur să aud asta. Nu îmi e doar clientă. îmi e şi prietenă.

-Deci de ce nu îi spui adevărul lui Mason? Schimbă brusc subiectul, dar reuşesc să-l urmăresc cu uşurinţă.

-Ştii bine că nu pot să-ţi dau detalii. Să zicem doar că ^a prevede protocolul.

Încuviinţează din cap, apoi se clă un pas în spate şi [ma] Priveşte din cap până-n picioare. Sunt îmbrăcată j;[u] Mugi şi un top alb simplu, fără mâneci. Mă priveşte [lnt]e, aşa cum aş vrea să mă privească Jack.

Privirea i se opreşte pe încheietura mâini,' [u] , mi-am tatuat recent numele Iui Mason. -Cine crede că e Mason.[7] Trag aer în piept, tremurând. -Soţul meu, care s-ar putea sau nu să fie mort.

- E foarte greu pentru tine, nu -i aşa?

De data asta nu reuşesc să înţeleg ce vrea să spunâ pentru că în clipa de faţă tot ce ţine de viaţa mea şi d[e] Mason e foarte greu de suportat.

- Ce vrei să spui?

-Am văzut cum te priveşte. E topit *după tine. Şi* mi se pare că şi tu îl doreşti, înghit în sec.

- Unde vrei să ajungi cu toate astea.[7]

-Acolo unde te afli tu, *adică nicăieri.* Pentru că eşti prea cinstită ca să-ţi înşeli soţul. Ceea ce înseamnă câ nu îl poţi înşela cu propriul soţ. Oricât cât de *mult ţki* dori să o faci.

Peter e cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, aşa că îşi pune vârful degetului sub bărbie ş, îmi nd.ca faţa spre el. Mă foează [cu privirea si imi] zâmbeşte răutăcios.

-Sau oricum ai de gând să te culci cu *eP Cu* greu rezist tentatiei de a 1 1 schimb, îi spun: - ^ni peste faţă. În

-Tocmai de aceea noi doi nu împreună. Prefer ca bărbaţii mei sâ^k- [niciociatâ] de caracter. [3 aibă] Puţină tărie

- Ce pot să zic? Scoţi la iveală tot mine. [m]ai rău din

încearcă să ţii totul în tine, îi [SpUn]torc şi plec. [CU' a]Poi mă în- . [rău]d pe Q[uince ?1 pe EllZa' dar Cas]s râde cu o drâ^ţă lângă bar. Mă vede şi îi f[ac semn spre bl°n]n duce mâna la ureche, făcându-mi semn să o u?[â' mcuviinţez din cap. O sun mâine. Acum mă şim-iar]!

[3]trotuar, mă sprijin de un indicator în timp ce tas- telefon şi comand un Uber. E la cinci minute ^ [P]ntă, aşa că închid ochii preţ de o clipă, trag aer în ^ [m]ă bucur de sunetele nopţii. [P"]Simt oţelul rece al unei lame pe gât şi deschid brusc [oC]hii Rămân nemişcată,

încercând să nu respir, înju- [rându]-mă în sinea mea pentru că am lăsat garda jos în
mod inexplicabil.
Cel care îmi ţine cuţitul la gât e în spatele meu. E cam Jeaceeaşi înălţime cu mine şi nu îi tremură mâna, semn clar că ştie să mânuiască un cuţit.
Când se apleacă spre urechea mea, simt miros de jalapenos şi de tequila şi îmi spun că trebuie să pun pe cineva din echipa tehnică să obţină chitanţele de la Westerfield's şi să folosească sistemul de securitate pentru a le potrivi cu clienţii. Poate că voi avea noroc.
-Nu sunt singurul care poate ajunge la tine, îmi şopteşte bărbatul. Nu uita asta! Spune-i că trebuie să-şi amintească. Dacă vrea ca tu să fii în siguranţă, să rămâi înviată, trebuie să ne dea înapoi ce a luat. Spune-i! -Cui să-i spun?
-Curvo! zice el şi oftez în timp ce simt cuţitul şi **mai apăsat.**
([0 s]* îmi lase o urmă fină de sânge pe gât. Sunt con- [Vlns]ă de asta, [re] [bin]e cui. Dar apoi, ca şi cum ar vrea să se asigu- [ca] începe nici o îndoială,'îmi şopteşte: Lui Mason
Walker. Lui să-i spui. Să-i spui că, dacă nu se tj[ne] .j cuvânt, eşti ca şi moartă.

Mă loveşte cu ceva dur în cap, ceea ce mă face să ^ aplec în faţă în aceeaşi clipă în care îşi smuceşte cuţitul de la gâtul meu. O clipă mai târziu, mă loveşte în [Cea]. fă, iar eu cad în genunchi, în timp ce un Lexus negru opreşte cu scâncete stridente lângă noi. Bărbatul se în- toarce suficient ca să-i văd părul unsuros, sprâncenele stufoase şi nasul mare. Apoi sare în maşină, iar aceasta demarează în forţă pe Sunset Boulevard. Fără îndoială, plăcuţa de înmatriculare din Arkansas e furată.

Mă ridic împleticindu-mă chiar când ajunge Uberul, aşa că mă urc în maşină, trag aer în piept şi îmi scot telefonul.

caP*>[lul 12]
3 00 dimineaţa, iarJack încă nu ajunse-
£ra Plecase din Westerfield's cu intenţia
•;e3CaSa **toarce în apartamentul din Malibu, dar, în**
[a ?e] ^ era îsi lăsase motocicleta să-l poarte încotro . . ,n fa ca asta, ,
lo- ^ '
voia ea- _ -[s] încotro voia subconştientul lui Sau, niai
[53] praupūnea că locuise în Los Angeles înainte să i se

mnria dar nimeni nu îi spusese asta în mod ture memuiJ. , ific La naiba, nimeni nu-i spusese nimic! ḃi, deşi aia motivele, tot era al naibii de greu de digerat.

' Asa că străbătu străzile comitatului Los Angeles, ru- eându-se să se aprindă vreo scânteie de familiaritate în mintea lui.

Recunoscu mai multe lucruri: malluri, restaurante, atracţii turistice. îşi aminti de The Getty Center şi de debarcaderul din Santa Monica, de MOCA din centru şi de Rodeo Drive din Beverly Hills.

Nu hoinări pe traseele de drumeţie de lângă canionul l-aurel, dar avu impresia că, dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi amintit fiecare cotitură. Iar când închise ochii, aproape ld «Şi aminti fiecare val de muzică ce se auzea cu putere ^ amfiteatrul Hollywood Bowl.

v-ar săfie, îşi voia mintea înapoi! îşi voia viaţa *înapoi.*

peu eni^e l[aPăru brusc în gând, aşa că vira motocicleta bifurcaţiile de pe Mulholland Drive, opri rul§1 apoi îşi propti capui de ghidon

.Iată un motiv ferm pentru care trebuia să îşi r te memoria - şi cu cât mai curând, cu atât mai ^ Pentru că al naibii să fie dacă nu o dorea! O dorise î: din prima clipă în care o văzuse. Şi dorinţa devenea ^ mai intensă cu fiecare minut.

Stătuse în club toată seara înconjurat de feniej frumoase, îmbrăcate cu rochii şi bluze decoltate şi nu simţise nici cea mai mică urmă de interes faţade ele. Apoi'o văzuse pe Denise în blugii ei simpli şiin bluza albă fără mâneci şi aproape că îşi pierduse minţile. Felul în care blugii îi îmbrăţişau curbele pos. teriorului. Felul în care bluza albă contrasta cu pielea ei bronzată. Bucăţica de sutien pe care o zărise când se aplecase să îşi aşeze băutura pe masă. Curbura dulcea buzelor ei când îi zâmbea.

îl mâncaseră degetele de nerăbdare să o atingâ. închisese ochii şi îşi imaginase cum s-ar fi simţit fiecare centimetru din trupul ei mătăsos sub degetele, buzele şi mădularul lui.

Şi când o văzuse cu Peter... Ei bine, chiar că asta pusese paie pe foc.

Dumnezeule, ce ticălos era!

Avea încredere în el ca partener. îl ajuta să îşi repună viaţa în ordine. Ba, mai mult de atât, aparţinea altui bărbat. Şi totuşi^ iată-l imaginându-şi cum ar fi fost s-o dezbrace şi s-o aibă sub el.

Ba nu. Trase adânc aer în piept şi se îndreptă de ^ te. *Ba nu, nu era în totalitate adevărat.* U naiba Q dorea dar nu doar fizic! Voia să fie cu ea. Voia să ^eisd cu ea, să se plimbe cu ea. Sa radă împreună de lucruri prosteşti şi să o liniştească atunci când era tristă încâ

Nu stia dacă ceea ce simţea era ceva nou 3 -l i fusese fermecat de en luni întregi. Ştia ^ ««^at.

|.ar fi Pnut departe de ea înainte, acum păreau hı,rıeLtrame- mai bine însă ştia că, dacă nu era atent, aceas- . .„drăgostire incontrolab.lă avea să însemne sfârşitul ă ^ rirp n nrpîniia

"Cuprinse un val de epuizare şi căscă adânc, apoi îsi oa,e telefonul ca să vadă cât de târziu era şi abia atunci ^dădu seama că îl oprise în club şi uitase să îl repor-

|UU ' ----- " icpţ.

nească. Ce rost avea să o facă, ţinând cont că fusese cu Dennyşi că abia cunoştea alte şase persoane?

¡1 porni oricum. Aproape instantaneu telefonul bâzâi si sună întruna, semn că ratase o mulţime de mesaje si de apeluri pierdute.

Privi ecranul, văzu că aproape toate apelurile şi mesajele erau de la Liam şi vru să îşi sune gazda înapoi, simţindu-se foarte prost pentru că îl făcuse să se îngrijoreze fiindcă nu ştia unde se afla.

Nici măcar nu apucă să se facă legătura, când văzu faruri în spatele lui. închise apelul şi se întoarse, mijind ochii spre farurile unui SUV pe care nu reuşi să-! identi- ficedin cauza luminii puternice. Portiera se deschise şi un bărbat cât un munte coborî din maşină. Jack nu avea armă, dar porni motocicleta, pregătit să 012 la goană dacă era nevoie.

Bărbatul păşi în faţă, cu spatele la farurile maşinii, chipul fiind**u-i umbrit.**

-Dumnezeule, Jack! Ce naiba faci?

«uam.w -Am *

trebui C !rCat Să tC SUn dar ai teIefonul închis A Pe Du ^ mă COnectez ta sistemul de urmărire montat învârtindu ^ Urmăresc aProaPe o oră. Ce naiba faci te cu motocicleta prin oraşul ăsta afurisit?

Jack coborî de pe motocicletă, încercând să prQc tot ce-i spunea Liam. \

-Ar fi trebuit să te sun. Scuze. Pur şi simplu simţit nevoia de aer proaspăt, ca să scap de o parte^ porcăriile care îmi plutesc prin minte.

-Te înţeleg. în mod normal, n-aş face pe bona,da Denise era îngrozită când nu a reuşit să dea de tine, asa că am...

-Stai aşa! Cum? zise Jack şi făcu un pas spre Liam, Ce s-a întâmplat? De ce m-a sunat? De ce era îngrozită?

-A atacat-o cineva când a plecat din club. Un bărbat, zice ea. E bine, adaugă Liam repede, ridicând o mână, ca să-l oprească pe Jack dintr-o izbucnire de groază şi furie. Dar a zis că e posibil să fi fost... Chipul tău. Clătină din cap şi adăugă: Nu mi-a explicat, dar mi-a spus că tu vei înţelege. Şi că nemernicul i-a zis că trebuie să-ţi aminteşti, că trebuie să dai înapoi ce ai luat. îţi spune ceva?

-Absolut nimic.

Jack se mustră în sinea iui pentru că nu încercase mai mult să identifice Chipul din club.

- Ei bine, i-am spus că te voi găsi.

-Trebuie să merg la ea.

Liam se îndreptă spre el.

- Nu, acum doarme. Imediat ce im U 1 ■ U ^ am localizat semnalul motocicletei pe harta, am sunat-n t J , . . - _ , . „ l us* ^ am spus că voi da de tine şi ca ar trebui sa doarmă mit-.-« î • d~ c _ ă t " Într-un final, am convins-o. rarea franţa de oboseală A î • mâine la birou, la ora 10.00. ' SpUs că vă vedeţt

Jack încuviinţă lent din cap, gânditor

- Bine. Atunci o să mă duc la ea an** i

-Jack... asă]» ora 8.00.I mai bine aşa, omule! N-are sens să te cerţi „ *tjs&* c '

[1] o las pe Denise să te împuşte, ca să te pună la 'Binumnezeuştie că e în stare! p Hei zisejack! Mersi că te-ai ţinut după mine. îmi e^că te-am făcut să cutreieri tot oraşul. Am avut ^iJlucruri la care să mă gândesc. ^ Mu mă surprinde. Mă bucur că te-am găsit.

Cum a fost la muncă în seara asta? Ai păzit-o pe File Love> nu'i a'a' aUZÎt ^ ra<^i0 Că S'au vân(^ut toate biletele. îmi plac câteva dintre cântecele ei. E chiar aşa de bună live precum se spune? ' Liam clătină din cap, părând puţin istovit. Jack nu îl cunoştea bine, dar avea sentimentul că istoveala nu era o stare obişnuită pentru Liam.

-Pentru o femeie aşa de minionă, are corzi vocale pe cinste. Şi al naibii de mult talent! Dar e şi o mare pacoste, cu un temperament puternic. Având însă în vedere că politica ASS zice să nu vorbim urât despre clienţi, n-ai auzit-o de la mine. Jack chicoti, -îmi pare rău.

Liam clătină din cap, părând deopotrivă amuzat Şi exasperat.

-Sincer să fiu, omule, tot nu ştiu ce să cred despre 'Inu am observat nici măcar o ameninţare la adresa Qg'a'a că nu Ştiu ce fel de joc face ea sau managerul ei. care*6"16'3 6 o a<^evărată folîă a naturii, şi vai de cel Dar lncearc^ să o convingă să accepte ceva ce nu vrea.

terminat- Un singur spectacol şi am tăiat Angeles U ^kilical. Nu mă aştept să se întoarcă în Los Până când nu îşi lansează următorul album.

-Şi poate că atunci va angaja altă **com**Pan securitate.

Liam zâmbi larg, iar dinţii albi îi străluciră **în]u** na lunii.

-Putem spera. Arătă spre motocicletă şi adăua* Stai cât vrei, dar ţine-ţi telefonul ăla afurisit **deschV** în regulă.[7]

-S-a făcut, zise Jack, apoi aşteptă până când Liam **si** SUV-ul dispărură peste deal.

Apoi formă un număr şi nu se simţi câtuşi de puţin vinovat când o voce ameţită îi răspunse somnoroasă-

-Alo?

- Sunt Jack, îi zise el. Cât de repede ne putem întâlni?

în pofida faptului că se întâlneau la ora 4.00 dimineaţa, doctoriţa Tam părea trează şi foarte concentrată. Jack trebuia să recunoască faptul că ea nu protestase când el insistase să ţină o şedinţă de urgenţa dimineaţa devreme.

Pe de altă parte, bănuia că era cea mai urgentă întrebare fără răspuns de la COS în momentul de fată, aşa că era în interesul tuturor să îl ajute

-Deci bărbatul acesta, chipul acesta, ti* **declanşat** o reacţie, comentă doctoriţa Tam. Dar nu **îti aminteşti** nimic specific:

-Nimic. Şi trebuie si ştiu unde **|-am văzut. Trebuie** să im. dau seama

cine e. Nume. Locaţia **Orice.** Nemernicul a atacat**-o pe** Denise **ci** „ **r** ' **i,**
rău dacă nu-i dezvălui un lucru J' ? fa. Ce mai mult mi-l amintesc. Aşa că, fir-ar să fie, fă.m 6 , nici miicar "" Foloseşte hipnoza dacă trebuie! Sa'mi amiliresC

Doctori fa Tam se aplecă în faţă, cu r,w . pe genunchi. co«ele sprijimte

_k am mai vorbit despre asta. Să te trec prin
•rile tale. prin ceea ce ai raportat sau prin ceea ce
*nlinn jeecoperi prin hipnoză este periculos. Pur şi sim-
rlirenl^ outea scurtcircuita centrii memoriei. Ai'vă^ur Jii d'ari ^ , tstrările video.

Le-am Dar am cautat pe internet Şi, în pofida ceea ce li s-a întâmplat bărbaţilor respectivi, tehnica
forată de succes ridicată.

af,Ai căutat pe internet.7 întrebă ea, iar sprâncenele • s-e ridicară deasupra ochelarilor. Ai reuşit să accesezi dosarele confidenţiale ale guvernului privind lucrul cu memoria şi tratamentul aplicat ofiţerilor serviciilor secrete afectaţi de această problemă7 Bănuiesc că, de fapt, te uiţi la articole pline de prostii pe care le găseşte pe Google. Ştiu că eşti bun în meseria ta, domnule Sawyer, iar cu timpul sunt convinsă că ai reuşi să găseşti dosarele potrivite, dar e clar că încă nu le-ai găsit, altfel ai şti că iţi spun adevărul.
Avea dreptate, bineînţeles. Şi, deşi ar fi vrut să înjure cu voce tare şi să-i ceară să facă tot posibilul să-l vindece, nu era chiar atât de nesăbuit.
-În regulă. Atunci explică-mi diferenţa. De ce un bărbat ca mine, care a fost antrenat să îşi poată controla mintea, reacţiile şi emoţiile, este mai predispus să cedeze decât un vânzător ambulant oarecare a cărui minte a fost Ştearsă după ce a sărit cu maşina de pe un pod.7 -Tocmai ţi-ai răspuns singur la întrebare. M clătină din cap.
"Cred că nu sunt chiar atât de deştept pe cât mă crţ< Explică-mi mai clar.

_p1Şl SCOase ochelarii şi îşi frecă podul nasului, ^ena^ ^ nU ^ aminteŞti, dar ai fost supus unui an- ment etaborat. Ai învăţat cum să înduri torturafizică si psihică. Şi, datorită afilierii tale la COS, a namentul a fost mai extins şi mai aprofundat decâtj de care au parte majoritatea ofiţerilor noştri.

-Si asta e bine, nu-i aşa.[7]

-Bineînţeles. Dar nici un program nu te poatefacecomplet imun la tortură. La un moment dat, ajungi Ja o limită. Tu ţi-ai atins limita, domule Savvyer. De dragul discuţiei, vom zice că ai cedat.

Jac'k înghiţi în sec, urând faptul că ajunsese în starea asta pentru că nu reuşise să reziste.

- Continuă!

- Cât despre vânzătorul nostru, el a cedat mult mai devreme. Aproape că nu i s-a împotrivit *deloc. Tipul* cel rău, în cazul de faţă accidentul şi natura, nu a trebuit să îl tortureze prea mult înainte să îşi atingă limita. Pentru a vizualiza conceptul, vom spune că s-a scufundat circa opt centimetri în gaură.

-Ascult.

-Spre deosebire de el, tu te-ai împotrivit întruna şi, până să cedezi, te aflai deja la circa doi metri sub pământ. Din găurica vânzătorului e uşor de ieşit. Din a ta, nu prea. încerci să o faci şi s fârşeşti pdn fE acopen cu

şi mai mult pământ. Dacă nu ieşi din ea încet si metodic vei ajunge să te îngropi de viu. Fă lucrurile asa cum trebuie şi s-ar putea să ajungi la iarhi - - i . ' ■ 1 • • ii • - J /arbe > sa îmbraţişezi toate acele amintiri. 11 privi dur fiv3«j i măcr nu ar trebui să ' lLXan-au-l cu privirea. Nu

- Deci ce vrei să spui? Că nici încerc? Că nu ar trebui să vorbesc cu îi cunoşteam sau să merg în locuri n °ameni pe care să le vizitez? pe c re obişnuiam Doctoriţa Tam clătină din cap.

Nu, nu. Nu spun asta. Dar trebuie să o faci cu .rijă nacă o iei prea repede sau te scufunzi prea adânc..

.Atunci **ce se întâmplă?**

,0 să simţi. Când spun că ţi-ai putea pierde amin- tidle pentru totdeauna, nu mă refer doar la o **ruptură** psihologică, ci şi la una fiziologică. Ţi se poate sparge un vas de sânge, ţi se poate deteriora un lob. Ai putea sfârşi cu o migrenă care să te ţină la pat zile întregi sau ai putea să îţi prăjeşti sinapsele, iar asta să te arunce **într**-o stare catatonică pentru tot restul vieţii. Nu este o **ştiinţă** exactă, Jack. Şi concluzia este că ai fost trimis **în** misiunea respectivă cu un motiv. Trebuie să aflăm ceştii. Şi nu putem risca să pierdem informaţiile cu pri**cina** pentru totdeauna.

Jack încuviinţă din cap, amintindu-şi de durerea de cap care îl cuprinsese pe neaşteptate în club. Nu se întâmplase oare chiar când observase pentru prima dată chipul acela? Oare memoria aceea bătuse cu putere la uşa minţii lui?

-Spune-mi că înţelegi, îi ceru doctoriţa Tam. Şi pro- mite-mi că nu vei fi necugetat!

-înţeleg. Şi nu mă cunosc suficient de bine ca să ştiu dacă sunt genul necugetat.

-Jack...

El rămase în picioare şi ridică din umeri.

-Nu-ivoi lăsa să îi facă rău.

-Este un gest nobil, îi zise ea. Dar protejeaz-o cu Muşchii, agent Sawyer. Şi păstrează-ţi mintea intactă!

a fl ^ ^ ° F a ^ s c ă P a s e de doctoriţa Tam şi se nQ a m ^rum sPte casa lui Denise. Stătuse treaz toată ea era Pr ea epuizat ca să mai gândească limpede,

asa că hotărî să aştepte o oră înainte sa o trezească Pe, mi a discuta despre munca lor şi mintea lui.

Din nefericire, era greu să tragi un pui de so mnpe motocicletă, iar Denise nu avea deloc mobilier pevera,

da din faţa casei.

însă nu se lăsă descurajat, ci se strecură pe Po artă în curtea din spatele casei, încântat că reuşeşte să facă asta fără probleme şi totodată iritat că o persoană cu 0 slujbă în care vedea tot felul de grozăvii nu se sinchisea să-şi încuie poarta din spate. Sau uşa din sticlă cu plasă din curtea interioară, se gândi el câteva clipe mai târziu.

Măcar uşa dintre curtea interioară şi bucătărie era bine încuiată.

Se gândi să forţeze încuietoarea atât pentru a evalua nivelul de securitate, cât şi pentru a dovedi că măcar îşi amintea cum se face asta, dar era mult prea obosit. Aşa că se duse spre peretele estic, se întinse pe un şezlong cu perne decorative de un verde viu, închise ochii şi adormi aproape instantaneu.

Apoi următorul lucru pe care îl conştientiză fu că soarele îşi revărsa căldura peste el, simţi o mână blândă pe umăr şi, când deschise un ochi, se trezi privind chipul frumos al lui Denny.

- Denny, murmură el, iar ea icni drept răspuns.

Jack se ridică într-un cot.

- Eşti bine?

- Eu... da. Ce cauţi aici? Ar fi trebuit doar să baci la uşă. Sau să intri s.ngur, îi zise ea, zâmbind. Stim amân- doi că ai fi putut să o faci, chiar şi cu meu de alarmă.

Jack se ridică în şezut şi îi zâmbi lar P

curi- ^ • • - • - Mil ea ei

interioara.

Eram terminat şi am zis ca nu are rost să te d -mai ales că e foarte confortabilă curtea interioari™"^ în reg1^'

: stătea în picioare, lângă el, dar se aşeză pe perna „rivă de lângă picioarele lui, iar el se ridică în şezut
d facă loc-
Ai explicat de ce ai dormit în curtea interioară
^ spune-mi de ce ai venit.
Am nevoie să îmi povesteşti despre misiunile noas- 'u naiba, despre vieţile noastre! Cum am început ^lucrăm împreună. Ce ştii despre istoricul meu de dinainte de COS. Orice detalii despre ultima misiune pe am primit-o. Să îmi prezinţi sursele noastre. Să accesezi dosare ca să pot revedea rezumatele misiunilor. Să stabileşti întâlniri cu prieteni comuni. începe cu primul lucru pe care îl ştii despre mine şi adu-mă, pas cu pas, până în ziua de astăzi!

Jack rosti cuvintele de-a valma, de teamă ca ea nu cumva să-l oprească dacă avea să facă o pauză. Însă nu-l opri. Dar se ridică şi se duse spre fereastră, cu spatele la el, în timp ce briza dimineţii care intra prin plasa uşii îi vântura părul auriu.

-Denny! Se încruntă când îşi dădu seama că îi folosise numele de alint. Dar îi plăcea. I se părea că aşa trebuia să fie. Denny, repetă el. Mă asculţi? Am nevoie sâfaci asta pentru mine.

-De ce? Ce anume s-a schimbat? Credeam că trebuie sâ o iei încet.

-M-am văzut cu doctoriţa Tam azi-dimineaţă. Nu era 0 minciună. Şi trebuie să-mi reîmprospătez memoria. Nici asta nu era o minciună. Cel puţin nu întru totul. Denise se întoarse cu braţele încrucişate la piept şi îl studie cu atenţie.
vorbit cu Liam.

-N-am de gând să te pun în pericol doar mintea mea e ca **un şvaițer.**

-Nu sunt civil. Pot să îmi port de grijă. -Nu te contrazic. Chiar dacă nu te-ar fi atacat niciu**ticălos, tot trebuie să aflăm ce se ascunde în** mintea ^ **Denise încuviinţă lent din cap, ca şi cum** s-ar fi gândit

la ce-i spusese.

-Deci vrei să te mişti mai repede. Să ne sporim efortu- rile de a pune mingea memoriei în mişcare. Nu vrei doar să fii reintrodus în viaţa ta, ci şi să stăm şi să depanam poveşti despre trecutul tău, sperând că-ţi vor rămâne în minte.

-Exact. Practic, cam ce am făcut până acum, dar puţin mai în viteză. Înainte, era ceva aproape academic, S-au descotorosit de mine ca de un gunoi, dar de ce atâta grabă? Acum ştim că în mintea mea se aña informaţii pe care le vor. Ceea ce înseamnă că am aflat ceva despre ce pun ei la cale. Trebuie să ştim ce anume. Şi cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Denise traversă curtea interioară spre el şi se opri chiar în faţa lui. Se aplecă, îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl sărută uşor pe gură.

Apoi se dădu în spate zâmbind trist şw spuse simplu: -Nu.

capitolul 13

îsj.ar fi trebuit să-l sărut.

Nu ştiu ce naiba a fost în capul meu, dar ştiu că nu ar fi trebuit sub nici o formă să-l sărut. A fost doar un sărut inocent. O atingere prietenească. Dar, fir-ar să fie, a deschis o uşă pe care ar fi trebuit să o ţin ferecată!

Acum mă furnică buzele când îmi amintesc. încă îmi amintesc mirosul lui. încă îl aud icnind, surprins de îndrăzneala mea. însă mai important e că vreau mai mult. îl vreau *pe el.*

Parcă am aprins un chibrit, iar acum tot corpul mi-a luat foc. Fiecare hormon se agită zgomotos în trupul meu. Sfârcurile mi s-au întărit. Pielea mi-e foarte sensibilă. Am apăsat un întrerupător de care nu aveam nici un drept să mă ating, dar, sinceră să fiu, nu regret deloc.

M-am simţit atât de neajutorată după ce m-a trezit Seagrave când m-a sunat! Colonelul mi-a spus despre întâlnirea lui Mason cu doctoriţa Tam. Iar când am aflat că Mason avea de gând să-şi asume asemenea riscuri extreme deoarece era îngrijorat din cauza mea, m-am simţit de parcă aş fi primit un pumn puternic în stomac.

-A ieşit valvârtej, mi-a zis Seagrave. îmi închipui că avea nevoie de timp ca să se gândească, dar nu îmi place să îl las singur atât de mult.

Nici mie, iar uşurarea pe care am simţit-o când l-am găsit aici, în casa noastră, exact unde îi e locul, m-a um- plut de o senzaţie de lumină şi de căldură.

în clipa aceea a fost Mason, nu Jack. A fost soţul adormit în casa noastră, preocupat să mă protejez^' Şi apoi mi-a spus *Denny,* iar eu a trebuit să îm.j ac j u toată puterea ca să nu plâng.

A fost prea mult, dar am avut nevoie de sărutul a Ce a mărunt ca să rămân cu picioarele pe pământ.

Totuşi, nu ar fi trebuit să o fac. Nu ar fi trebuit sâ deschid uşa aceea.

Acum mă sprijin de blatul din bucătărie şi trag aer în piept, ca să mă adun. În faţa mea, se declanşează crono- metrul automat al cafetierei şi aud bolborositul şi sâsâi- tul apei în timp ce cafeaua începe să fiarbă.

în spatele meu, îl aud pe Mason deschizând uşa. -Nu?

Rosteşte cuvântul ca şi cum nu ar fi trecut nici un pic de timp de atunci. Ca şi cum nu aş fi rătăcit deja pe drumuri lungi în mintea

mea doar ca să mă întorc aid, în bucătăria mea, la problemele mele.

-Nu mă poţi respinge cu un simplu refuz. - Ba da, pot.

Trag aer în piept şi apoi mă întorc cu fata spre el. Expresia de frustrare de pe chipul lui îmi e asa de cunoscută, încât aproape că izbucnesc în râs. Chiar îl cunosc foarte bine!

-Vrei să sapi adânc în trecutul tău? în regulă Dar nu o poţi face singur, pentru că nu îţi ami mcml tău. Aşa că, da, pot sa te refuz. Şi exact asta fac -Atunci voi găsi pe altcineva. Face un pas spre mine. Blugii îi SUnt ul e şifonat. Maxilarul e umbrit de barba ' ' . qre părul ciufulit. Pare obosit şi nervos şi, tn ^ ' eu vreau doar sfl-l trag spre mine şi sâ-l ¡au î

nr să-i spun să nu mai vorbească desnr. în , ^ pe care vrea să le facă. —^crunle
pT°Vu, repet eU' nU o V6i faCe"

Qe ce naiba să nu o fac?

Se află la doar câţiva centimetri de mine si m sfredeleşte cu privirea, de parcă ar putea citi răspunsul jn sufletul meu. R^**LC** mâna fără să gândesc şi îi cuprind fata, iar barba lui îmi zgârie palma. Văd scânteia cum se aprinde în ochii lui şi trag aer în piept, simţind-o la rândul meu şi împotrivindu-mă.

„Ştiu ce s-ar putea întâmpla, îi spun cu blândeţe. Seagrave m-a sunat şi mi-a spus totul. încearcă să se întoarcă, dar eu ridic şi cealaltă mână şi îl ţin pe loc, ne- luându-mi privirea de la el nici o clipă. E uimitor că vrei să rişti atâta pentru mine, dar nu o să te las să o faci. Nu o să te las să te pierzi pe tine însuţi.

- Decizia nu îţi aparţine.

-Şi, adaug eu, ignorându-l, nu pot îndura gândul de a te pierde aşa. Deja am pierdut o mare parte din tine. Nu-mi răpi ce a mai rămas doar dintr-un cavalerism prostesc!

Preţ de o clipă, doar ne privim unul pe celălalt, iar aerul dintre noi parcă se îndeseşte. Apoi se dă un pas în spate, iar eu îmi las mâinile în jos, dându-i drumul.

întinde mâna şi, foarte blând, îşi trece vârful degetului peste tăietura subţire şi roşie lăsată de lama cuţitului Pe gâtul meu.

-Nu-mi place să văd că eşti în pericol.

-Nici eu nu prea mă dau în vânt după asta, dar face Parte din fişa postului.

^spină, apoi se aşază la locul lui obişnuit de la masa la^ luăm micul dejun.

"Toată treaba asta e complet aiurea.

Nu te contrazic. Mâ aşez: în fata iui, aşa Cll făcut o în multe dimineţi. Mulţumesc, „ spun eu. Se încruntă. _ Pentru ce.[7]

Pentru că esti dispus să *îţi* asumi un asemenea^ pentru mine. Doar faptul că nu te las să o faci nu î,

seamnă că nu apreciez gestul, îmi zâmbeşte crispat.

-Cu plăcere, îmi zice el, apoi se ridică şi se duce spre filtrul de cafea.

Rămân la locul meu, gândindu-mă Ia un alt risc pe care şi l-a asumat în urmă cu circa patru luni, de Valentine's Day, aniversarea relaţiei noastre. Ziua în care a ieşit de sub acoperire ca să vină la mine, ştiind cât de dor îmi era de el.

Asta nu înseamnă că ar fi recunoscut vreodată că fusese el. Şi că l-aş fi văzut vreodată. întâlnirea noastră a urmat anumite reguli, iar una dintre ele a fost să fiu legată la ochi.

Dar cunosc trupul soţului meu. Atingerea lui. Şi ştiu că el a făcut dragoste cu mine în noaptea aceea. Acei răgaz magic şi unic dintr-o mare de zile, luni si ani petrecuţi departe unul de **celălalt**

-Zâmbeşti, zice el când se întoarnă - i - A cafea pentru amândoi.

** k masaı aducand

-De ce nu as zâmbi? E o zi min . ^

trezit, l-am găsit pe unul dintre oan ^ C nvam curtea interioară. enii mei preferaţi în

Râde.

- Nu ştiu ce să zic, Denny. Par i preri

- Denny, repet eu, ridicând ceaşCa' ?'°r mulţumit, peste gura ceştii. Mason îmi zicea aşa p Cafea- îl privesc

I Era

Cam singurul

o ficca, până să se hotărască Quince să preia .

Îl diminuai; ^

Nu ar trebui sa, spun asta. E prea aproape de adevăr par se pare că nu mă pot abţine. , Te deranjează?

Strâng din buze, străduindu-mă să alung lacrimile care ameninţă să mi se prelingă din ochi. Apoi clatin

din cap- -Nu.

Aproape ca o diversiune, duc ceaşca la buze, inspir mirosul de cafea care de obicei îmi place la nebunie, jar îmi dau seama că acum nu o vreau şi las ceaşca din mână.

0 clipă mai târziu, observ că Mason mă priveşte lung, încruntat.

Jackj îmi amintesc în sinea mea. Dar e din ce în ce mai greu să nu uit.

-Ce e? întreb eu, în timp ce continuă să mă privească cu atenţie. - Cafea.

Ridic din sprâncene.

-Da. Ai ghicit. Care a fost primul indiciu? Mirosul? Sau recipientul din sticlă cu zaţ de lângă aparat?

îmi ignoră sarcasmul şi îmi spune cu voce joasă şi puţin instabilă:

-îmi amintesc, zice el. îmi amintesc de tine şi de cafea. Mereu cu o ceaşcă în mână. Mereu glumind că ai nevoie de doza ta de cofeină.

- Mă las pe spate, iar corpul mi se răceşte, iar stomacul mă

macină, îşi înalţă capul, uitându-se la mine. **;Nu** ai luat nici măcar o gură din ea. Te simn bine? li ignor întrebarea.îţi aminteşti? Nu cumva doar *pui* cap]a cap |

pe care le-ai văzut de când ai venit la ASS? ^ -Nu ştiu...

Se opreşte, iar eu privesc cum îl străbate un fi0rvj lent. Se uită în jos, la masă, apucând strâns margjne cu mâinile. Când îşi ridică faţa, se vede triumful jn ochii lui.

- îmi amintesc.

Mă străbate un şoc de bucurie şi mi se usucă gâtlejul -Totul? întreb eu cu voce aspră, surescitată. Clatină din cap, scânteia de triumf din privirea lui dispare, iar eu mă simt ca o ticăloasă. -Nu, nu totul. Presupun că mai nimic. Mă întind peste masă, îl iau de mână şi îl strâng tare.

- E în regulă, îi spun eu. îţi aminteşti de cafea şi de mine.

Cred că e un început al naibii de bun.

Gura îi zvâcneşte, apoi zâmbeşte -Da, zice el. Presupun că este.

- Deci îţi aminteşti de obiceiul meu de a bea cafea. Dar de al tău?

Preţ de o clipă, ptivirea lui pare ,ă A ; ; se limpezeşte.
-Nu am unul. Sau cel mu-;«
au cei puţin nu un obicei. Beau o
singură ceaşca dimineaţa, anoi i ,
Verdeţuri şi proteine. Mi le prepar k smoothie'un'

Se opreşte, foindu-se pe scaun în^'^'" blochează pe blenderul de lângă caf* Ce privîrea 156 preţ de o clipă, mă întreb dacă pune ^ încrLintă ?Ï' Dacă îşi dă seama că e Mason. Că e UCrUriie caP ,a cap> însă doar se încruntă şi zice:

meu_

-O drăcovenie ca aia. În fiecare di^- Ridic din umeri, încercând să par lnea$. Nu-i aşa? - Din câte ştiu eu. n°n?alantă.
în reg11^- E bine a?a' Altceva?
\lu vom forţa lucrurile, îţi aminteşti?
IU a fo^ 0 for^are' zice eL A fost o amintire O

- -sită de amintire reală, plină de viaţă. * Mâridic şi îmi duc cafeaua la chiuvetă, apoi 0 vărs Sunt cu spatele la el şi îmi îngădui să zâmbesc larg şi să 0ftez în tăcere, uşurată. Poate că într-adevăr îsi va recăpăta memoria. Poate că...

' -Hei!

Mă întorc şi-l găsesc chiar în spatele meu. Pulsul îmi creste instantaneu şi mă rog să nu observe. -Ce-i asta? întreabă el, dând din cap spre chiuvetă.

- Ce vrei să spui?
- îmi amintesc de cafea, aşa că o verşi?

Stiu că doar mă tachinează, dar mă simt oricum inexplicabil de defensivă.

-Nu îmi schimb obiceiul pentru că vreau să te dau peste cap.

îşi ridică mâinile ca şi cum m-ar implora, -îmi pare rău, n-am vrut să... -Nu, mie îmi pare rău. Am un virus la stomac şi nu mai scap de el. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Mă simt prost, am toane. Trag adânc aer în piept, zicându-mi că trebuie să mă simt mai bine. O să treacă, adaug eu. Mereu trece.

^ îmi vine în minte un lucru important, apoi dispare.

n gând. Un lucru căruia ar trebui să-i acord atenţie, **dar a naibii** să fiu dacă îl pot reţine! I . rustrată, clatin din cap, apoi mă concentrez asupra

lUl Mason.

^W zic eu. Am o idee. Ui* Un Pas în Spate şi îşi bagă mâinile în buzunarele

-Ascult.

-Nu am de gând să-ţi spun poveşti despre trecut un Homer modern, zic eu. 'Ca

-Dar?

îmi dau ochii peste cap, dar de fapt sunt încântata * rn-a întrerupt. Pentru că exact aşa mă întrerupea Mason

-Dar, continui eu, noi doi făceam multe chestiiîm preună, chiar şi în afara lucrului. Şi mă gândesc că poate ar trebui să explorăm o parte din ele. Să vedem dacă îtj aduci aminte ceva.

-Adică să chiulim de la muncă azi?

Zâmbeşte larg, luminându-se la faţă, şi zâmbesc şi eu.

- Exact asta vreau să spun.
- Condu-mă!
- Chiar vrei?

Plănuiesc să încep cu plaja şi ştiu că vom lua prânzul împreună. Unul dintre locurile în care eu şi Mason mergeam cu regularitate. Mă uit rapid la Jack şi mă încrunt.

-Arăţi de parcă ai dormit îmbrăcat.

- Pentru că aşa am făcut.

Zâmbesc superior.

-Vrei să te îmbraci cu altceva?

- Ai ceva de îmbrăcat?

-Tu şi Mason purtati cam aceeac; •
i - n ' dLeeaşi mărime, spun eu cu nonşalanţa. Poţi împrumuta orice vrei de la el

Rămâne locului preţ de o clinii ci şi mcep să mă tem
• -
ca poate am mers prea departe. Dar • - încuvnnteaza
dr a P°t
şi zâmbeşte.

- Dacă mă lasi să împrumut si dusul e r

• Ui> s-a tăcut.

Âcapitolul 14

„îţi aminteşti destul de bine cum se merge pe bicicleta spun eu în timp ce ne oprim. ' Mergem cu bicicletele de o oră, mai întâi pe pista din Venice Beach şi apoi prin cartierele mici şi drăguţe de pe coasta Los Angelesului.

„Hai să ne plimbăm puţin, zice el. Am văzut un loc în care aş vrea să merg. -Un loc de care îţi aminteşti? -Poate.

Fusesem pe punctul de a-i sugera să mâncăm ceva, dar, pentru că planul lui sună promiţător, decid să îmi ignor stomacul care chiorăie şi să-l potolesc luând doar o gură lungă de apă din sticlă. Bicicletele sunt ale noastre - nu că Mason şi-ar da seama că bicicleta îi aparţine - şi le-am adus aici din Silver Lake pe suportul fixat aproape permanent în spatele Highlanderului meu.

Acum le fixăm înapoi pe maşină şi îl urmez pe Mason, care ne conduce înapoi spre Windward, una dintre străzile principale, perpendiculară pe ocean. Coteşte când la dreapta, când la stânga - e evident că Ştie drumul. Sinceră să fiu, eu nu prea sunt atentă 'a drum. în schimb, sunt pierdută în gânduri, întrebân- du-mă cum îşi aminteşte drumul prin oraş, dar nu şi pe soţia lui.

^ acee a sunt complet şocată când se opreşte într-un « arată în josul străzii şi îmi zice:

-Uite! Am trecut pe lângă locul ăsta mai cW vreau să intru în el. Arată spre salonul Totally Tattoo.

- îţi aminteşti de el?

Gura îmi e atât de uscată, încât mi-e greu să ro stesc întrebarea.

-Sincer? Nu sunt sigur. Cred că da. Mă gândeai^ am putea să intrăm şi să întrebăm dacă aici mkm fă cut tatuajul ăsta.

Atinge banda tatuată cu însemne tribale de sub mâ- neca tricoului Grateful Dead pe care „i-a împrumutat" de la Mason.

îl urmez către salon, forţându-mă să nu sper la prea mult. îmi doresc atât de mult să îşi amintească totul! Poate că e o prostie, dar nu pot să nu mă gândesc că, dacă ar reuşi doar să găsească cheia potrivită, toate amintirile i-ar reveni cu uşurinţă şi s-ar aşeza la locul lor.

Oare tatuajul făcut în cinstea nunţii noastre să fie acea cheie?

Toate scaunele din salon sunt ocupate, dar Cass nu tatuează pe nimeni. în schimb, stă la recepţie, cu lapto- pul deschis şi se încruntă.

- Ce privire caldă de bun venit pentru cei care intră în salon! spun eu râzând.
- Hei! zice ea, ridicându-si nn\r,v a - •
, . . „ , . „ u S[1] Pnvirea. Astăzi are şuviţe fucsia şi parul prins în coadă, nrohihil ™ - :
i _ ' FiuDaDii ca sa nu o încurce în timp ce lucreaza.
-Te ocupi de contabilitate? întreb eu
-O muncă diabolică, zice ei i ,
de asta. îi zâmbeşte lui Mason's[3 abs∘lut convinsî că, pentru moment, îl chea^« «=a îşi aminteşte la Westerfield's?Jack- Te-ai distrat
_Da, zice ei, aruncându-mi 0
* Cât despre Cass, priveşte când la Jack, când la mine . r se vede prea bine ca ascunde ceva. Sincer, o iubesc ^ Cass, e bine că nu lucrăm în acelaşi domeniu pe„Nu mi-am dat seama că e salonul tău, zice Jack. \ ' ţpa spus despre memoria mea?

Cass face ochii mari, apoi mă priveşte vizibil nesigură, \ neStiind dacă are voie să ştie sau nu despre asta. Hj. jncuviinţez din cap şi expiră apăsat.

_ [)a. Fără supărare, dar totul pare desprins dinii tPun film!
^ - Cred că e oraşul potrivit pentru aşa ceva, zice el. Mă întrebam ce ştii despre ăsta. ¡şi atinge tatuajul, iar Cass se uită din nou la mine. Jack râde.

-Nu mai contează. Mi-am primit răspunsul. -Fir-ar să fie! îmi pare rău, îmi spune Cass. Trebuia să nu spun nimic? - Dar nu ai spus nimic, spune Jack. -E-n regulă, îi spun eu lui Cass. Jack şi-a amintit de faţada salonului şi s-a gândit că poate şi-a făcut tatuajul aici. E în regulă că i-ai confirmat, dar nu-i poţi spune altceva despre el. O privesc insistent, rugându-mă să înţeleagă ce îi spun. E important să îşi amintească totul singur. Să nu i se sugereze nimic. -Sigur. Ai dreptate. înţeleg perfect. -Vreau doar să ştiu când ai... dă să spună Jack, dar îl întrerup, clătinând din cap.

-Nu, spun eu. Ia loc, bucură-te de atmosferă, meditează dacă vrei. Dar nimeni nu îţi va da pur şi simplu ^formaţiile mură-n gură. Bine?

Nu îmi răspunde, dar se duce spre un perete cu fo- grafii şi se uită la câteva dintre tatuajele făcute în acest salon.

-Pot vorbi cu tine o secundă.[7] mă întreabă Cass T descurci puţin singur, nu-i aşa, Jack.[7]

-Voi fi aici, zice el confuz. Pierdut în amintirile melle
îmi dau ochii peste cap şi o urmez pe Cass în camera din spate a salonului.

- Ce s-a întâmplat[7] întreb eu, aşteptându-mă să fmi povestească pas cu pas despre seara petrecută cu blonda cea drăguţă cu care vorbea la Westerfield's.

în schimb, îmi zice:

-Ai de gând să îmi spui vreodată.[7] înţeleg că nu ai vrut să vorbeşti

despre asta înainte, pentru că era plecat. Dar acum, când s-a întors şi nici măcar nu are voie să ştie... Mă gândesc că ai avea nevoie să vorbeşti cu cineva.

Stomacul mi se întoarce pe dos, dar nu sunt sigură dacă mi-e greaţă sau groază.

- Despre ce vorbeşti? întreb, dar deja ştiu la ce se referă.

Cass se apleacă în faţă.

asta până acum?

Se încruntă. Vrei menstruaţia de atunci? Dacă

şi...

să îmi spui că ţi-a mai venit

ţi-a venit, atunci poate că doar ţi-e rău

-mă precum cea mai mare proastă din lume. Nu mi-a venit niciodată regulat şi iau anticoncepţionale, aşa că nu m-am gândit la asta.

- Şi presupun că nu ai fost chiar atât de at cum trebuie, ţinând cont de faptul că **Mason** încuviinţez din cap.

ate ntă să ie iei 50n era plecat.

- Nu mi-a mai venit, spun eu, simţi'ndu

- Serios?

-Nu am cum. Clatin din cap. Nu am cum să fiu însărcinată.

- Aşteaptă! Chiar nu te-ai gândit la asta până acum? Şi ba da poţi. Cu patru luni în urmă, îţi am intesti? A fost aici. Lu tine. De Valentine'* n«, o-. ,, .

nici nu ţin evidenţa. De ce m-aş agita? Oricum ~' mai făcut sex de o veşnicie. ^ai puţin de Valentine's Day. Mă ia de mâini si mă întreabă: E de bine sau de rău? ' pr.ivesc în sus, la faţa ei înceţoşată şi îmi dau seama că plâng- Îmi trag 0 mână din mâinile ei Ş1 îmi şterg lacrimile, apoi trag aer în piept, printre lacrimi.

„E de bine, spun eu. Bineînţeles că e de bine. E co pilul lui Mason. Dar...

-Nu-i poţi spune.

Clatin din cap.

-Nu-i pot spune lui Mason pentru că nu ştie că e Mason. Şi nu-i pot spune lui Jack pentru că ştie de când e plecat Mason. Râd ironic. Nu vreau să creadă că mi-am înşelat soţul.

-îmi pare rău.

-E o harababură.

-Dar una bună, zice Cass, şi mă îmbrăţişează tare în timp ce eu încuviinţez din cap. Ar trebui să faci un test ca să fii sigură.

-O să fac. Dar sunt sigură.

Acum, după ce am spus-o cu voce tare, nu ştiu cum am putut fi atât de oarbă atât de mult timp. Pot doar să presupun că subconştientul meu nu a vrut să se gândească la faptul că sunt însărcinată fără ca Mason să îmi fie alături. Negare extremă.

Şi acum, când e aici... Ei bine, o parte din mine încă vrea să ignore acest lucru, în timp ce alta vrea să cânte bucurie.

-Eşti pregătită să dai ochii cu el? mă întreabă Cass. Sau vrei să te furişezi prin spate şi să îi spun că ai fost răPită de zâne?

o ofertă bună, dar o să aleg prima variantă.

Trag aer în piept, îmi îndrept spatele şi ies.

- Ce părere ai? zice el, arătând spre o imagine a Unili tip ras în cap care are tatuat pe ceafă trunchiul unui copac şi pe scalp ramurile înfrunzite. Crezi că sunteu?

E bună teoria. Dar nu e Mason. -Haide! spun eu, Iuându-l de mână în timp ce zâmbeşte larg. Vreau o îngheţată şi o plimbare prin apă.

Se uită Ia Cass:

- Cum să refuz aşa ceva?

-Nu cred că poţi refuza, zice ea. Ne face la revedere cu mâna, apoi adaugă: Dacă îţi mai aminteşti ceva despre banda tatuată şi vrei să îmi pui întrebări, ştii unde mă găseşti. Şi nu îţi face griji, îmi spune ea, nu o să-i zic I mai multe decât ar trebui!

încuviinţez din cap. Dar nu ştiu dacă se referă la tatuaj, la bebeluş sau la ambele.

- Obişnuiam să facem asta şi înainte? întreabă Jack mai târziu, în timp ce ne plimbăm prin apă.

Cu o mână îmi ţin pantofii. Pe cealaltă o legăn pe lângă corp,

lovindu-l de mai multe ori pe Jack peste mâna liberă. Mă simt ca şi cum aş flirta cu el, ca si cum am fi la o întâlnire. Şi, în condiţiile date, îmi place că mă simt puţin mai altfel decât ar trebui.

Ceea ce, bineînţeles, e total nedrept. E soţul meu. Ar trebui să îi pot ţine de mână şi să ne zbenauim prin apă. Ar trebui să îi pot spune despre bebeluşul nostru.

Ar trebui să mă pot opri şi să îl sărut A$_r$ ' ■ - trebui sa u pot spune ca îl iubesc.

Dar nu pot. Nu încă.

Şi asta îmi frânge inima, mai ales astăzi.

- Eşti bine?

îmi dau seama că am încetinit şi că am - $_{ăm}$ rămas în urma Iui.

$_{ş}$ t bine. Scuze. Mă gândeam doar.

$_{ş}$^rp semn din cap spre ţărm. Pot să te invit .Şi eu. race la cină?

;^{S}!^$_{a}$ ^{r} $_{u\ seama}$ că Seagrave mai mult ca sigur a creat vT'titate completă pentru Jack Sawyer, adică inclusiv ° de credit şi conturi bancare. Nu rn-am gândit la asta ^ m si de obicei nu îmi scapă astfel de detalii, "'cum îi «ce oare? *Baby brain'?* He plimbăm în tăcere până la Blacklist, un restaurant care eu şi Mason îl frecventăm când suntem în zonă. De obicei, stăm la una dintre mesele de pe trotuar, dar de data asta mă conduce înăuntru, la o măsuţă dintr-un colţ întunecat.

Comandăm, apoi aşteptăm într-o tăcere ciudată până când chelnerul ne aduce mâncarea. Cartofi prăjiţi cu brânză pentru amândoi, o apă minerală pentru mine şi o bere pentru Jack. Ia o gură, părând că încearcă să capete curaj bând, apoi pune paharul jos. -Ce se întâmplă? întreb eu cu vocea tremurândă. -Trebuie să vorbim, zice el, iar eu mă întreb dacă ne-a auzit cumva pe mine şi pe Cass vorbind despre bebeluş şi despre cine e cu adevărat.

Pentru o clipă, mă simt ameţită. Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, atunci doctoriţa Tam s-a înşelat. I s-a spus adevărul în faţă, dar creierul lui e în regulă. Apoi îmi zice:

^-Ştiu că ţi-ai iubit soţul, iar mica mea fantezie se ^{Uce} de râpă, fiind înlocuită de realitatea dură, tăioasă

Sudată.

$_{Se\ reieră\ la}$ modificările cerebrale survenite la femei ţie. ($_{n>tr}$v «"ii, care pot duce la tulburări de memorie şi de ateu- -L-am iubit, spun eu. ÎI iubesc şi acum.

-Bineînţeles. Nu am vrut să sugerez că... S$_e$ Ideea e că ştiu asta. Şi nu aş încerca niciodată să $_{SUger}$ că nu îl iubeşti pe Mason sau că ar trebui să înceiti^ îl uiţi.

Mă încrunt, neînţelegând unde vrea să ajungă cu$_{aş}$t$_a$

- Probabil ar trebui să îmi ţin gura, dar ştim că treb^ ie să îmi recapăt memoria, nu-i aşa?

încuviinţez din cap.

-Şi asta înseamnă că trebuie să îmi analizez toate amintirile.
-Jack, chiar nu înţeleg unde vrei să ajungi cu asta.
Oftează.

-Uite ce e, nu vreau să te fac să te simţi prost. Nu vreau să distrug prietenia noastră. Te întreb pentru că *suntem* prieteni. Pentru că, deşi e ceva ce ai vrea să laşi în urmă, am încredere că îmi vei răspunde sincer, în regulă?

-Mă cam sperii.

- în regulă? repetă el, iar eu încuviinţez.
- Da. Sigur că da.

Trage aer în piept, apoi priveşte în jos la şerveţelul pe care l-a rupt în bucăţele. Nu am idee ce va spune, dar ştiu cu siguranţă că e agitat.

- înainte, când lucram împreună, chiar şi când Mason era prin preajmă, oare am... Adică am fost... Of, la naiba! Aveam cumva o aventură?

Eram pe punctul de a lua o gură de apă. Aşa că încremenesc cu paharul în aer. îl pun încet înapoi pe masă.

- De ce întrebi asta?

Oftează din nou.

-Câteva amintiri vagi. Felul în care Ca$_{ss\ s\text{-}a\ u}$j$_{tat}$ la noi, ca şi cum am fi mai mult decât simpli parteneri

*i*felul **în** care **mă** priveşti uneori. **Hainele din şifonierul ; eîmi vin bine ş, pe care nu** le **simţea fjj altcui** Blenderul care ma face **să mă** întreb **dacă** nu **km** lăsat la **tine** acasă pentru **a**-mi **fi** dimineaţa. Felul **în** care am ştiut unde aveai **să** te **asii** la masă. Senzaţia..
An regulă. înţeleg.
.... senzaţia pe care mi-a lăsat-o azi-dimineaţă sărutul tâu.Caşicum...
-Ca şi cum ce? şoptesc eu când se opreşte, iar tăcerea se aşterne între noi.
Ezită, concentrându-se asupra bucăţelelor de şerveţel. Apoi îşi ridică ochii spre mine. -Ca şi cum m-aş întoarce acasă. -Jack, eu...
Iau o gură de apă, apoi mă ridic şi mintea mi-o ia razna. Scuză-mă, spun eu şi apoi mă grăbesc spre toaletă înainte să mă poată opri. în spaţiul acela mic, apuc blatul şi mă aplec în faţă, uitându-mă în oglindă în timp ce întrebarea lui îmi răsună în minte. Literalmente vorbind, răspunsul e nu, pentru că nu mi-am înşelat niciodată soţul, iar Jack - adică Mason sau oricine ar fi - nu şi-ar trăda niciodată un prieten. Şi nu vreau să creadă că e genul de bărbat ^re ar face aşa ceva.
Dar răspunsul la întrebare, dacă noi am *fi* împreună, e'bine, este da.
Doar că nu îi pot spune asta fără să risc. L-as dis* truge dacă i-aş spune: „Nu, scumpule, nu avem o aven- tUră> pentru că de fapt suntem căsătoriţi", ar ti exact de factor declanşator al memoriei despre care doctoriţa Tam este convinsă că ar duce la o reacţie m anţ îngrozitoare.
Concluzia este că trebuie să mint. Trebuie să « Spu bărbatului pe care îl iubesc şi de care sunt foarte sată că nu îl doresc. Că nu km dorit niciodată. ft^' că el e Jack, iar eu sunt căsătorită cu Mason, şi nici Uni], din ei nu e genul care ar avea o aventură cu partenera lui sau cu soţia unui prieten.
Oftez şi îmi pun mâna pe burtă.
- Mămica ta e distrusă, spun eu. Şi nici tăticul tău nu o duce prea bine.
Trag aer în piept ca să-mi fac curaj, deschid uşa şi ies în alcovul întunecat care separă zona unde se serveşte de masa de bucătărie şi de toalete.
îl văd doar când îmi zice:
- Denny.
Mă întorc şi îl văd în colţul cel mai îndepărtat. Şi, pentru că sunt o proastă, mă duc la el.
Dau să spun ceva, dar, înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt, mă prinde de încheietura mâinii şi mâ trage spre el. Am timp doar să icnesc înainte să mă apuce strâns cu mâna de talie şi să mă

sărute. Şi, la naiba, dar nu mă pot abţine! Mă topesc în îmbrăţişarea lui. Deschid gura pentru el, iar sărutul nostru e adânc, fierbinte şi atât de sălbatic!

E tot ce îmi doresc, tot ce am nevoie si simt cum mă străbate fiorul legăturii noastre. îl doresc atât de mult! Vreau să-i simt mâinile pe sâni, între picioare Vreau să îl simt mişcându-se înăuntrul meu, înnebunindu-mă şi umezindu-mă. Vreau sa uit totul rmi i- atìngerii lui şi, cand explodez, vreau ^ ^ - - . . i - lume în care soţul meu ma cunoaste si ^ Dar nu se va intampla asa, iar aminH rea acesmi -ide- var mă face să mă rétrag. -Jack, te rog, noi...

Putin realitatea a întorc într-o • se cunnasre dCestul aat

Dinn°ua mea *mai amintit ceva,* zice I5j

[e pirul de pe faţă. *¡^cutine.* ^t'fcă

Mi se pune un nod în gât S ^

*ge, 3Ş2 că pot doar să clatin din^ ** PUn «ul dp ştiu ce să spun. Nu ştiu ce să f" R ne Puti nc ¡ n ® Aş* că mă pon ca 0 k să sj °asa ■ Mu Mă opresc la intrarea în o '; U ,8 min cânrî „ - -Nu pot, spun eu Zi S3,a de vese árumul spre casă. * Va trebui să " Un d*

gaSe?ti *singur*

capitolul 15

r , n poavă. o femeie distrusă, cu ochii înlăcrimaţi, Sunt o cycx „ cHe ce vrea si e cu desavarşire incapabilă să ges- care nu şae tion eze o criză personala.

Nu ar fi trebuit sa ma urc la volan, tundca doar prin- tr-un miracol am ajuns acasă întreagă şi nevătămată, pentru că Dumnezeu ştie că numai la drum nu mi-a stat capul şi că abia de puteam vedea printre lacrimi.

însă am reuşit să ajung acasă. Şi am dat buzna înăuntru, am fugit la baie, m-am dezbrăcat şi m-am vârât sub aşternuturi. Planul meu era să dorm tot restul verii, până la Crăciun. Apoi, ca o marmotă, aveam să arunc o privire afară şi să decid dacă puteam ieşi în siguranţă.

Bineînţeles că nu am luat în considerare lucruri mărunte, precum mâncatul şi născutul. Voiam doar să dorm, ca să scap de sentimentul de nefericire aşa cum scapi de o mahmureală îngrozitoare. Mă dorea. Şi eu îl doream. Şi nu îl puteam avea. De ce?

De ce, de ce, de ce?

Întrebarea îmi tot răsună în minte şi, cu cât mă gâiv desc ma i tare la ea, cu atât răspunsul se estompează ^ai mult.

Ştiu că am avut motive întemeiate pentru a pleca, dar °a re care au fost?

Pentru că nu vreau să-mi înşel soţul? E ironic. ^ e soţul meu, indiferent cum îl cheamă.

Pentru că nu vreau să mă considere o femeie di$_{Spu}$... să înşele? Poate, dar la ce bun? Nu am fost niciodată în fidelă şi, în împrejurările de faţă, Jack nu prea are $_{CUn}$j să gândească rău despre mine.

Pentru că nu vreau ca Jack să se considere g$_{enu}$l 4 bărbat care ar seduce o femeie măritată, o colegă de muncă, o prietenă? Poate, dar mă întreb din no$_{U;}$ la ce bun? Dacă îşi va aminti, va înţelege. Şi dacă nu îşi $_{va}$ mai aminti niciodată trecutul lui? Ei bine, atunci nu va exista pericolul să primească o vizită din partea unui soţ încornorat.

Fiecare motiv pe care îl iau în considerare şi pe care apoi îl elimin mă face să mă simt ridicolă pentru că am plecat de lângă el. Ridicolă şi goală pe dinăuntru, pentru că, la naiba, tânjesc după el atât de mult, încât mă simt pustie.

Şi totuşi...

închid ochii şi mă las copleşită de adevăr: îl doresc şi totuşi fug. Dar nu înţeleg de ce anume mă tem.

Mă zvârcolesc în pat, dar nu pot dormi nici măcar o oră, darămite până la Crăciun. Enervată, ies dintre cearşafuri, îmi iau halatul de baie pe mine şi mă duc desculţă în bucătărie.

Nici vorbă să beau cafea, vin sau whisky, asa că rămân la ciocolată caldă Nu mi-am mai preparat una de un car de ani, dar am lapte şi o cutie de **cacao** veritabilă **pe** care am cumpărat-o iarna trecută. Am chiar si nişte topping de frişca în frigider, care $_{mk}$ $_{rămas\ de}$ |$_{a\ 0}$ poftă recenta de îngheţata cu banane $_{şi\ caramd}$ p$_{oftă}$ care la momentul acela mi s-a părut ⌈$_{n}$ i - ' i ir dar care acum era perfect logică.

$_{exp\ lca\ M\ a'}$

$_{e5}$rec ciocolata cu laptele şi aştept până ce face $^{Am}{}_{n}{}^{C}{}_{c}$ margini. Apoi o torn în cana uriaşă de la ^{bule} "Jand pe $^{care\ a\ cum}$Părat'° Mason prima şi sin- ^{DiSll}datâ când am mers în parcul de distracţii. Adaug ^{gUra} 5 frişca, pun cana pe masă şi apoi mă îndrept spre $^{pU'}$ară, în speranţa că mai am un pachet de biscuiţi **Q^O** pe acolo. Sinceră să fiu, ar fi trebuit să îmi plănuise mai bine plângerea de milă. [1]

Căutarea mea are succes. Ceea ce e chiar şocant, ţinând cont de faptul că, atunci când Mason nu e acasă, jista mea de cumpărături nu include de obicei dulciuri. Dar în ultima vreme am făcut cumpărături pe pilot automat şi se pare că micuţul sau micuţa care creşte în mine face unele alegeri în locul meu.

-Bine lucrat! îi spun eu bebeluşului, mângâindu-mă pe burtă cu o mână şi luând biscuiţii Oreo cu cealaltă. Ce îi vom spune tăticului tău şi când?

Sunt întrebări pertinente, dar nu vreau să mă gândesc la ele acum. Pentru că, dacă Mason nu îşi recapătă în mod miraculos memoria, ştiu că primul lucru pe care trebuie să-l fac este să

stabilesc o întâlnire cu Seagrave Şi cu doctoriţa Tam. Vreau ca Mason - sau Jack - să-şi cunoască copilul. Dar nu vreau să-i prăjesc mintea în [tim]P ce-i spun adevărul. Şi, pur şi simplu, nu mi se pare [dre]pt să fie *unchiul Jack* în loc de *tatî*.

Frustrată, desfac un Oreo şi mănânc jumătatea fără [cr]emă, în timp ce aştept să se răcească puţin cacaua. Ţ™ Pe punctul de 'a duce cana la gură, să gust, când [uU un] ciocănit la usa bucătăriei şi tresar.] [Mă] grăbesc spre întrerupătorul de pe perete, aprind J*»* în curtea interioară acoperită şi îl găsesc pe de cealaltă parte a uşii de la bucătărie, [uitându]-s

ela mine printr-unul dintre cele şase ochiuri de ^ care le-a montat chiar el. Pe

Ar trebui să-i spun să plece; sunt prea sensibilă i Ca să

ma ocup de asta acum. Ar trebui, dar nu o fac.

în schimb, deschid uşa şi-l întâmpin spunându-j:

- De ce naiba te furişezi din nou prin curtea di$_{n}$ spate?

- Nu m-am furişat, jur!

- Majoritatea oamenilor vin prin faţă.

- Luminile erau stinse. Voiam să văd dacă mai esti trează şi m-am gândit că, dacă luminile sunt stinse si în spate, o să-ţi las un bilet pe verandă. Dar lumina era aprinsă şi erai aici, aşa că am intrat.

-N-ar fi trebuit să intri, spun eu brusc, conştientă de faptul că sunt goală pe sub halat. Iar eu n-ar fi trebuit să-ţi deschid.

- Poate că nu. Dar dacă tot ai făcut-o...

Se opreşte cu capul aplecat într-o parte, zâmbind arogant. Nu ar trebui să muşc momeala, dar o fac.

- Ce e? întreb eu, în timp ce îmi strâng cordonul. -Dacă tot ai făcut-o, ai putea măcar să împărţi biscuiţii Oreo cu mine.

„Mason", mă gândesc eu, înrim-m-* j ' ncan tata, dar mi se taie , puţin genunchii.

îmi îndrept spatele şi adopt o **mină severă** -Mi se pare cam exagerat. Tonici ~ c . \ •„ .. e vorba despre Oreo. Exista anumite sacrificii ne r 1 are 0 femeie nu ar trebui sa Je iaca.

Zâmbesc larg. La fel şi el. - Promit că mă voi revanşa faţă de tine facerea de a-ţi ţine companie. ac u-ţi Ia loc, spun eu. îţi aduc nişte cacao. Dacă nu cumva l$_{r}$ i burbon-

P Rurbon cu biscuiţi Oreo e gustarea preferată a lui on, seara târZÍU MÍ Sıa Pâmt mereU o corn binaţie - dar el jură că e delicioasă. ClU jj privesc faţa, dar văd doar o expresie de acceptare aventuroasă. '

.Măbag.Mitealaturi?

Clatin din cap.

_E o seară cu cacao pentru mine. Dar pentru tine... Viă opresc şi apuc o sticlă de Knob Creek dintr-un bufet de jos. O aşez pe masă, îi aduc un pahar şi îl privesc cum dâ o duşcă pe gât.

Ridic din sprâncene: Trebuie savurată împreună cu biscuiţii.

-0 să fac şi asta. Aveam nevoie de puţină tărie pentru ceea ce vreau să-ţi spun. -Ah...
îmi trag scaunul şi mă aşez. - Deci ne-am întors la partea aia? Mai ia o gură, de data asta împreună cu un Oreo. -Chiar e extraordinar de delicios, zice el, apoi se ridică din nou. Şi complet pe lângă subiect. Trage aer în piept. Nu ar fi trebuit să vin după tine la restaurant. Şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să te sărut. Probabil nu ar fi trebuit nici măcar să te întreb dacă a fost vreodată ceva între noi. Am forţat limitele. Te-am făcut să te simţi Prost. Şi îmi pare rău. Sincer. Nu se va mai întâmpla.
-Ah...

m-am aşteptat la asta şi aş vrea să mai spun ceva, dar chiar nu ştiu ce să zic, aşa că o linişte ciudată se a;terne între noi. E cu atât mâi ciudată cu cât nu m-am niciodată prost în preajma lui Mason.

-Bun atunci. îşi drege glasul. Păi, gr trei---" întorc în Malibu. Liam va începe .sa. se în^z. am uitat cumva drumul până acolo, pe Iinsă r/^-" lalte lucruri.

Vrea să plece şi, în timp ce-l privesc îndepârtâr-.. mă loveşte un gând. Ştiu de ce mă tem. De faur" dispărea de lângă mine, la fel ca tatăl meu. *Si* ca mea. Şi da, la fel ca Mason.

Tata a plecat, dar mama nu a vrut să mă pârâiaş- Nu a avut de ales. La fel ca Mason. .Aii era aici, ia: ne nu mai era. Acum s-a întors, nu întreg, nu încă ce" puţin, dar e *aici.*

Şi cea mai adâncă şi mai întunecată temere a mea e s va dispărea din nou. Faprul că I-am pierdut o dacă zrr:* pe că m-a ucis. Dacă îl pierd din nou, voi fi terminai.

Aşa că iară motivul pentru care nu vreau să mâ irr> pii de el acum. Nu din cauza regulilor doctorite: Tiu legate de memoria lui sau a unor noţiuni eresic ir.re:- pretate despre fidelitate care se aplică în cazul ucrimei;: amneziei. Ci ca să-mi protejez sufletul.

în clipa aceea îmi dau seama cât de mult voi rierie dacă nu profit de moment. Chiar dacă va *ti* vorbi ier de o lună, de o săptămână sau de o zi de aminei::. -- vom păstra pentru bebeluşul nostru. Chiar dacă va uin torul. Chiar dacă va dispărea penrru încă doi ani. vc: avea puţin mai mult din el decât înainte.

Dar, Dumnezeule, sper din cot surlerul să na dispari'

Sc opreşte lângă uşa de la bucătărie şi se întoarce spre mine, zâmbind cu regret.

- Mersi penrru guscare. Nc vedem mâine la muncă- Iar dc acum înainte mâ voi purta frumos.

Doar mâ uir lung la el, efectiv cu gura cásca blocări în starea aceea groaznica intre dorinţa şi tcarnâ. Dar apoi de uşa şi iese **din bucătăria luminoasă** în curtea
Irioarăşinu mai rezist.
""fug după el şi îl prind de mână înainte să apuce să deschidă uşa cu plasă care duce în curtea din spate. -Aşteaptă! Se opreşte. -Denny?

pot, spun eu. Nu pot să te las să pleci. Nu **când** ştiu că s-ar putea să stai departe de mine pentru
totdeauna. Se vede pe chipul lui că e confuz. -Nu ştiu despre ce...
-La naiba, Jack, spun eu şi desfac cordonul halatului, apoi îl împing în jos de pe umeri.
Stau acolo goală, iar inima îmi bate cu putere în timp ce-i privesc faţa, luminată acum doar de lumina din bucătărie care se strecoară prin ferestre. -Doar atinge-mă!
- Denny, îmi spune cu voce groasă, plină de o dorinţă care îmi e atât de cunoscută, încât nu ştiu dacă să plâng sau să mă bucur. Cerule mare, eşti frumoasă!
-Priveşte-mă cât vrei! îi spun eu, iar de data asta îi iau mâna şi io aşez pe sânul meu. Dar trebuie să mă atingi.
-îmi plac condiţiile tale, zice el, privindu-mă în ochi, t»mp ce îşi trece uşor degetul mare peste sfârcul tare, prinzând flăcări intense de dorinţă în trupul meu.

1

*Scâncesc uşor şi îmi muşc buza de jos, înăbuşindu-mi ^boldul de a-l implora să mă sărute. Da, îmi doresc să rut, dar îmi doresc şi mai mult să simt plăcerea pierde în timp ce Mason îmi explorează corpul a mia oară şi, în acelaşi timp, pentru prima dată. mă dezamăgeşte.*164 *J.Kenner*

-închide ochii, îmi şopteşte el, iar eu f
spune.
Continuă să-mi stimuleze *sfârcul cu degetul* folosindu-şi acum şi cealaltă mână, *astfel* încât a^^' sâni să aibă parte de toată atenţia *lui. îi* simt buzei" atingându-mi uşor tâmpla, *apoi* respiraţia *lui* uşoară ureche, înainte să-i urmărească conturul cu limba. Mă înfior şi îmi muşc buza de *jos.*
Chicoteşte uşor şi grav şi mă sărută în jos pe maxilar apoi uşor pe *buze.*
- La asta mă pricep, murmură *el,* apoi mă sărută dulce şi presiunea uşoară se *intensifică atunci* când *se* retrage, apucându-mă cu dinţii *de* buza de jos *şi stârnind* un fior de căldură prin tot corpul, de *la* gura mea lacomă până între picioare.
Scâncesc şi îmi schimb poziţia, depărtându-mi picioarele şi savurând senzaţia pe care mi-o lasă aerul în timp ce-mi mângâie coapsele. Sunt umedă, plină de dorinţa şi tânjesc după degetele lui, după gura *lui. însă el nu* se grăbeşte deloc - până acum, nici măcar nu a coborât mai *jos* de *sâni. -Jack,* te rog...
- Ce mă rogi.[7] -Aringe-mă! *îl* imploreu.

1

- Dar te ating îmi .şopteşte el, atingându-mi uşor urc-
chea cu *buzele.* Vreau să îmi zici ce vrei
în timp ce vorbeşte, îşi coboară o mână pe pântecul
meu.
-Spune-mi cum sa re ating, Dennv , , >■ ^Pune-mj *ce* în
place!
-Asta, spun eu, ştiind că nu am rostir ,, cicand ceva
mai adevărat. Ma descind după o peri hibernare. Sunt din nou în braţele soţului m • ^

[UJ *meu şi nici*mi pasă că el nu ştie. Mă readuce la viaţă, ca [nU[esâ dintr-un basm. Asta, repet eu. Vreau toate ^e°Psîmai mult de atât.

^Veu vreau, mârâie el. Dur. Tăios. Şi ştiu că e la V disperat ca mine' DennV, ™ zice, căzând în genunchi- Trebuie să te gust.....

Tremur, **copleşita de dorinţa, m timp ce îmi cuprinde** coapsele **cu mâinile şi** le **mişcă încet în sus, până când** degetele **mari îmi mângâie pielea fină dintre picioare.** Isi înalţă **capul şi mă priveşte în ochi doar cât să observ dorinţa de pe faţa lui. Apoi îmi atinge uşor miezul cu** limba, **stârnindu-mi valuri de plăcere** atât **de intensă încât mă mir că nu mi se taie picioarele.**

Scâncesc când se opreşte, apoi icnesc când îmi porunceşte: - Joacă-te cu sfârcurile!

Corpul mi se contractă. Mason nu e de obicei atât de autoritar, dar îmi place. Vreau să-l excit şi eu la fel de puternic cum m-a excitat el pe mine. Vreau să aud ce îşi doreşte, să-i împărtăşesc fanteziile. La naiba, vreau *să fiu* fantezia lui!

Vreau să-i fac orice poftă, aşa că îmi ating şi îmi ciupesc cu nerăbdare sfârcurile, în timp ce îmi linge miezul
Şi mă ţine strâns de fese.

Aş putea sta asa o veşnicie, dar Mason schimbă jocul, îşi mută mâna de pe dosul meu şi o coboară până ce w . . i vârful degetelor, bunt incredibil de
îmi gaseste miezul cu vanu fo
udă, iar el mă pătrunde, în «.mp ce ma frec de el, ţanjmd după fiecare plăcere şi «nzape pe care m,-o otera.

Prea curând însă îşi «f; ma stlmu ^ * 1«
. eaC ut l al degetului, apoi îmi mângâie
împrejur cu var ^ ^ £ q ^^ ^
fesierul incon» . ^ ^ m_ ^ ^ ^ ^
noscută, dar nu i
- îţi place.

E o afirmaţie, nu o întrebare.

- Da, Dumnezeule, da!

Dar recunoaşterea mea e ca o incriminare pentru că se opreşte. Scâncesc, iar el se ridică în picioare, tachinân. du-mă răutăcios:

- îmi place expresia ta, îmi zice el. De parcă ai vrea sâ mă implori, dar nu vrei să-mi dai satisfacţia asta.

-Te voi implora, zic eu. Voi face orice vrei.

- îmi place cum sună, răspunde el şi mă sărută apăsat.

E un sărut sălbatic, o împreunare a limbilor şi dinţilor, e o revendicare violentă.

Când se retrage, respirăm amândoi greu.

- Chiar că ar trebui să mă implori. Ar trebui să-mi spui tot ce-ţi doreşti, fiecare gând obraznic, fiecare fantezie nebunească. Pentru că vreau doar să te satisfac. Sâ simt cum cedezi. Să te aud cum ţipi. Vreau să te fac să explodezi, Denny! Şi apoi vreau să o iau de la capăt.

Îi mângâi faţa, simţindu-i barba scurtă nerasă pe palmă.

- Cine eşti? şoptesc eu.

Mason nu e timid în pat, nici vorbă! Dar acum dă dovadă de o intensitate incredibilă. Nu ştiu dacă are legătură cu faptul că am fost despărţiţi sau oi îndrăzneala nou descoperită, dar n-am fost în viaţa mea atât de excitată, iar fiecare atingere îmi provoacă fiori.

Zâmbeşte când aude întrebarea.

-Sunt cel care face dragoste cu tine

- Da, spun eu. Da, chiar eşti.

Mă ia de mână şi mă trage spre can-.,^ . -

, ε i j i - - . [illegible]P"aua mica de sub ferestrele care dau spre bucătărie S« „ aşază, apoi ridică o mana ca sa mă

.....

opreasca atunci cânri . , [illegible]and vreau să mă duc spre el.

'^reu să mă ratez.. Sunt chiar în f[illegible]aţa ta şj sum

. ¡te dezbrăcată.

^ îi zvâcneşte.

_Ating[illegible]' lnim[illegible]

[illegible]picioare. .poftim: **auzit.**

}şi pune mâna pe mădular, frecându-l prin blugi. Chiar şi din locul în care mă aflu, îmi dau seama cât e de excitat. Şi simt cât de udă sunt eu. -Denny, zice el, vreau să te privesc. E o afirmaţie atât de simplă în comparaţie cu intensitatea privirii lui, încât îmi dau seama că nu pot nici să protestez, nici să mă opun. Vrea să mă privească şi, la naiba, vreau să-i fac pe plac! Vreau să-i simt privirea în timp ce mă joc cu mâna între picioare. Vreau să-l privesc cum îşi freacă mădularul gros din ce în ce mai repede în timp ce eu îmi vâr un deget în mine şi apoi îmi sug degetul ud. Vreau sălbăticie. Fantezie. Dorinţă. Nu ştiu. Poate că vreau să recuperez timpul pierdut. Doar îl vreau pe Mason şi, în timp ce mă priveşte, 'nchid ochii şi îmi cobor încet mâna, apoi încep să îmi Emulez miezul încordat şi umed.

"Iubito, murmură el, cu o dorinţă atât de intensă în VOce' 'ncát mi se pare presărată cu durere.
să te vad.
¿¡i Vreau
îmi bate mai repede şi simt o căldură delicioasă

Su*t udă... Atât de udă... Şi doar din cauza lui. Mă cU UUd CU degetele în timpice o fac, îmi spune să des- ^ ochii. îl ascult şi mă cutremur când văd pasiunea Pe fya lui, care anunţă o explozie sălbatică.Observă şi el şi văd cum îşi strânge mai tare rul încordat. f1(ll,|a-

- Dezbracă-te, spun eu.

-De ce?

- Pentru că e rândul meu. Pentru că te vreau.

Nu face nici o mişcare, aşa că mă urc în poala lui în călecându-l, apoi mă frec de umflătura din blugii lu!

Scâncesc, iar el râde.

- îmi place să te privesc.

- Da? Ţi-ar plăcea să mă şi ai?

Nu îmi răspunde cu voce tare, dar îşi descheie pan. talonii şi îşi scoate uşor mădularul. E uriaş şi tare - mă frec de el, în timp ce el geme, apoi închide ochii şi îşi lasă capul pe spate, ţinându-mă de fund şi ghi- dându-mi mişcările.

Mădularul lui e mai tare decât l-am văzut vreodată, iar în noaptea asta suntem mai sălbatici ca oricând.

- Ce facem? întreb eu, în timp ce continui să îmi mişc şoldurile, iar el mă mângâie pe fund cu degetul arătător.

Niciodată nu am...

-Ce anume?

Icnesc când mă explorează şi mai intim cu degetul, întregul meu corp tânjind după ei, dorind să se umple de el.

-Asta, zic eu când reuşesc să rostesc cuvintele. Toate astea.

-Deci am avut dreptate. Tu. Eu. Trecutul. Chiar a fost ceva între noi. Nu e prima dată.

înghit în sec, captivă în propria stare de ^

-Ştii că aşa e. Şi. te rog, te rog, ,n cljpa asta vfealI doar să...

-Spune-mi!

-Te vreau înăuntrul meu. Te rog, jack| Te ^

Niu am prezervativ, zice el, respirând greu

^inimic, spun eu. O să fie bine. Doar nu te opri,

^ Vreau sfrmi schimb poziţia, aşa că mă ridic si nu mă .

fj-ec de mădularul lui. Vreau capul mădularului îl

^eau înăuntrul meu.

^Denny, nu cred ca...

„ Iau anticoncepţionale, spun eu, ceea ce nu e adevărat, dar nu mă poate lăsa mai însărcinată decât

sunt deja.
-Denny... Mă priveşte în ochi cu blândeţe si tristeţe. Hu putem risca. Nu mă îngrijorează că am putea face un copil. -Atunci ce e?
-Nu ştiu ce mi-au făcut. Nu ştiu nici ce am făcut *eu.* Şi nu o să risc ca tu...
îl sărut, apoi îi zâmbesc în timp *ce* mă retrag şi-i privesc ochii confuzi.
-E în regulă, îl asigur eu. Seagrave şi echipa lui ţi-au făcut toate testele posibile. Eşti bine, îţi garantez! Cred că asta îl va linişti, dar pare şi mai confuz. - De ce naiba ţi-ar spune ţie aşa ceva? »»Pentru că, fiind soţia ta, s-au gândit că poate vreau să ştiu." -Suntem parteneri.
-Da, dar asta nu... .
-Jack, spun eu ferm. Vrei să discutăm despre pontica [de] confidenţialitate de la COS sau vrei să mi-o rragi.
[P°]t vedea pe fata lui că e şocat, apoi amuzat. , "Crede-mă, [scumpo], numai la discuţii nu-mi sta *
[du]Ucum!
bucur foarte mult să aud asta.
Mă **prinde de gât, apoi îmi trage capul în** [j0s şi] **^ rută cu putere, cu limba şi cu dinţii, cu căldură şi** [atât] **^ sălbatic şi de adânc, încât e ca şi cum m-ar penetra. D$_a$* nu e de ajuns, pentru că eu îl vreau pe Mason. Cor$_{Pu}$| mi se încinge, tânjind să se elibereze. Simţind nevoia sâ**
fie satisfăcut.
-Nu mai pot aştepta, îi spun eu.
-Nici eu.
îmi muşc buza de jos, apoi îmi schimb poziţia şoldurilor până ce îi simt capul mădularului pe miezul meu. Mă ţine cu mâinile de şolduri şi îl las să mă ghideze, să mă ridice şi să mă coboare, în timp ce ne tachinează pe amândoi, abia intrând în mine, apoi ieşind şi repetând mişcarea într-un ritual înnebunitor, care mâ face să înnebunesc pur şi simplu.
Şi pe el. îmi dau seama după faţa lui. După extazul întipărit pe trăsăturile lui.
-Mai mult, îmi cere el, eliberându-mi şoldurile şi ce- dându-mi controlul total.

Preiau controlul cu lăcomie, penetrându-mă de nenumărate ori, în timp ce corpul mi se contractă şi fiecare atom se strânge, pregătit pentru o explozie sălbatică.

Din ce în ce mai încordată. Din ce în ce mai repede.

înăuntrul meu, Mason e aproape de orgasm. E încordat ca un arc şi vreau să explodez odată cu el. Vreau să ne unim, să fim împreună. Vreau...

Lumea se năruie în jurul meu.

Mă las pe spate, cu corpul încins, rostind numele soţului meu:

-Mason! Oh, Dumnezeule, Mason!

Şi apoi îmi dau seama ce am făcut.

Îl simt cum se încordează şi deschid ochii, urusc

şocata şi jenata.$_{k\ s}$pun eu. Nu am vrut să...
îşi trage blugii pe el, iar eu **mă cutremur**
^{5e}l^caunrahat.
Irai P$^{are\ raU^{1}SPUn\ eU'}$ ^ $^{dmP\ CC\ datină\ din\ cap\ s}$i , - $_{îm}$i apucă halatul şi mi-l
aruncă.
$_{0}$ onleaca,$^{iU\ r}$
^{86} Mu mie îmi pare rau. îsi trece degetele prin păr, în timp ce
îmi iau halatul
^ine si îHeg strâns.
^{pe}_Nu pot $^{fi\ ceea\ Ce\ ai\ tU\ neVOie'}$ $^{Nu\ pot\ fi}$ dublura
soţului tău-
Clatin din cap.
-Nu eşti. Jur că nu eşti! Mi-a scăpat. Vorbele alea nu
$_{aU}$ însemnat nimic...
_La naiba, Denny, au însemnat totul! Lacrimi fierbinţi îmi curg
şiroaie pe obraji, pentru că se întâmplă exact cum m-am temut.
II pierd din nou. -Te rog, şoptesc eu, dar el doar clatină din cap.
-Nu vreau să fiu genul de bărbat care îşi trădează prietenul. Şi
tu nu eşti genul de femeie care îşi înşală soţul. Nu ştiu ce
nebunie ne-a apucat mai devreme, dar...
Se opreşte şi, încruntat, îşi ridică faţa spre a mea cu o privire
sălbatică, aproape letală în ochi.
-Nu eşti genul de femeie care înşală, repetă el, apoi mă apucă
de mâna stângă atât de repede, încât icnesc Şocată. Nu tu, zice
el, frecând inelul de platină cu buricul degetului mare, aşa cum
fac şi eu când sunt pierdută ^{în} gânduri.
Trage aer în piept, tremurat, apoi îşi îndreaptă umerii
5» mă priveşte drept în ochi.
ţi-$_{a}$i înşelat soţul în seara asta, nu-i aşa? ^{eama} Şi bucuria se
războiesc în sufletul meu. Oare P^{u}ne ce cred eu că spune?

-Jack, eu nu...

îşi pune degetul pe buzele mele şi clatină din. **-Nu sunt Jack, zice el, sunt soţul tău. Sunt jU^'**

capiul 16
rma Mason.

Mason Walker, nujack Sawyer.

Mason Walker, fost soldat în **Forţele Speciale, deve**nit agent **sub acoperire pentru Comandamentul de** Operaţiuni Secrete. **Nu că şi-ar fi amintit ceva din toate** astea. Dar **ştia că era adevărat. Aşa cum ştia că era căsă**torit **cu** Denise **Marshall.** *Denny.* **Femeia care îi făcuse** inima **să i se oprească din prima clipă în care o văzuse** intrând **în celula aia afurisita de la COS.**

Aceeaşi femeie care îl privea acum de parcă ar fi fost un fitil aprins ce ar fi putut exploda în orice moment. îşi înăbuşi o tresărire. Ţinând cont de starea unora dintre victimele care sufereau de amnezie pe care i le arătase doctoriţa Tam, presupuse că nu era o temere iraţională. Totuşi, în clipa de faţă se simţea bine. Voia doar să îşi recapete viaţa.

Mason trase aer în piept.

- E casa noastră? O deţinem împreună?

Denise căscă puţin ochii, dar încuviinţă din cap.

-Când am cumpărat-o?

-Nu cred că ar trebui să-ţi spun aşa, pur şi simplu... da, zise el, apropiindu-se de ea. Ar trebui.

-DoctoriţaTamazis...

u> clătină el din cap. Ştiu care sunt riscurile. Ştiu ^ SUnt îngrijoraţi. Dar simt că sunt bine. obr Cnr Se clătinăă din cap, dar o lacrimă i se prelinse pe 2' frângându-i inima.

-Nu pot, zise ea, cu vocea înăbuşită de lacri$_{mj}$? leg că eşti furios pe mine, dar sunt atât de fericită că reîntors! Şi nu pot risca. Pur şi simplu, nu pot! $^{e'ai}$

Dumnezeule, dar îl distrugea de-a dreptul!

-Nu sunt furios pe tine, zise el, ridicându-i bărbia cu degetul arătător. Mă simt uşurat. Confuz. Impresionat

- Impresionat?

- De faptul că eşti a mea. De faptul că femeia cu care am avut fantezii din clipa în care am văzu t-o este a mea.

-A fost îngrozitor cât ai fost plecat, şopti ea. Sunt obişnuită cu misiunile, dar aceea a fost lungă, nu am primit nici o veste de la tine şi... Se opri, înfiorându-se. A fost îngrozitor, repetă ea. Şi apoi te-ai întors şi... Ei, bine, şi asta a fost îngrozitor. Am fost atât de încântată să ştiu că eşti în viaţă! Să te am din nou lângă mine. Dar a fost şi mai îngrozitor, Mason. Chiar a fost.

Denise fonfăi, apoi îşi şterse lacrimile de pe faţă cu vârful degetelor şi nasul cu mâneca halatului.

- Scuze. Sunt cam tulburată. Sunt epuizată şi... Hai să spunem doar că a fost o zi neobişnuită!

- Cu siguranţă.

Mason o luă de mână.

-Vino cu mine!

O conduse înăuntru, simţind o nevoie crescândă în interiorul lui. Nu era de natură sexuală, nu în totalitare.

Dar era puternică şi urgentă. - E bucătăria noastră?

– Da, exact așa cum arată acum, îi răspunse Denise. Ne-am luat electrocasnice noi pentru că îți place sau îți plăcea să gătești. Dar blaturi noi, podele noi și toate...

Se opri, ridicând din umeri.

-Aşteptai să mă întorc. -Voiam să le schimbăm împreună, cu veranda din spate. Cameră după

' ^{a}?^{a} cum am făcut

cameră, în fiecare. de un an. Şi urma să avem o casă noua"
Din nou a imn ₁ ^

^ versarea noastră, spuse ea cu vocea tremurară.
rfflV ■ tr rp rau. J ptină din cap cu vehemenţă, ^v! ,3 Să nu îţi
Pară- Amândoi ne iubim mun-
o iubesc, chiar şi după tot ce s-a întâm-
ca- dacă am plecat de la COS şi m-am dus
Platı y £ important ce facem. Poate că nu îţi amin- 13 ce făceai, dar te asigur că era de o importanţă vi- [ţ am cumpărat casa ştiind că se putea întâmpla ^ice Că am putea fi transferaţi în altă ţară. Că am °utea ajunge să participăm la o misiune sub acoperire pe termen lung. Că unul din noi ar putea fi lovit la cap şi ar putea ajunge să aibă amnezie. Denise rosti ultimul cuvânt râzând trist, dar el nu reuşi să-i răspundă cu un zâmbet. Ea îşi drese glasul. în fine, ştiam care erau riscurile. Şi ştiam că era posibil să ne aşezăm la casa noastră ca simpli civili. Iar restul.7 zise ea şi îşi roti mâna spre cameră, spre casă. Partea de care n-am reuşit să mă ocup? Mi-e indiferent. Buzele îi zvâcniră şi spuse amuzată: Cred că te iubeam chiar mai mult decât mi-am dat seama.
Se apropie de ea, o prinse cu mâna de bărbie şi îi ndică uşor faţa. Apoi o sărută. Doar o atingere uşoară a uzelor, dar se încinse, iar când se dădu înapoi, respira £reu«Şiştia exact ce voia. Pe ea. Viaţa lui. *Totul.*
om termina casa, zise el. O vom termina împreu- ^tem începe mâine.
n 1 lur Denise străluciră cu putere. Serios?

casa mea. a^Bineînţeles. Aşa e, sopri ea uşor. ^yi tu eşti a mea. Ua> sunt.Cuvintele acelea ca un jurământ îl spintecară, fi binţi şi poruncitoare.

- Dă-ţi jos halatul, zise el, auzindu-şi cu greu voCea $ cauza bătăilor inimii ce îi răsunau în urechi.
- Ce ai spus?
- M-ai auzit.

Se duse mai aproape, ştiind că forţa limitele, dar trebuia să o facă. Că în locul şi momentul acela, fie viata lui ca o umbră avea să devină reală pentru el, fie urma să rămână pe dinafară, privind înăuntru prin geam.

Denise respira greu, cu buzele uşor depărtate, stu- diindu-l cu atenţie, de parcă ar fi încercat să-i citească gândurile.

-Eşti soţia mea, nu-i aşa? îmi aparţii, la fel ca această casă? Ca mobila asta?

O prinse de capătul mai lejer al cordonului.

- Iubeşte, onorează, *supune-te!*

II privi în ochi, cu o scânteie de zburdălnicie în privire.

- De fapt, am scos partea cu supune-te din jurăminte.
- Şi dacă vreau să o includ la loc?

Denise ridică din sprâncene.

- Chiar vrei?

-Vreau oare să stiu că încă PTfloi • ? r ?
. . . ' 1llca e real pentru tine? Eu?
Casnica noastra? Vreau oare sâ ştiu, să stiu cu adevărat ca uni aparţii complet şi în totalitate? Vreau o"« si stiu ca vei face orice dacă îti cer, asa cum
pentru tine? Da, nevastă! Vreau tJ? eU a? faCC on<X
T-\ . . . LI)dce astea
Denise nu 11 răspunse, nu în Drpa .
dar se îmbujoră şi respiră greu când C cuvinre'
rdon I 1 alb i
şi trase de cordon împreună cu el } PnnSe de nlfiml iar halatul alunecă în jos, lăsându-l doar"^^ umerii' alb în mână, care atârna spre grămada)CU Un cor^°n de pe podea. C e Material jădu drumul cordonului. VlfX o clipă, rămase locului, admirând fiecare cen- Fr,"u din corpul ei. înainte, fusese o femeie Pe care o ^^ Dar dorinţa fusese amestecată cu vină. Nu numai la soţia altui bărbat, dar îşi scosese mădularul
câ râvnlfcC
, 0 penetrase.
' Doar că, de fapt, nu o făcuse.

Femeia după care tânjise era a lui. Femeia lui. Partenera lui, prietena lui. Soţia lui. *Viaţa lui.*

Oare nu era ăsta mersul firesc al lucrurilor? Iar în cazul lui chiar era adevărat, pentru că ştia atât de puţine despre viaţa lui! Dar Denny se afla chiar în centrul ei, iar ei avea impresia că aşa fusese mereu, chiar şi când viaţa lui fusese la fel de cuprinzătoare precum lumea.

-Te iubesc, îi zise ea. Stătea goală şi lipsită de inhibiţii în faţa lui. Dumnezeule, Mason, te iubesc atât de mult! Cuvintele ei îi încălziră sufletul. II echilibrară. Se gândi că poate altui bărbat aflat în situaţia lui i s-ar fi părut îngrozitoare. Dar nu lui. Nu când le rostea ea. Denise Marshall îi spunea aceste cuvinte şi, chiar dacă i se ştersese tot din minte, se simţea cel mai norocos bărbat din lume.

-Sus! zise el. Te vreau în dormitorul nostru. ^ Preţ de o clipă, Denise nu se mişcă. Apoi un zâmbet " lumină faţa.

"Da, domnule, zise ea, şi ieşi din cameră înaintea lui. Mason o urmă, admirându-i fundul în formă de ini- maJi felul în care îşi unduia şoldurile. £ lui> se gândi el, încă nevenindu-i să creadă. in_c ajUnSC în dormitor_ ° Pe Pat_ CU ulleznele

Cr.Jcişate şi braţele larg deschise. ca un ospăţ pentru mine, zise el.

-Oh, cred că îmi va plăcea şi mie! -Nevastă, zise el şi trase aer în piept. Frumoas nevastă! a ^

O văzu îmbujorându-se de plăcere.

- Bărbate, replică ea, întinzându-i mâna. Vrei c I . . 7 raci dragoste cu miner

- Oh, da! îi răspunse el şi se urcă în pat.

Dar mai întâi voia să exploreze fiecare centimetru al corpului ei. Voia să asculte cum respira din ce în ce mai repede în timp ce îi mângâia pielea cu vârful degetelor, în timp ce gusta din fiecare centimetru al trupului ei. în timp ce îi descoperea pistruii de pe umeri şi un semn din naştere în formă de diamant care părea să plutească fix deasupra adânciturii dintre trunchiul şi coapsa ei.

Avea o adâncitură numai bună de sărutat la baza gâtului; era punctul în care se gâdila cel mai tare. Iar când îşi trecu arătătorul pe sub curbura tălpii, Denise aproape că sări din pat.

- Eşti extraordinară, îi zise el în cele din urmă, deşi nu îşi încheiase încă explorarea. La naiba, probabil nu avea să termine niciodată de explorat! în clipa aceea însă voia mai mult. Voia să o sărute. Să se piardă înăuntrul ei. Şi apoi, după ce aveau să explodeze amândoi, îmbrăţişaţi, aveau să adoarmă împreună.

Asta îşi dorea, se gândi el, în timp ce îi pătrunse adânc cu mădularul miezul strâmt. După asta tânjea, se gândi el, mişcând u-se înăuntrul ei - trupurile lor unire. O singură inimă. Un singur suflet. O singură memorie.

Ea. Ei.

Atât exista în clipa aceea.

Şi adevăratul miracol din momentul acela era că ştia fără nici o urmă de îndoială că şi ea simţea l[a] fel.capitol 17

[f]. ^zesc. şi îl P[e] Mason lângă mine, sprijinit

'cot, privindu-mă cu o expresie atât de plină de

[înr]ăr aDroape că mă doare sufletul, ^ dreţe, meat ^ ^ , .

Bună dimineaţa, nevasta, zice el, ĭar eu 11 zâmbesc şi ./cuibăresc lângă el

/jn putea să stăm pur şi simplu aşa vreo săptămână sau două?

Cu siguranţă universul ne datorează măcar atât

-Mie îmi sună bine, zice el, mângâindu-mă uşor pe braţul gol cu vârful degetului. Nu îmi e ruşine să recunosc că sunt epuizat. E epuizant pentru un bărbat să fie dezvirginat de soţia lui.

Izbucnesc în râs.

-Dezvirginat[7] Tu? Nici vorbă!

Mason se ridică în şezut, trăgându-mă după el.

-Nu, nu. Nu mă contrazice. Mai ales când am dreţ> tate. Până la urmă, pentru mine a fost prima dată. Cel puţin din câte îmi amintesc.

Zâmbesc larg, pentru că are dreptate. Şi apoi, inexplicabil, izbucnesc în plâns.

Sau poate că nu e chiar atât de inexplicabil. Clocotesc hormonii în mine, la urma urmei.

Dar hormonii doar îmi fură capacitatea de a mă controla.

îngrijorarea si temerile sunt reale. La iei lacrimile.

"Hei, zice el şi mă trage spre el. Vom fi bine.

[ra]g aer în piept, neregulat.

-Oare? întreb eu şi apoi îmi vine să îmi dau [Pă]j pentru că nu vreau să port această discuţie **acum ^** Şi totuşi, se pare că vom discuta. Chiar **acum.** -Ce vrei să spui?

-Eu doar... Doar că... Of, la naiba, Mason' E**SH** .

te iubesc şi sunt soţia ta , iar din perspectiva mea, toate astea sunt minunate.

Vorbesc serios, dar va trebui să risc şi să-i dezvălui puţin mai mult din sufletul meu dacă nu vreau să mâ creadă nebună.

Se dă în spate şi se sprijină de tăblia patului. Mă mut şi eu, cu picioarele încrucişate în faţa lui, şi mă acopăr cu cearşaful, pentru că mă simt foarte expusă.

- Denny, zice el, cu vocea încordată. Ce se întâmplă?
- Doar mi-e teamă, spun eu.
- Că nu îmi voi recăpăta memoria? încuviinţez din cap.

-Şi că nu poţi... Să fim serioşi, Mason! Nu-ţi aminteşti de mine. Nu-ţi aminteşti nici de tine. Eşti în patul acesta pentru că eşti soţul meu, dar dacă nu mai eşti acelaşi om? Dacă nu îţi doreşti să fii aici? „Dacă nu îţi doreşti un copil, când nici măcar nu ci-o aminteşti pe mama lui?" Alung gândul din minte. îmi pare rău, spun eu. Te confrunţi cu atâtea probleme şi acum spun si eu asta, dar...

-Ţi-e teamă, zice el simnlu ci • j •
a ia de mâini.
Bineînţeles ca ţi-e teamă. Soţul
• întors si nici macar nu te mai cunoaşte.

Pufnesc dur.

- Da, cam aşa, pe scurt.

Mason vine mai aproape şi mă tragp e,^ i , , , . . _ u
aşa cum face de obicei, pana ce şoldurile ni s<* „ , ng si mă ia m braţe.

W pare rău, spun eu din nou. Nu ar trebui să ne trăm asupra mea. Nu după tot ce ai...

^ Ba pe *aibal zice el Şi mă Sămtă Uşor P pre frunte. Dar care e treaba: ne-am făcut un jurământ, nu-i aşa fbine şi la rău? Vrei să spui că ar trebui să dăm bir cu „iti i doar pentru că ne confruntăm cu ce e mai rău? ştiu, spun eu cu sinceritate. Oamenii pleacă. pleacă tot timpul.

-Eu nu plec, îmi zice ei cu voce dură.
plină de intensitate. Este o afirmaţie, dar e şi promisiune.

-La naiba, chiar şi cu amnezie, tot m-am întors! Şi să-ţi mai spun ceva. Te iubesc cu adevărat şi mă aştept ca sentimentul să devină mai profund cu timpul. -Nici măcar nu mă cunoşti, - îţi cunosc esenţa. Sufletul. Ştiu că îmi place ce am văzut. Ştiu că am încredere în instinctul meu, iar până acum, Mason Walker mi se pare un tip destul de cumsecade. Zâmbesc. - Chiar este.

-Şi te-a iubit. Ceea ce mă face să fiu destul de sigur că şi eu te iubesc. Sau că te voi iubi. S-ar putea ca momentan să mă intereseze doar sexul. Acum mă tachinează.

-Adevărul e că sexul merită, spun eu, zâmbindu-i la rândul meu. 7 Cu siguranţă.

Îmi atinge vârful nasului, un lucru pe care îl făcea **Şi Mason cel dinainte, şi simt** cum fluturaşi fericiţi îmi **zbu rdă prin suflet.**

-Ştiai că îmi amintesc filmele? întreabă el. Multe •urne.

-Mmm... Habar n-am de ce i-a venit în m{nte r Ştiam despre seriale. Adică îţi aminteşti Lost.

-îmi amintesc şi de filmul *Când Harry a cunosc pe Sally.* De toate interviurile acelea reale. Unul din ^ i uir>tre ele era cu un cuplu care avusese o căsătorie aranjată ¡ar cei doi s-au înţeles foarte bine. Aşa că noi de ce **nu** am putea? Dacă într-adevăr ne-am dori asta?

Tocmai a zis exact ce mă îngrozeşte cel mai tare.

- Şi vrei?

-Oh, da! îmi spune el şi nu pot nega intensitatea pasiunii din vocea lui.

Sau din sărutul lui când se apleacă şi mă sărută dulce de tot.

- Să nu te îndoieşti vreodată de faptul că te iubesc. Nici acum. Nici altă dată.

îmi muşc buza de jos şi încuviinţez din cap.

- Bine. Să nu mă faci niciodată să mă îndoiesc de asta!

- S-a făcut.

Trage de cearşaf şi îmi cuprinde uşor sânii cu mâinile.

- De fapt, voi face mai mult de-atât, adaugă el şi îşi coboară lent mâna pe abdomenul meu. Ce-ai zice dacă ţi-aş arăta?

-Te simţi mai bine? mă întreabă el, două orgasme mai târziu.

încuviinţez din cap, apoi mă rostogolesc pe burtă. Mă sprijin pe coate şi mă uit, pur şi s impl Ui la el {a bărbaU il acesta de care mi-a fost atât de dor. Care, în mod miraculos, s-a întors la mine Şi care are de gând să rămână.

Tot trebuie să-i spun despre copil, evident dar nu ură simt deloc vinovată pentru că mai aştept. în ultimele câteva zile a trebuit să se confrunte cu multe aspec/calitatea vieţii lui şi nu e ca şi cum voi intra în le£ac^iar în după-amiaza asta.

^•^Kis trebuie **să vorbesc cu Seagrave şi cu doctoriţa**

^'A,rts în timpul operaţiunii. Şi e o amintire des-

Am'rămas însărcinată când Mason a venit să mă

jâpeturis, r
j intensă. Oare, daca 11 spun, riscam sa-i dăm peste
lecuitele minte?

Nu ştiu, dar nu voi race nimic care sa-l pună în pe- -ol Pe Mason. ^eea ce înseamnă că eu bebeluşul "ebuie să mai aşteptăm. între timp, am o slujbă, iar el ar trebui să mă însoţească la lucru. Dacă asta îi va reporni memoria, cu atât mai bine.

-Ar trebui să ne sculăm, spun eu. Ar trebui să fim la **muncă.** Să urmărim băieţi răi. Să transmitem rapoarte. Să aflăm de la Liam detalii despre primadona lui.

-Şi totuşi, nu mă vezi dând fuga spre duş. îşi trece alene degetele peste braţul meu gol. Oare mereu mi-a plăcut să încalc regulile? -Ai fost soldat, deci nu. Mason zâmbeşte cu un aer superior, -îmi prinde bine amnezia.

Râd, dar râsul se transformă repede într-un geamăt, când mă întoarce brusc pe partea cealaltă, mă încalecă Şi mă sărută cu putere.

-Iar? îl muşc de buză. Nu te mai saturi de încălcat regulile.

-Ai vreo problemă cu asta?

""Nu, chiar nu, spun eu şi îl iau pe după gât.

Chiar atunci îi sună telefonul.

Mason se încruntă si se rostogoleşte spre masa din lateral. '

- Doar câţiva oameni au numărul ăsta ***şi probabil*** trebui să-I ignor pe nici unul dintre ei. Sawyer, zice e?^ timp ce apasă butonul pentru activarea difuzorului

-Vrei să-mi spui de ce motocicleta mea e parcata' faţa casei lui Denise.[7]

E vocea lui Liam. Mă ridic repede în şezut, simtin- du-mă la fel de vinovată ca o elevă prinsă sărutându-s în debaraua îngrijitorului.

- Pentru că încă suntem în pat. Şi goi. Urmează un moment de pauză, apoi Liam zice:

- Cred că nu aveam nevoie de atâtea informaţii. Iar eu mă abţin cu greu să nu râd.
- Se pare că e soţia mea.

îl aud pe Liam icnind scurt.

- îţi aminteşti.[7]
- De fapt, nu. Nu îmi amintesc absolut nimic. Dar se pare că e adevărat. Şi momentan mă bucur că nu ştiu. Sau mă bucuram înainte să ne întrerupi.

Liam oftează.

- Clar prea multe informaţii.
- Eşti afară.[7] întreabă Mason. Pentru că ai fi putut să baţi la uşă.
- Mi-am făcut griji. în caz că uitai din nou cine eşti. Ar fi păcat să pierd o motocicletă atât de frumoasă.
- Dimpotrivă, mă simt foarte conştient de mine însumi.

-Aha. Ryan zice să vă mişcaţi dosurile Ia birou. Mason îmi face cu ochiul. -Se pare că am dat de belea cu profesorul. -Venim imediat! ţip eu, acoperindu-I, apoi îl *lovesc* peste umăr, în timp ce el râde şi încheie convorbirea. Cred că l-am şocat, spun eu. - Mă îndoiesc de asta.

Â

Dmn°"amea

Ridic din **umeri.** **755**

.Vu ştiu ***ce*** *să zic. îl* ador p e / , w'nsâ că iese ia întâlniri. Nu cre W dar *""su povestind că ar fi i e? i t în* 0ra, ri i* /'ani a Uz/t J*

Pe de ***sită*** *parte, DaUasSyke* ^

a *lui,* aşa ca· mă *îndoiesc că 1* ^ *S Cea ma'* fcunâ • *pot* ca adaugă el *î n t i* ®/^pe *u ndeva*

*I Teau să vor besc despre L ia Z * i°s di„ ° goi la dus.* *P L,am* *când* *suL Pat-*

em *zmindoi*capitolul 18

l>ai recăpătat memoria, zise Ryan, bătându-l pe < son pe spate în timp ce se aşează pe un scaun lângă

y E incredibil! Cum naiba s-a întâmplat? _5e pare că datorită zvonurilor care se răspândesc cu . „o gândului, zise Mason, privindu-I ţintă pe Liam. /vm spus că ştiu cum ma cheama. Cam atat. Liam se lăsă pe spate în scaun, clar netulburat. _Eun început, zise el.

-Cum ţi-ai amintit numele? întrebă Quince. Mason îşi înăbuşi un zâmbet când îşi aminti cum Denny îi strigase numele în pat. Lângă el, Denny derula mesajele de pe telefon cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îl prinse de coapsă. îşi înfipse degetele în carnea lui, într-o încercare de avertizare nu foarte subtilă.
- Datorită unui lucru pe care l-a spus Denny, răspunse el şi le zâmbi celor din echipă. Pur şi simplu, mi-am amintit.
îşi puse mâna peste a ei, înainte ca ea să apuce să şi-o retragă, dorind să menţină contactul.
-Să sperăm că îţi vei aminti şi alte lucruri! zise Ryan. Cât despre şedinţa informativă de azi, trebuie să...
-Scuză-mă că te întrerup, zise Denny, dându-şi scau- nul în spate şi eliberându-şi mâna.
Mason se ridică si el, motivat de îngrijorarea de pe faţa ei.
-Tocmai am primit un semnal de la sistemul lui er'se- Cineva se află pe proprietatea ei chiar acum.
-Du-te! zise Ryan. Raportează mai târziu.
încuviinţară amândoi din cap şi se grăbiră spre >ar. Veniseră cu motocicleta lui Liam, ceea ce se dov^jj fi un noroc, ţinând cont de traficul aglomerat dinj neaţa devreme.
- O să-mi iau şi eu una, zise Mason când coborârâ de pe motocicletă în faţa casei lui Cerise, unde era deja par. cată o maşină de patrulă a Departamentului de Poliţie din Los Angeles. De data asta, Cerise nu le ieşi în întâmpinare, iar când bătură la uşa din faţă, o umbră străbătu vizorul înainte să audă încuietoarea şi să se deschidă uşa. în acelaşi timp, o maşină opri în faţa casei derapând, iar Denny se întoarse brusc. Mason observă că îşi ţinea mâna pe armă.
-Speram să ajungi înaintea mea, îi zise Peter în timp ce alergă spre uşă. Spune-mi că sistemul te-a avertizat direct şi că nu ai venit pentru că te-a sunat Cerise îngrozită aşa cum m-a sunat pe mine!
-Sistemul m-a avertizat, îl asigură Denise pe Peter. Şi tot sistemul a anunţat poliţia.
-Sunt în curtea din spate, zise Cerise, muscându-si buza de jos şi ieşind în curtea interioară din'fată. Au venit doi poliţişti, dar tipul deja dispăruse.
-Ai înregistrarea? o întrebă Peter pe Denny.
Ea încuviinţă din cap.

- O pot descărca pe telefon. Dar i • i
. , , : . ' , d r se va vedea mai clar pe sistemul de
monitorizare al lui Cerise. P utem intra?
- Poftim? Ah, da, desigur.
Cerise intra în casă, apoi le făcu «-,
luturor semn sa
o urmeze.
Sistemul era programat să difuzeze în*. •
L l • nre aistrarea prin
sistemul nome cinema al lui Cerise U

— Mason o priv

iornind **televizorul, selectând intrarea potri-**
^^setez cu patruzeci de secunde înainte de ora la
nrimit avertizarea, zise ea. Să vedem ce se în-
ce priveşte acope-

Mason, în timp ce imaginea umplu ecranul. \iu mai sunt puncte moarte. Şi uite chiar acolo! Mişcare în tufişul acela. -Vad, zise Denny, ducându-se lângă el. - Priviţi! ţipă Cerise, apoi arătă spre umbra unui bărbat care urcă târâş panta abruptă din spatele casei. Soarele apunea şi zona era şi mai întunecată din cauza vegetaţiei. Dar, în timp ce urcă dealul şi tot mai multă lumină se revărsă asupra lui, trăsăturile bărbatului devenită tot mai clare.

Denny stătea lângă Mason şi braţele li se atingeau uşor în timp ce urmăreau înregistrarea video. Aşa că îi simţi şi îi auzi reacţia şocată când bărbatul îşi ridică privirea şi camera video îl înregistră. *Chipul.*

Intrusul de pe proprietatea lui Cerise era bărbatul din club. Ba, mai mult, era bărbatul care o atacase pe Denny, care îi provocase rana lungă şi subţire pe care şi-o acoperea acum cu mâna.

în spatele lui, Peter vorbea cu Cerise.
-Îl cunoşti? E acelaşi bărbat pe care l-ai văzut mai înainte?
Mason li ascult«, dar nu era oarte atent. Şi cum sS
când furia clocotea în interioiul lui?
Se întoarse şi o Pr-M-Denny m ochi. N u ,
'. „rivă, Părea furioasă.

speriată. Dimp<»t,iv" ' _Şi în clipa aceea ştiu că se gândeau amândoi Ia ac, lucru. Aveau să găsească *Chipul* - şi apoi aveau sâf^ orice era necesar ca să îşi dea seama ce naiba se întâmp^

Dură ceva timp, până ce reuşiră să o liniştească Pe Cetise. Nu voia să plece de acasă, dar nu voia nic¡ să rămână singură, iar Peter o asigură că avea să stea cu ea peste noapte. Sau oricât avea nevoie.

-Vom pune o echipă şi în afara proprietăţii, 2ise Denny. Cei din echipă fie îl vor speria, fie vor fi pri¡mi¡ care vor riposta dacă se întoarce.

Cerise încuviinţă.

- Mersi. Cred că m-aş simţi mai bine aşa. Măcar pentru câteva zile.

- Du-te şi desfă o sticlă de vin, îi sugeră Peter, îmbrăţişând-o. îi voi conduce pe Denise şi pe Jack. La capătul trotuarului, atitudinea lui blândă se transformă într-una plină de furie. Imediat ce aflu cine îşi bate joc de ea... Se opri, apoi trase aer în piept şi privi când Ia Denise, când la Mason. Cine-i nemernicul ăla şi ce se întâmplă?

- Bună întrebare, zise Denny, cu o expresie încordată şi hotărâtă. îl privi în ochi pe Mason. Vom afla.

-Să aflaţi? întrebă Peter, ridicând din sprânceană. La naiba, Denise, ţi-am văzut faţa! Voi doi ştiţi ceva. L-aţi mai văzut înainte. Cine e?

Den ise vru să-i răspundă, dar Mason interveni:

- Când vom şti, veî aña şi tu.

Peter îl privi cu atenţie pe Mason, apoi încuviinţă din cap.

-Bine. Fie, oftă el. Vreau să se simtă în siguranţă. Apoi arătă spre ei şi le zise: Sunaţi-niă!

De îndată ce Peter se întoarse în casă, Denny ridică din sprâncene.

lucrat **cu el. E un agent foarte bun.** ' M-a **nu** înseamnă **că trebuie să** îl **ţinem** la **curent.**

fisiunea lui, adăugă Mason când o văzu încrun- ^du-se-
Şi nU crec∗ că (^omnu'L are ^eo legătură
cuCerise. ^

Denise încuviinţa dm cap.

.Si eu mă gândeam la acelaşi lucru. L-ai observat în club! dar poate că ţi s-a părut cunoscut pentru că l-ai vâzut mai înainte, în timp ce urcam spre Cerise şi nu avea nici o legătură cu amnezia. -Dar... zise Mason şi se bătu uşor peste gât. -Da. Exact. Atacul asupra mea. -Deci tipul o urmăreşte pe Cerise ca să stea cu ochii perine sau ca să îţi atragă atenţia, zise Mason, analizând toate posibilităţile în minte.
-Ba, mai mult, poate că vrea să îţi atragă ţie atenţia. Mesajul pe care mi l-a transmis era pentru tine.
Mason se gândi o vreme la asta, apoi clătină din cap. -Doar că primul incident cu Cerise a avut loc înainte să fiu în echipă. Nu se prea leagă. Denise expiră.
-Atunci o să ne vârâm nasul până când se vor lega. -De acord. Măcar acum avem o fotografie, -l-am trimis deja o captură de ecran lui Ryan. A pus echipa tehnică să verifice. Cu puţin noroc, o să găsim ceva până diseară. Dacă nu, îl putem suna pe Seagrave ca să ne ajute.

Poate că nu îşi amintea
-Bine, zise Mason, deloc surprins că deja trimisese mai departe imaginea.
trecutul cu soţia lui, dar acum
-Hai să lucrăm de acasă!
Lin agent extraordinar de bun.
0 cunoştea. Şi ştia că era un -Ne întoarcem la birou?
Mason clătină din cap.
[Vreau să îmi aduckicrurile.Mason o privi, deopotrivă uşurat şi încântat să cum confuzia ei iniţială se transformă în înţelegeri apoi, slavă Cerului, în încântare.
-Te muţi cu mine, îi zise ea cu un zâmbet la f j j strălucitor ca soarele Californiei.

- în mod tradiţional, soţul şi soţia locuiesc împreună Ezită, sperând să nu fi presupus prea mult. Dacă eşti de acord şi tu.
- Nu fi ticălos! zise Denise, fericită. Te-aş săruta chiar acum, dar vreau să fiu profesionistă. Mason privi peste umăr şi îi văzu pe cei doi ofiţeri în uniformă întorcându-se la maşină.
- O lăsăm pe altă dată. Arătă spre motocicletă şi-i zise: Te las acasă şi mă duc să-i duc motocicleta lui Liam, îmi iau geanta cu cele câteva lucruşoare şi apoi iau un taxi spre tine.

-Am o idee mai bună: eu o să merg cu poliţiştii şi ne vedem la mine, cu tot cu lucrurile tale. Aşa vom econo | misi timp. Casa lui Liam e într-acolo, zise ea, arătând vag în direcţia coastei, apoi se întoarse şi arătă spre direcţia opusă. Iar noi stăm acolo.

-Mi se pare corect. îşi trecu degetul de-a lungul maxilarului ei. Ştiu că vei dori să lucrăm când voi ajunge, aşa că îţi spun de pe acum: primesc o oră. Fără alte treburi de făcut. O oră întreagă la discreţia mea.

-Nu mai spune! Şi ce se va întâmpla în ora aceea, domnule Walker.[7]

-Păi, noaptea trecută ţi-am studiat corpul şi am aflat o mulţime de modalităţi prin care îl pot satisface. Ţinând cont de problemele mele cu memoria, m-am gândit că ar trebui să văd cât de bine îmi amintesc ce Jţi place...

capitolul 19

Jn timp ^ colegii mei poliţişti se ceartă pe tema emanărilor dintre filmele Marvel şi ***Războiul stelelor,*** eUtnă gândesc la chestiuni mai urgente. Mai precis la Qerise, la Chip şi la lucrurile misterioase pe-care ar trebui să şi le amintească Mason. Suficient de

importante casă mă atace cineva pe stradă, dar fără ca mişcarea aceasta îndrăzneaţă să ducă la vreun rezultat. Nu când informaţiile sunt bine ferecate, fără să poată fi scoase la iveală.

Cel puţin nu prin vreo modalitate sigură.

Mă încrunt, gândindu-mă la ce mi-a spus Seagrave. Că, dacă încerc să forţez nota spunându-i lui Mason ce a făcut în trecut, asta i-ar putea lăsa urme permanente. Şi apoi mă încrunt şi mai tare, întrebându-mă cum naiba ar trebui să li explic că am rămas însărcinată.

Maşina de patrulă opreşte în faţa casei mele. Sar din ea, multumindu-le pentru că m-au adus şi pentru discuţia distractivă despre filme. Şoferul chicoteşte, iar eu le fac cu mâna în timp ce maşina pleacă.

în loc să intru în casă, mă îndrept spre garajul de la capătul aleii noastre lungi. Deoarece bcmesc smgură de multă vreme, mi-am format ob^de. ,

A* mâncare. Mason era bucatarui în familia noastră tu ^^ ^ ^ ^ masă cu brânză şi biscuiţi rapidă cină.

în seara asta vreau să pregătim cina împreună. A$a * mă urc în maşină şi ies cu spatele cu grijă, asigurând^ că fetiţa vecinului nu şi-a lăsat tricicleta pe aleea noastră şi pornesc spre cel mai apropiat magazin Ralph's.

Având în vedere că nu sunt foarte pricepută în bu. cătărie, îmi ia ceva timp să străbat magazinul, ceea ce e frustrant, pentru că vreau să mă întorc acasă înaintea lui Mason, ca să fiu acolo când ajunge. Nu peste mult timp, ţin în mână două sacoşe de pânză cu carne pentru friptură, cartofi, broccoli proaspăt şi o sticlă de vin destul de scumpă. Plus îngheţată de vanilie şi

fursecuri Chips Ahoy, un produs de suflet de la începutul relaţiei noastre.

Pun sacoşele pe podea şi îmi dau seama, cu uimire, că fredonez. Nu cred că am mai fredonat vreodată de la plecarea lui Mason. Şi sentimentul acesta nou de pace şi de fericire doar îmi aminteşte cât de dor mi-a fost de el. Şi, în acelaşi timp, cât de mult mai avem de recuperat.

Mă încrunt şi mă opresc din fredonat. Dacă nu îşi va aminti niciodată? Dacă este un nou început pentru noi şi o luăm de la zero, fără un istoric în comun, pentru că el nu îşi aminteşte, iar eu nu am voie să-i spun?

Am cutii pline cu suvenire şi mii de fotografii digitale. Şi urăsc gândul că nu voi putea să i le arăt nici lui, nici copilului nostru.

Expir, tremurat, apoi conduc spre casă într-o stare mai sumbră. Ignor garajul şi parchez pe alee, apoi traversez peluza, cărând cele două sacoşe.

Mă gândesc la Mason, iar primul meu gând când văd pe cineva mişcându-se pe veranda din faţa e că a ajuns acasă înaintea mea.

Dar gândul acela durează mai puţin de o secundă - în clipa următoare arunc sacoşele şi mă întind după arm

a$_{in}$ toc sub jachetă. Pentru că nu e Mason

timp $^{să\ arunC\ cum}$Pă^{r}ătunle, iar el îşi $_{SCO}$ate ţintea mea - de data asta e un pistol, nu un ^ Aud împuşcătura în clipa în care simt înţepătura cuţit-; ^ ^asupra sânului.

^/I! $^{clatin'\ ap0i\ Pri^SC\ în\ j\circ S'\ a?te}$P^^{n}du-mă a o rana urâtă de glonţ. În schimb, văd capătul cu ^alunei săgeţi mici.

lin *pis$^{wl\ cu\ tranchilizant?\ Cerule}$* ^{mare}> *copilul...*" Mă cuprinde un sentiment rece de panică şi mă forţez

i mi-o$^{înăbuŞ'\ hotărâtă\ să\ mă\ bazez}$ P^{e} P^{re}gătirea mea ^{s} „ofesională. Mă întorc spre maşină, cu intenţia de a $_{m}$â încuia pe dinăuntru, să îmi iau arma de rezervă şi să trimit un semnal către ASS. Apoi voi apăra acel spaţiu mic până când va veni Mason sau cineva din echipă ca sa-l oprească pe nemernic.

Doar că nu reuşesc să o fac. Creierul încearcă să trimită un semnal picioarelor, dar acestea nu cooperează. În mintea mea, alerg foarte repede. În realitate, mă prăbuşesc pe iarba deasă de pe peluza din faţa casei.

Sunt cu faţa în jos şi nu pot vedea nimic, nu pot *face* nimic. Şi apoi cineva mă întoarce cu faţa în sus - e o senzaţie ciudată şi înfricoşătoare, pentru că nici măcar nu simt vreo atingere. Dar pot vedea, iar cerul de după-amiază apare deasupra mea. O imagine blocată doar de Chipul urât care se uită la mine. O faţă rotundă, ^{cu} un nas mare şi ochi cu urdori. Are mizerie printre crăpaturile pielii şi îi simt respiraţia de peşte putrezit şi de ^{ceaP}ă- E un coşmar. Nu stiu ce vrea de la mine. Sau ce ^ de la Mason.

$_{b}$ "^{S}Pune-i că trebuie să îşi amintească! Spune-i că tre- $^{Ule\ să\ ne}$ dea înapoi ce a luat!"

Asta mi-a spus la club şi asta îmi spune şi acum $_{V}$re$_{a}$ să strig că nu înţeleg, că nu ştiu despre ce vorbeşte si » nici Mason nu ştie. Dar nu pot să ţip. Nu îmi pot f$_{0}$l$_{0\S}$j gâtlejul pentru că până şi respiraţia mi-e îngreunată

„Oare sunt pe moarte?"

- Spune-i, îmi şopteşte Chipul înainte să se aplece peste mine şi să facă un gest în stânga mea.

Oare mă atinge? Nu ştiu. Nu-l pot simţi şi nu pot să îmi mişc capul ca să văd.

- Spune-i să se uite şi să vadă, adaugă el, apoi se îndreaptă şi se ridică.

Atunci aud scârţâitul frânelor, vocea lui Mason stri- gându-mă şi zgomot de paşi. Chipul stă în picioare deasupra mea, cu un picior de o parte şi de cealaltă.

Nu-l pot vedea pe Mason, dar ştiu că e acolo, iar sen-timentul de eliberare îmi curge prin vene ca vinul. 0 să-l prindă pe nemernic. Quince o să facă tot ce ştie mai bine cu detectorul de minciuni, cu medicamentele şi celelalte trucuri ale meseriei ca să obţină răspunsuri. Totul va fi bine. Trebuie doar să rezist îndeajuns.

Trebuie să lupt cu întunericul care se strecoară pe la colţuri.

- Denny! strigă Mason din nou de undeva din stânga mea. Apoi îl aud ţipând apăsat şi răguşit: Nu!

Şi văd cum Chipul îşi înfige un ac în gât şi apoi zâmbeşte deasupra mea.

Dar nu mai văd nimic altceva pentru că m-a cuprins întunericul. Şi ultimul lucru pe care îl aud este ţipătul îndurerat al lui Mason strigându-mi numele la nesfârşit-

capitolul 20

Un tranchilizant? Doar atât? Eşti sigur? [încă facem teste, dar până acum în rezultatele de [abotator se vede doar tranchilizantul. Şi vezi si tu că

ıacepe să îşi revină

Chiar îmi revin.' Recunosc vocea lui Mason şi pe cea a lui Seagrave, dar tot nu înţeleg la ce se referă. Cineva m,a adormit. Asta e destul de clar. Şi... Chipul. Şi cumpărăturile. Şi... _De ce naiba a adormit-o? Ca să nu îl vadă când se sinucide? Şi ce naiba a fost treaba aia cu telefonul?

Clipesc, iar lumea îmi apare şi dispare din faţa ochilor, de parcă ar da cineva la o parte nişte jaluzele şi apoi le-ar trage la loc. Cum adică s-a sinucis? Şi despre ce telefon e vorba? Deschid gura şi şoptesc: -Mason.

Sau poate că nu spun nimic, pentru că nu pare să mă fi auzit cineva. -Mason, te rog! Lucrăm la asta. -Vreau să lucreze la asta şi cei de la ASS. Ei sunt echipa ei acum. Trebuie să fie ţinuţi la curent cu ce se întâmplă.

-Am vorbit deja cu domnul Stark şi cu domnul Hunter. O echipă de la ASS este informată chiar acum.

Mă cuprinde un sentiment cald de uşurare. Nu ştiu ce se întâmplă, dar mă bucur că prietenii mei lucrează la caz. -Uite!

E vocea lui Mason. Şi e aproape. Atât de aproape!

- Denny? Denny, eu sunt. Te poţi trezi?

Vreau să-i spun că sunt deja trează. înainte, am avut! impresia că visez, dar acum sunt trează. Doar că mă simt foarte grea. Până şi pleoapele îmi sunt foarte grele.

-Ai răbdare! zice Seagrave. Îi va lua o vreme să revină la suprafaţă.

Are dreptate şi e o metaforă bună. Mă simt de parcă aş da din picioare ca să ajung la suprafaţă şi chiar trag aer în piept când trec de barieră şi revin la realitate. I Deschid ochii şi îl văd pe Mason privindu-mă, mai întâi I îngrijorat şi apoi uşurat.

- Slavă Cerului! zice Mason, strângându-mă de mână.
- Chipul. M-a împuşcat cu un tranchilizant?

-Da.

Seagrave ajunge cu scaunul cu rotile lângă Mason.

- Bine ai revenit printre noi!
- Doar un tranchilizant. E sigur?

Mă gândesc la copil. Te rog, te rog, să nu fi păţit ceva I copilul!

- Doar un tranchilizant, zice Seagrave.

încuviinţez din cap, liniştită. Ştiu suficient de multe despre arme ca să nu mă îngrijorez prea tare în legătură I cu o săgeată cu tranchilizant.

- Dar de ce a făcut-o? Oare a vrut să scape rapid după ce mi-a transmis mesajul?

Mason şi Seagrave se privesc unul pe celălalt.

-Ce mesaj? întreabă Mason.

-Acelaşi ca data trecută, le spun eu. Că trebuie să îţi aminteşti. Trebuie să dai înapoi ce ai luat.

Se privesc din nou.

-Ziceţi-mi şi mie ce se întâmplă! spun eu.

le îmi revin, iar ameţeala dispare. Mă ridic uşor h;ut pe patul de spital. Apoi privesc în jur, **observând** IP: mi datâ Că SUnt în fo Sta Cameră a lui Mason

peLarave încuviinţează din cap. Uşor, dar suficient.

"se concentrează asupra mea şi îmi zice: ^Sunt două lucruri pe care ar trebui să le ştii. în primând, Chipul a murit.

Poftim? A încercat sa scape? Pentru că trebuia să vorbim-

.S-a sinucis, zice Mason, bi-a injectat cianură. Rămân cu gura căscată şi, preţ de o secundă, sunt uluită.

-De ce ar face asta?

_E una dintre multele întrebări, zice Seagrave. privesc când la el, când la Mason, aşteptându-mă să îmi spună restul întrebărilor. Şi răspunsurile.
0 clipă mai târziu, Mason ridică din umăr, părând de-a dreptul neajutorat.
-Ţi-a lăsat un telefon. Chiar în mână. Un smart- phone absolut gol.
-Oh! încerc să procesez informaţiile, dar nu au nici o logică. Aţi încercat să sunaţi la ultimul număr? Aţi verificat e-mailurile?
Se holbează amândoi lung la mine. Bineînţeles că au încercat. -H aici? întreb eu.
Mason arată spre masa din lateral, pe care se află ceea ce
Pare a fi un smartphone cu cartelă lângă o cană de plastic roz plină cu apă cu gheaţă. "Pot să mă uit?
. Mason ridică din sprâncene, dar nu protestează. Hkg că mă port ridicol - n<o să văd nimic din ce n-ar fi văzut şi ei. Dar tot vreau să-l văd, chiar dacă ştiu asta şi, imediat ce îmi pune telefonul în mână, oftez.
Apoi scâncesc, pentru că aparatul îmi târâie în mână I
-Ce ai făcut? zice Mason, iar eu clatin din cap.
-Nimic... Eu... Mă uit. E un mesaj.
Se apropie de mine şi citim mesajul împreună.
Prima parte conţine un şir de simboluri chimice pe care, ţinând cont de puţinele cunoştinţe în domeniul I ştiinţei pe care le am, nu le pot descifra. Dar nici nu e nevoie. E suficient de clar din cuvintele care urmează: „E în sângele ei. Perioadă de incubaţie de 72 de ore. Dă-ne cheia de criptare. O să pregătim antidotul. I Răspunde când ai cheia".
În sângele meu.
„Sângele meu, copilul meu. Oh, Dumnezeule sfinte!"
îmi spun că totul e în regulă. Poate că e doar o I ameninţare. O tactică pentru a ne speria. Până la urmă, echipa de la COS a spus că am doar tranchilizant în sânge. Dar ştiu că nu e adevărat. Despre orice toxină ar fi vorba, e acolo. Doar că tehnicienii de laborator nu | o căutau.

Totuşi, câtă vreme primesc antidotul la timp, eu şi bebeluşul vom fi bine.
Cel puţin asta îmi spun.
Dar nu ştiu dacă e adevărat.
Şi, ţinând cont de faptul că acea cheie de criptare e îngropată în mintea lui Mason, nu cred că voi afla vreodată.

-N-ar trebui să facă asta, spun eu, privind sala de conferinţe prin fereastra cu geam tip ogli$_{ucJ<1}$^bate un fior de teamă arzător: mă tem pentru ^ntru copil pentru Mason.

e ^ ales, zice Quince şi îşi pune mâna pe u
^ereuavem<
$_{lar}$ elaales, zice Liam. î^ă întorc şi îmi privesc prietenii cu ochii plini de
'^Si dacă îl va distruge?

$_{Nici\ un}$U dintre bărbaţi nu îmi răspunde. Nici nu trebuie să o facă. Mason mă iubeşte. Şi dacă singurul mod de a accesa această cheie de criptare e să se forţeze să-şi amintească, atunci asta va face. Chiar dacă riscul e mare. Chiar dacă s-ar putea să uite totul. Sau chiar mai rău.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Mason. La filmuleţele cu alţi agenţi care au fost forţaţi să se confrunte cu amintirile lor ascunse prea devreme. Bărbaţi care au cedat complet.

meu ca să nu mă mai plimb de colo-colo. ^ avem de ales.

„Te rog, te rog, nu lăsa să i se întâmple şi lui Mason!" În cealaltă parte a sălii de conferinţe, Mason stă pe unul dintre scaunele cu roţi. E îmbrăcat cu un tricou şi are o mulţime de benzi de monitorizare montate în jurul pieptului şi al capului, toate conectate la o reţea ^ monitoare şi la un computer care se află în faţa doctoriţei Tam.' Are mâinile legate şi arată ca un prizonier. Ca un în- ^{lv}jd care urmează să fie interogat. Iar această iluzie e Rărită de cele două perfuzii la care e conectat. Una ^{lntr}eele conţine un sedativ cu acţiune rapidă, pentru * ^{0ctor}iţa să-l poată adormi clacă începe să se îndrepte J^{e}«zonă periculoasă. Cealaltă conţine un compus ^^ânător serotoninei, care ar trebui să-l menţină calm ce parcurge procesul de stimulare a memoriei.

-Gânduri frumoase, îi spusese doctoriţa Tam, zâmbind ironic cu jumătate de gură. Gândeşte-te Ia gânduri frumoase induse forţat!

Nu a fost tocmai o explicaţie medicală de nivel înalt, dar am înţeles ce voia să spună. Amnezia i-a fost indusă de o traumă îngrozitoare. Pentru a aduce la suprafaţă

amintirile îngropate, Mason trebuia să găsească o moda-' litate de a ocoli trauma respectivă. Iar asta însemna să nu alunece înapoi în starea psihică asociată traumei cu pricina, ci să creeze în schimb o uşă dosnică a *fericirii.*

în teorie totul suna bine. în practică însă era destul de riscant.

-Nu pot să îl pierd din nou, spun eu. Liam vine lângă mine la fereastră. -Tocmai de aceea face asta. Pentru că nici el nu poate trăi fără tine. Şi asta se va întâmpla dacă nu obţinem antidotul.

îmi şterg o lacrimă şi încuviinţez din cap. 72 de ore. Atât avem la dispoziţie ca să obţinem antidotul. După aceea, nu mai există leac şi voi muri într-o săptămână.

Sau cel puţin aşa îmi spune echipa medicală. Ţinând cont de toată situaţia, nu am nici un motiv să mă îndoiesc de spusele lor.

Bineînţeles, nu e vorba doar despre mine. Toxina din sângele meu e ceva nemaivăzut. E o ameninţare la adresa securităţii naţionale. Chiar dacă eu aş fi complet sănătoasă, Mason s-ar afla tot pe scaunul acela, gata să se sacrifice pentru a salva lumea.

în sală, doctori ţii Tam începe să-i vorbească lui Mason cu voce calmă şi echilibrată. întrucât nu snV . ' -n
Îi . „ '?uc cu exaa i'
__ ,_____ , -a hipnotizat în speranţa că îs i vi ţintiri. Sper Periculoase.

reuşi ,să scoată mai uşor Iu iveală acele amintii s\er doar ca amintirile să nu se dovedească a fi de către colonelul Seagrave, aşa că
K ***fost*** ^°^ fisiunea ale cărei detalii nu le-am cu- • cV dată Nici Quince, nici Liam şi nimeni alt- ¡> ^°^ Stark, aşa că îi sunt recunoscătoare lui ^eva ^ e-a dat tuturor autorizarea necesară sea^^jg faţă. Am nevoie de sprijinul prietenilor
< de Ajutorul lor.
mei- |^ j^^n a constat m a se infiltra mtr-un ^'^national de mercenari cunoscut sub numele ^uerre Rouge pentru a transmite informaţii despre ^ ele activităţi pe care le

desfăşura, îndeosebi despre de arme şi de droguri. Infiltrarea a fost un suc- ^ iar Mason a reuşit să câştige încrederea unuia dintre comandanţii cu grad înalt ai grupului, care l-a însărcinat în cele din urmă să se ocupe de un proiect secret care era într-o fază avansată de dezvoltare.

Cei de la COS cunoşteau toate aceste informaţii din rapoartele rare pe care le transmitea Mason şi din documentele pe care le lăsa în locaţii prestabilite. Şi, în timp ce doctoriţa Tam îi povesteşte lui Mason despre toate aceste amintiri, semnele lui vitale rămân în parametri normali.

1 care a
gemul acesta rU sunts - munca şi ce presupune ea, aşa ca nu
cată. Dar, în acelaşi timp, ştiu că prea mult timp

Mă uit la Liam şi la Quince, încercând să îmi înăbuş optimismul. Cu siguranţă asta înseamnă că totul va fi me. Cu siguranţă se va dovedi că am fi putut recurge Ia adastă metodă imediat după întoarcerea lui şi că Mason ost lăsat fără memorie dintr-un exces de precauţie. n timp ce privesc, doctoriţa Tam îl ghidează pe de^i°n pe drumul memoriei, iar el îşi descrie sarcinile ba I CU Zi" Lucrurile îngrozitoare la care a fost martor,

Şi participat ca să nu se dea de gol. înţeleg petrecut în lumea interlopă poate întina sângele **unui** om şi nu vreau ca Mason să se întoarcă acolo. Nu dupj toate astea.

Mă uit la Quince, dorind să-l întreb dacă **el crede** că Ryan bar recruta pe Mason în ASS. Dar nu o fac. Momentan, trebuie doar să trecem de ziua de azi.

În sfârşit, doctoriţa Tam îl conduce pe Mason spre ultima comunicare transmisă. Descoperise ceva cu adevărat îngrozitor şi anunţase că avea să trimită mai multe detalii. Dar detaliile nu mai sosiseră. În schimb, Jack Sawyer se trezise în Victorville.

-Să începem cu camionul şi să o luăm înapoi de acolo. Îţi aminteşti că ai fost aruncat din camion?

-Da.

- Îţi aminteşti cum ai fost pus în camion?

-Nu.

Liniile electronice de pe monitoarele din spatele lui Mason începură să pâlpâie. II prind de mână pe Quince şi îl ţin strâns.

- Hai să vorbim despre asta. Lasă-ţi mintea să se întoarcă în trecut. Cu cine erai?

Liniile pâlpâie şi mai tare. Mason păleşte.

-Ţi-au spus ceva înainte să te urce în camion?

Corpul începe să îi tremure, iar eu îmi ţin respiraţia. Urmează altă întrebare, apoi încă una şi încă una. Dar nici un răspuns, iar cu fiecare întrebare devine tot mai agitat, corpul lui tot mai încordat, până când, în sfârşit, doctoriţa Tam îi cere să îşi amintească chipul liderului celulei în care se infiltrase.

Un ţipăt sălbatic şi sfâşietor se desprinde din gâtlejul lui Mason. Se ridică în picioare, prinzându-se tare de cap, cu faţa cuprinsă de durere, în timp Ce fire şi tuburi de perfuzie atârnă pe lângă el, apoi cade pe podea,uieste pe gresie, legănându-se, scâncind si legă- -^e din nou- T tusi, ecoul ţipătului lui se aude în continuare... Sau se pare. O clipă mai târziu, îmi dau seama că, de ^ tip
sa se
% are rost, zice doctoriţa Tam prin interfon, după
dministrat încă o doză de sedativ şi l-a ajutat
rei-aai
-e înapoi pe scaun. Nu acum. Nu văd nici un semn ¿e leziuni permanente sau regresie, dar are nevoie de ¿mp ca să se refacă înainte să încercăm din nou.

-Nu poate să încerce din nou, îi spun eu lui Seagrave, care mi s«a alăturat în zona de vizionare. Nu veţi obţine nimic, iar asta îl va distruge.

-Perioada aceea e esenţială, zice Seagrave gânditor. Chiar înainte să-l abandoneze în Victorville. A aflat ceva. Ceva periculos şi important. Trebuie să ştim ce anume. Mă priveşte în ochi şi adaugă: Şi nu doar pentru că trebuie să te salvăm pe tine. Sunt mai multe în joc decât viaţa unei femei, fie ea a unei femei în care am încredere şi pe care o admir. Şi, ţinând cont de faptul că toxina din sângele tău este o substanţă pe care nu am mai întâlnit-o până acum, trebuie să presupunem că reprezintă elementul central al unui atac cu arme biologice. Trebuie să ştim ce plănuiesc, când şi cum.

Ştiu toate astea. Bineînţeles că ştiu.

-Trebuie să încercăm din nou, zice Seagrave fără eatare. Şi trebuie să continuăm până când vom obţine rasPUnsuri. Sau

până când nu vom mai putea

continua.

(,pito>«'[21]

s0n se pl[imbă încol° şi încoace] P[rin] apartamentul * **t care** cei **de** la COS îl puseseră la dispoziţie lui şi ^ Denny pentru noaptea aceea, camere pe care agenţii Aflaţi în deplasare le puteau folosi în timpul misiunilor **locale. Seagrave** zâmbise când le oferise apartamentul, „umindu-l un gest de curtoazie. La urma urmei, timpul **trecea,** iar Mason şi Denny aveau nevoie de odihnă. Nu să conducă înapoi spre Silver Lake.

Ce-i drept, aşa era. Dar Mason ştia că, dacă ar fi refuzat oferta, Seagrave ar fi insistat. Informaţiile din mintea lui erau prea importante ca să-l lase să plece. în plus, deşi credeau că toxina din sângele lui Denny era latentă, **tot** voiau să-i facă recoltările şi testele obişnuite.

Ceea ce însemna că apartamentul era mai mult o necesitate decât un gest de curtoazie.

Chiar şi aşa, era privat, fără sistemele de monitorizare montate în infirmerie sau în celulele de arest. Iar Mason era recunoscător pentru acest gest de curtoazie. Îşi dorea să o ţină în braţe pe Denny. Şi voia să aibă Parte de intimitate. Voia să se piardă unul în celălalt, în caz că avea să fie ultima noapte în care mai puteau face asta. Sau cel puţin ultima noapte pe care avea să şi-o [m]ai amintească.

-Trebuie să-i spun doctoriţei Tam să insiste mai mult, [Zls]e Mason, oprindu-se în faţa mesei unde Denny se uita [pes]te rapoartele chimice şi de laborator.

r

Denny închise laptopul brusc, vizibil frustrată.

-Pot sparge aproape orice sistem. P$_{ot\ SCOate}$ informaţii din orice creier electronic, dar să fiu $_{a}$ bii dacă pot pricepe compoziţia chimică a chestiei pe care mi-au injectat-o! Oftă şi îşi trecu degetele $_{pr}$i$_{n}$ păr, apoi îi zâmbi lui Mason. Scuze, nu eram atentă. Ce ai spus?

-Doctoriţa Tam. Trebuie să îi spun să insiste mai mult.

-Poftim? Ba nu. Suntem aici ca să ne odihnim câteva ore. Ca să-ţi recapeţi forţele. Dar asta nu înseamnă că trebuie să insiste mai mult. Ai început să cedezi, Mason! Dacă va insista mai mult, vei ceda de tot.

-Trebuie să încerc. îşi trase scaunul de lângă ea şi se aşeză. Perioada de incubaţie e de 72 de ore şi viaţa ta e în pericol. Crezi că am de gând să dau înapoi?

-Cred că trebuie să fii deştept. Dacă forţezi prea mult lucrurile, te-ai putea pierde în propria minte.

-Dacă nu forţez lucrurile, vei muri. În plus, au planuri cu toxina asta. Nu vei fi singura care va muri şi o ştim amândoi.

Denny clătină din cap, dar nu îl contrazise. Mason ştia că avea dreptate şi o ştia şi ea.

-Sunt puternic, zise Mason cu blândeţe, ridicându-se în picioare şi apoi trăgând-o în braţele lui.

Denny clătină din cap.

-Nu suficient de puternic.

Mason râse, apoi îi şterse o lacrimă.

-Mersi pentru votul de încredere.

Buzele îi zvâcniră, dar Denny nu reuşi să zâmbească.

-Nu suport gândul de a te pierde. Mai ales nu acum, când... Se opri, clătinând din cap.

-Acum, când abia m-ai regăsit?

JM
MM

---

y ezită, apoi încuviinţă din cap, i$_{ar}$ Mason $_{e}$ că o întrebă ce-i ascundea. Dar $_{nu\ 0}$ făcu î$_{n}$ Cb o sărută.

' $_{Şi}$ cu simt la fel. Şi sunt dispus să fac orice ca să te ^z lângă mine. Şi, sper eu, ca să mă întorc complet

[ia]!\iason... Se opri, apoi se dădu jos din poala Iui şi -[nC]epu să se plimbe încolo şi încoace. Trebuie să ştii...' '[n]Un ciocănit puternic la uşă o întrerupse, şi se întoar- [seră] amândoi spre uşă.
" , Asistenta, zise o voce masculină joasă, iar Denny se încruntă.
-Intră! strigă ea. Apoi făcu o grimasă şi-i spuse lui Mason: E timpul să mă înţepe din nou.
Intră o asistentă medicală îmbrăcată în blugi şi halat **verde,** care aruncă neglijent fişa lui Denny pe masă, în timp ce pregăti fiola. Denny se aşezase deja pe marginea canapelei mici din zona de zi a apartamentului, aşa că asistentul se duse spre ea, în timp ce Mason rămase în spate, lângă masă.
Mason văzuse o mulţime de oameni cărora li se luase sânge, iar lui i se luase suficient cât să umple o bancă de sânge. Dar tot nu îi făcea deloc plăcere să asiste la acest proces, aşa că îşi coborî capul, privind fişa lui Denny. Răsfoi cu nonşalanţă paginile, apoi încremeni când ajunse la notiţele doctorului: „Analiză toxină lichid amniotic prenatală la 16 săptămâni: negativă. Toxină maternă: pozitivă. Retestare lichid amniotic după perioada [d]e incubaţie de 72 de ore .
Mai citi o dată nota, apoi încă o dată - mai întâi [cu] o bucurie debordantă, apoi cu un sentiment tot mai Puternic de groază şi de trădare, *fra însărcinată.*
Urma să fie tată.
Dar, deşi se entuziasma la gândurile acelea, realitatea îl zdrobi. Şi nu era vorba despre toxină sau despre problemele lui de memorie, ci de cealaltă realitate. De realitatea mai întunecată.
Realitatea în care soţia lui, care pretindea că îl iubea făcuse sex cu alt bărbat cu 16 săptămâni în urmă.
„Cu cine?"
întrebarea îl frământa, iar gândul că soţia lui se culcase cu alt bărbat îi clocotea în sânge ca un fel de otravă caustică şi toxică.
Lăsă fişa pe birou şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin cameră, plin de gelozie şi de îndoială. Se îndrăgostise

de Denny - nu doar înainte. La naiba, nici măcar nu îşi putea aminti cum fusese înainte! Ci *acum*. Chiar acolo. Chiar atunci. Se îndrăgostise de isteţimea ei, de umorul şi de dedicarea ei. Şi, crezuse el, de loialitatea ei.
Oare nu o vedea aşa cum era cu adevărat?
Oare avuseseră probleme în căsnicie înainte?
Oare ea îl crezuse mort şi îşi găsise alinarea în braţele altui bărbat?
Preţ de o clipă, îşi îngădui să creadă asta pentru că era teoria care îi aducea o oarecare linişte. Apoi îşi aminti ce îi confirmase Denny înainte să facă dragoste pentru prima oară, când el încă era Jack. Ştia că Mason era în viaţă. Ştiuse că el, Mason, era undeva în lume.
Şi tot se culcase cu alt bărbat.
„La naiba!"
- Eşti bine?

Se plimbase încolo şi încoace atât de repede, încât aproape că alerga. Acum privi în jur, uluit.

Asistent

a iar Denny stătea în picioare, îngrijorată, de par-
r lec^ e ' ia ăsat cu adevărat. Ca şi cum el nu ar fi fost cel
^ re prost din lume.
^Sitcadpentmtind
nenny cHP^ confu f **poftim?** Bineînţeles ca da. bacu un pas spre el şi
' e bâ: Mason, ce s-a întâmplat?
într^ u îm i amintesc nimic din timpul petrecut împre-
~ **înainte** să mă întorc, zise el încet. Nu îmi amintesc
^ v rlin ce am avut sau nu am avut. Din felul în care nimic a..
iu beam sau nu iubeam.

iubeam? repetă ea, încruntată. -Tu îmi zici că eram îndrăgostiţi, dar eu nu ştiu sigur. Ce dovadă am? Ce dovadă în afară de faptul că m-am îndrăgostit de tine acum, aici?

Denny îşi linse buzele, privindu-l de parcă ar fi fost un joc de puzzle vechi cu multe piese lipsă.

-Şi eu te iubesc. Te iubeam şi atunci, te iubesc şi acum. -Nul rosti el pe un ton sfâşietor, arătând acuzator cu degetul spre ea. Nu sta acolo spunându-mi că mă iubeşti! Nu mă minţi, spunându-mi că m-ai aşteptat, că ţi-a fost dor de mine şi că m-ai plâns! Nu când totul e o minciună! Nu când porţi în pântec copilul altui bărbat!

Se îndrepta spre el, dar se opri, încremenind, iar el **Ştiu** că o lovise în plin. Că nu se aşteptase ca secretul să »asă la lumină. Şi, chiar dacă adevărul triumfase, tot Simţea asta ca pe o înfrângere. -M-am îndrăgostit de tine. Dar cred că, de fapt, doar ^ a făcut-o. Pe Mason îl dăduseşi deja la o parte.

nn Y clătină din cap. -Nu, nu...

- *Ce?* Nu *înţeleg?* Ai de gând să-mi expJi Cl v c înţeleg suficient de bine trădarea. reci c a

Nu se mai plimba încolo şi încoace, dar se mi Sca cameră. Nu îşi dorea să simtă furia asta, dar măcar^ a iui. Se mai simţise aşa doar o singură dată de când^ trezise în Victorville: când făcuseră dragoste. Atunci nu simţise furie, ci se simţise complet. Erau emoţii reale concrete. Toate celelalte trăiri erau marcate de o senzaţie de goliciune pentru că era o jumătate de om care î$j

lăsase trecutul undeva în urmă. Dar în braţele ei fusese întreg. Şi acum era din nou întreg în timp ce-i critica aspru trădarea.

Ce ironic era că dragostea pentru ea îl salvase şi îl distrusese în acelaşi ti *mp!*

- *Cu cine* te-ai *culcat?* Cu *Quince?* înainte *să o* cunoască pe Eliza.[7] Cu Liam.[7] De-aia îţi *place atât de* mult duşul lui?

Expresia *indescifrabilă a feţei ei se* transformă în furie.

-Sunt prietenii tăi şi *colegii mei. Să* nu îndrăzneşti să-i acuzi de *aşa ceva!*

Avea dreptate, dar Mason nu-i ceru scuze, nefiind dispus să cedeze în faţa ei, în timp ce furia pe care o simţea îl rodea pe dinăuntru, dar îl şi elibera. Oare îşi mai pierduse cumpătul de când se trezise în Victorville? Oare era prima dată când rănile i Se *deschiseseră şi îşi* vărsase amărăciunea.[7]

Poate că da... La naiba, poate că ᵘenny primea mai mult decât merita!

Apoi îşi aminti că era însărcinată în patru lunj jar e, rie din nou.

rusese plecat mai bine de doi ani şi se înfar

-A fost Peter? Te-ai culcat cu *el?*

Categoric nu, zise ea, încrucişându-şi braţele la piept .linându'Şi capul într-o parte. Ai terminat? Mă laşi şi să vorbesc? Să mă apăr? ^vorbise pe un ton atât de calm şi de plat, încât **Mason** simţi cum furia i se domoleşte. încercă să se Je ea ca de o plută de salvare.

„Eşti însărcinata:

-Da-

-Atunci nu ştiu ce ai putea spune. „Ce zici de asta? Eşti un idiot! **-Sunt** un... Poftim?

-Un idiot, repetă ea. Unul care sigur trebuia să facă o criză de nervi colosală pentru că, pe lângă amnezie, îl apasă greutatea întregii lumi, aşa că sunt dispusă să te iau mai uşor. Făcu o grimasă şi adăugă: Poate nu şi pentru comentariile despre Quince şi Liam. Acolo ai depăşit limita.

-Pardon? rosti Mason mai degrabă ca pe o întrebare, nu pentru că nu i-ar fi părut rău, ci pentru că vorbele şi purtarea ei îl făceau să se simtă foarte confuz.
-Sunt însărcinată, prostule! Sunt însărcinată cu copilul tău!
Mason se holbă lung pentru că tot ce-i spunea nu avea - nu avea cum să aibă - logică.
-Ţi-am spus, îi zise Denny. Când rn-ai întrebat dacă Ştiam că Mason e în viaţă, ţi-am spus că el, adică tu, m-a ^ntactat de două
ori. A doua oară s-a întâmplat acum. ^ Jack mă refer. Dar prima oară... Ei bine, s-a întâmplat cu aproximativ patru luni în urmă. în februarie. De...
-De aniversarea noastră, şopti Mason. îşi amintea *de an*ersarw* lui. De Valentine* Day.
-Ui aminteşti? De nunta noastră? De noaptea aceea.
încercă să-şi amintească, dar nu reuşi. îşi amintea doar data de 14 februarie.
- îmi amintesc data. Aşa cum îmi amintesc Crăciunul.
Mason oftă şi se duse spre Denny, apoi o trase în braţele lui.
-Bănuiesc că e importantă pentru mine. îmi pare rău, adăugă el, ducându-i mâna la buzele lui şi sărutăn- du-i degetele. Nu ar fi trebuit să...
-Nu, nu ar fi trebuit... îi zâmbi, apoi îl sărută pe colţul gurii. Dar, ţinând cont de împrejurări, te iert.
Sentimentul de vină încă nu-i dădea pace.
-Vorbesc serios, chiar îmi pare rău!
- Ştiu că îţi pare rău. Acum taci! Te iert o singură dată. Dacă repeţi figura, s-ar putea ca rezultatul să fie altul. în regulă?
-Bine. Trase aer în piept, iar lumea i se păru nouă şi strălucitoare, în pofida groazei care îi înconjura. Deci chiar vom avea un copil? întrebă el, cu fiori de plăcere. Tată... Chiar avea să fie tată?
- Da, vom avea un copil, zise ea. Presupunând că voi supravieţui următoarelor...

O întrerupse cu un sărut.
-Vei supravieţui, zise el ferm. Să nu cumva să te îndoieşti de asta!
Denny îl privi în ochi, iar Mason aproape că se topi când văzu încrederea din ochii ei.
-Nu mă îndoiesc. Dar uneori nu e de ajuns să ai credinţă. Ne trebuie un plan. Ne trebuie informaţii.
-Tocmai de aceea trebuie să insist mai mult. Să o las pe doctoriţa Tam să exploreze mai profund. Toate cicatricile de pe spatele meu, de pe ^ârul meu... Nu ştiu cum le-am căpătat. Dar sigur au legătură. Sunt noi.
f0 5t torturat. Şi am furat e iege cumva. *Qe acord* cu tine. Xt aveam cu patru luni în **urmă.**[7] pennyîşi muşcă buza de jos. -N[T]u ştiu.
-Daram crezut că... -M-ai legat la ochi. -Serios[7]
ceva. Toate astea trebuie

Ea îl plesni uşor.
-Nu te mai amuza! A fost *Ah!*
-Cee?
-Nu pot să-ți spun. Nu acum, adăugă ea, apoi rânji la el ca un copil care avea un secret. Dar cred că ar fi o idee excepțional de bună să-ți spun de față cu doctorița Tam.

capitolul 22

]>e putea auzi cuvintele. pe ale lui Denny. Pe ale doctoriţei Tam 1 se părea că veneau cumva de deasupra iar el scufundat adânc într-un puţ, dar le putea auzi. Asta era tot ce conta.
Era sedat... Ştia asta. Ştia şi că fusese hipnotizat. Mai presus de toate, ştia că acest lucru era periculos. Era vorba despre o cărare. Despre faptul că era posibil ca totul să se năruie, iar el să sfârşească în cu totul alt loc, fără o hartă care să-l ajute să se întoarcă la el însuşi.
Mason privi afară şi văzu drumul. Da. Era periculos. Erau mine îngropate peste tot. Sârmă ghimpată pe garduri. Lunetişti ascunşi în spatele stâncilor. Trebuia să înainteze încet şi să fie atent. Dar trebuia să înainteze.

Pentru că urma să fie tată. Cerule mare, era incredibil! Urma să fie tată şi trebuia să-şi ţină copilul în siguranţă. Trebuia să-l protejeze de... De ce anume?

-A avut loc o întâlnire? se auzi o voce care părea să ᵛină din mintea lui. Îţi aminteşti de o întâlnire în care ţi s-a spus ce se întâmplă? Ai fost cu ei multă **vreme.** Trebuie să le fi câştigat încrederea.

Mason privi spre stâncile după care se ascimdau Wtiştii. Oare le câstigase vreodată cu adevărat inc **<W Sau oare îşi ţintiseră mereu armele spre e . - O toxină, se auzi spunând.**

Se încordă. *Denny.* Ei îi administraseră toxina.

-Şi întâlnirea? A avut loc vreo întâlnire? Sau poate ai dat întâmplător peste anumite informaţii?

începu să-l doară capul şi îşi simţi corpul balansân du-se. Trebuia să fie atent. Nu putea sâ calce pe o mină

- E doar o întâlnire.

Acum cunoştea vocea: era doctoriţa Tam.

-Nu ai fost în pericol la întâlnire. Acum eşti bine. Eşti foarte bine. A fost o întâlnire, nu-i aşa?

- Da. Au încredere în mine. Aici nu e sârmă ghimpată. Dar e un lunetist.

- Respiră adânc, îi zise doctoriţa. Linişteşte-te! Lunetistul nu îţi va face rău.

-Nu. Mason trase aer în piept. Apoi încă o dată. Nu ştiu nimic despre el. Nu încă.

-Cine...

E vocea lui Denny.

- Şşşt! Mai târziu. Ce ai aflat, agent Walker? Ce ţi-au spus despre toxină?

- E o treabă pur economică. Aşa a spus Jeremy. Vor crede că a fost un atac terorist, când de fapt e vorba doar despre bani.

-Jeremy?

- Lunetistul. Mason îşi simţi corpul rece. Turnătorul. Aliatul meu. Doar că, de fapt, nu îmi e aliat.

Nu ştiu asta - sau nu ştiam asta? -, dar nu îmi e aliat. Se apropia de gheaţă. De pericol. Atâtea lucruri sunt greşite! Nu e Jeremy, nu e partenerul meu. Gheaţa era ca un foc care îi pătrundea în craniu. Durerea se furişa spre el. Colţi ascuţiţi, gheare lungi. Trebuie...

-Te descurci bine, agent Walker. Te monitorizez. Respiră adânc! Bine. încă o dată! Am grijă să fii în siguranţă. A trecut mai bine de o lună de când te-a

i&

¡if tu nu ştii încă, nu-i aşa? Acum te afli pe cărarea

. ■ aminteşti? încă nu ai păţit nimic. Nu-ţi f$_{ace}$ privi^{n}f$^{a\ lui}$

J$^{eremy'}$ Moment:an ^{a}re încredere
un secret
un a"[1] Auzi pe
m care
* Unde duce cărarea din grădină? ■aűind-
U moarte, zise Mason fără ezitare. Dacă nu există
$_{lti}$dot, duce la moarte
cineva icnind în acelaşi momentdoctoriţa îi spuse: ,Dacă nu?

-Vor contamina populaţia. Se vor infiltra pe piaţa de produse fast-food. Cât de mult ar fi guvernul dispus sá plătească pentru un antidot? Guvernul, corporaţiile, chiar şi fiecare om în parte? Contaminează mâncarea de la restaurantul cu burgeri sau de la chioşcul cu taco de pe stradă, iar conglomeratul uriaş şi josnic va plăti ca să însănătoşească iar populaţia?

îşi aminti. îi spuseseră. Voiau ca el să conducă celula americană. Prima celulă cu primul lot de toxine. O demonstraţie pentru restul lumii. Dacă restul lumii plătea, nu mai era nevoie să infecteze pe nimeni altcineva. Cea mai mare escrocherie din lume bazată pe oferirea Protecţie.

-Atunci ai stabilit contactul? "Nu, scânci el. ^ "Nu? Mason, ascultă-mă! Respiră adânc. Slăbeşte păreai O să-ţi dea sângele dacă te strângi aşa de ^ de coapsă. Eşti încă în siguranţă. Ascultă vocea mea!

■

■

'a.

încă nu ai avut contact, mai este mult până la mo cure în Care te vor tortura. Așa. E bine. Acum te des- C↑mult mai bine. Te-ai întors pe cărarea din **grădină?**

-D

;Dar ştia că încă erau lunetişti peste tot.

- Ce ai făcut.[7]

- L-am infectat. Formula.

-Toxina[7]

-Antidotul. N-am avut timp, nu l-am putut ştergi Nu l-am putut distruge. Doar un virus. Un cod. Le era teamă, nu aveau încredere în oamenii lor. Aveau un singur server central. O singură copie de siguranţă. Era rândul meu să merg ca să cercetez liniile de aprovizionare. Şi ştiam că o pot vedea. Mă puteam asigura că ea ştie. Avea să fie varianta mea de rezervă în caz că lucrurile aveau să se sfârşească prost.

- Denny.[7] Soţia ta.

- Nu ştiau despre ea. Nu atunci. M-am dus Ia ea. De aniversarea noastră. Nu avea voie să ştie că sunt acolo. Trebuia să poată nega.

-Te-ai dus la ea fără să ştie nimeni.

- Eu... Da. îşi aminti. Cerule, îşi aminti cât de frumoasă fusese! Ce piele fină avusese! Trebuia să o văd. Şi trebuia să-i dau codul.

- Şi ai făcut-o?

-Da.

-Iar ei nu au ştiut.[7]

- Nu. Şi m-am întors. A trebuit să mă întorc. Misiunea mea presupunea mai mult de atât şi am... Văzu roşu în faţa ochilor.

-Mason, e în regulă. Respiră adânc!

Mason trase aer în piept. îl eliberă. Şi încercă să-<;i relaxeze corpul.

- Mai târziu am aflar despre Jeremy că era turnător, iar când şi-a dat seama ce ştiam, a... Mason respira întretăiat şi **avea** impresia că plămânii îi luaseră foc. Nu m-a

xj$_u$ aveau cheia de criptare. Nu mă puteau ucide ^ 1 nu o aflau.

< rP nu ^ "

ia^{ce} ?

„Aiascuns-o.
■o?
„La soţia ta/
„pa. îl cuprinse o senzaţie rece de calm. M-au între-
junele am ascuns-o. Au încercat să mă tortureze ca să
ie spun- Aproape că au obţinut-o. Aproape că au găsit-o
-Dar nu au reuşit. Ce ai făcut pentru a-i împiedica să
¡,f]e că i-o dăduseşi Iui Denny.[7]

Senzaţia de răceală pe care o simţea Mason era liniştitoare ca zăpada aşternută pe o câmpie întinsă -Am cedat.capitolul 23

„Dar nu are logică, spun eu, în timp ce doctoriţa Tam incHide aplicaţia cu muzică de pe telefon, oprind redata Nocturnelor de Chopin, pe care a zis că o foloseşte pentru a-l face pe Mason mai receptiv la hipnoză. -De ce nu are logică?

îl ţin pe Mason de mână în timp ce i se zbat pleoapele şi îşi revine, apoi deschide ochii, de parcă s-ar trezi după un pui de somn.

-Pentru că nu mi-a dat nimic în noaptea aceea. Abia a vorbit cu mine. Iar în momentul respectiv nici măcar nu ştiam sigur că era el. Doctoriţa Tam ridică din sprâncene. La fel şi Mason, îmi dau ochii peste cap.

-De la un punct încolo, mi-am dat seama că erai tu. Sau m-am convins singură că erai tu. La urma urmei, n-am crezut că Nikki sau Jamie mi-ar trimite un gigolo. Şi am avut dreptate: tu erai. Ai spus-o chiar tu.

Doctoriţa Tam pare în continuare pe punctul de a râde. Eu doar clatin din cap, neştiind dacă mă simt amuzată sau frustrată. Fusese o noapte incredibilă. Un ca- dou-surpriză, un masaj de la prietenele mele. O şedinţă de „imersiune

senzorială" o numise asistentul, care apoi legat la ochi. Şi apoi... Ei bine, apoi i-am simţit atingea mâinilor, atât de cunoscute, şi am auzit o voce ^ eram sigură că îi aparţinea soţului meu. O voce care [m,]-am dorit cu disperare să fie a lui... Şi aşa a fost. Aşa *a fost*

.-Nu'ţi aminteşti.[7] îl întreb eu acum. Nu ţi-ai amintit totul? Ai spus că ai ascuns cheia de criptare la mi$_{ne}$. Nu-ţi aminteşti unde anume?

Dar Mason doar clatină din cap, părând nefericit.

-Nu. Fir-ar să fie, n-am reuşit să găsesc informaţia asta în mintea mea! Nu era acolo. Pur şi simplu nu era în mintea mea.

- Probabil că subconştientul tău încearcă să o protejeze pe Denny. Dar este un progres important. Putem încerca din nou mâine. Poate chiar să mergem mai departe.

-Şi dacă nu vom avansa? întreb eu. Nu mi-au rămas prea multe zile de *mâine.*

însă doctoriţa Tam doar clatină din cap.

-Are nevoie de odihnă. Mă voi întoarce mâine-dimineaţă ia prima oră.

Amândoi continuăm să protestăm, însă în zadar. Sincer, sunt puţin uşurată sufleteşte. Oricât aş fi de îngrozită de toxina asta care ne ameninţă pe mine şi pe copilul meu, mi-au rămas câteva zile ca să o pot învinge. Dar e de ajuns o singură mişcare greşită, e de ajuns să forţez nota o singură dată ca să-l pierd pe Mason pentru totdeauna.

Mason însă e cu adevărat frustrat.

- încă putem să-i dăm de cap, spun eu. Trebuie doar să încercăm să gândim ca tine. El zâmbeşte superior. În momentul acesta, îl cunoşti pe vechiul Mason mult mai bine decât mine. Aşa că spune-mi: ce aş fi făcut în situaţia aceea?

Expir, apoi mă duc în dormitorul apartamentului în care suntem cazaţi. Mă urc în pat şi iau o pernă în poală, strângând-o în braţe. E poziţia mea preferată de gândit. sritf ^ vorba despre o cheie de criptare, p$_{e}$ care < U-o ^ să virusezi un întreg sistem de calculatoare *hsonW* dă ochil pCSte Cap" Ymi ∗minteSC filmul ăla'Zice el'iar c°mentariul lui ;$_{face}$ să mă simt uşor ameţită. Să ne uităm la *Ziua*

^¡¡peniefiw era unul dintre ritualurile noastre de vineri !'"arâ. când stăteam în pat şi ne uitam la filme în timp ce ^ruram floricele de porumb şi vin. Genul de film care "ne plăcea amândurora, dar pe care nici nu ne deranja dacă îl pierdeam în caz că ne distrăgea altceva.

Totuşi, nu e momentul potrivit să mă pierd în amintirea cu pricina, aşa că mă concentrez asupra enigmei noastre.

-Trebuie să fi fost şi o cheie fizică, nu doar un cod pe care l-ai memorat. Mason încuviinţează din cap. -Aşa e. N-aş risca să fie ceva scurt. Sau scris. Mă gândesc la asta, apoi mă încrunt. -Presupun că ai fi putut să o scrii pe ceva. Stai aşa! Îmi scot telefonul, pe care am o fotografie a scrisorii pe care mi-a lăsat-o după noaptea aceea.

-Mi-ai lăsat asta. Dar, dacă ar fi trebuit să însemne ceva de genul „Hei, Denny, sunt un cod!", atunci ai cam dat greş.

Ia telefonul, iar eu citesc peste umărul lui.

Minunată *Denny,*

Mulţumesc pentru noaptea aceasta. Pentru ca alimentat sufletul cu noi amintiri. Pentru că mi-ai amintit că există lucruri pentru care merită să trăieşti şi să lupţi. Lucruri care ard mai intens decât o stea căzătoare şi *durează mai mult decât eternitatea.*

Cred că ne vom revedea, deşi nu pot să iţi *spun când si unde. Voi păstra insă în suflet noaptea trecută şi plăcerea pe care am trăit-o.*

Nu mă căuta. Nu încerca să mă găseşti. Nu pune întrebări la care nu îţi doreşti cu adevărat să afli răspunsul.

Pentru moment, noaptea trecută a fost de ajuns.

Al tău,

Cel mare

Mason pufneşte.

- Cel mare?
- Hei, nu te uita la mine! Tu ai scris-o.

-Ei bine, ai dreptate. Nu e nici un cod acolo. Căutăm un cod de criptare generat aleatoriu stocat pe un CD, pe un stick de memorie USB sau ceva de genul ăsta. Uşor de scos pe furiş, uşor de strecurat înapoi.

- De acord, spun eu. Ce fel de tehnologie de operare ţi s-a dat?

Mason îşi înclină capul într-o parte şi mă priveşte cu subînţeles până ce îmi dau seama.

-Ai dreptate, spun eu. Nu îţi aminteşti. Stai aşa! Ne putem da seama.

Îi trimit un mesaj lui Seagrave, aşteptându-mă să îmi răspundă. în schimb, peste două minute bate cineva la uşă. Mason iese din dormitor ca să răspundă, iar eu rămân ghemuită cu perna în braţe.

-Era o unitate în braţul ochelarilor pentru citit, îl aud pe Seagrave spunându-i lui Mason. Şi un card Visa cu o unitate încorporată şi un act de identitate fals la fel.

Seagrave vine în dormitor şi se opreşte la piciorul patului. Mason îl urmează, apoi se aşază lângă mine pe pat.riţa T[am tocmai m'a informat] ^spre şedinţa ne spune Seagrave. Să înţeleg că încercaţi să Je mod constructiv orele de acum până la

[ï?1∘5]Sa şedinţă.
< naiba, dai spun eu.
'o-[e] Nu O pot învinui pe doctoriţă pentru că vrea '^jeze un pacient, dar.
Exact, zice Mason, privmdu-mă cu atâta îngrijorare oste, încât inima începe să îmi bată mai repede. **'' Oricare** dintre lucrurile acelea ar fi putut rămâne hotel, spun eu. Era apartamentul de lux de la Stark **Century-** Po[ate că] ^ S[ăsim] obiecte pierdute?
-E puţin probabil, dar merită să încercăm, zice Mason, în timp ce Seagrave formează un număr pe telefon.
în timp ce Seagrave îl roagă pe Damien să verifice la hotel, Mason îmi spune ceva important.
-Nu l-aş lăsa pur şi simplu la întâmplare. Ştim deja că l-am lăsat la tine. Aşa am spus, nu? -Ai spus că l-ai ascuns la mine, da. -Tu nu locuieşti în apartament. Nu are logică să-l fi vârât, pur şi simplu, într-un sertar. Ai avut bagaje la tine?
-Nu. Mă gândesc la seara respectivă. În ziua aceea lucrasem. Cei de la ASS folosesc nivelul doi de la subsol pentru recrutare şi instruire. Testam câţiva agenţi aflaţi [în] Perioada de practică.
-Şi?
-Şi aveam o zi de tot rahatul, spun eu. Era aniver- *[area] noastră. Tu erai plecat. Eu mă simţeam singură. P°i fyan mi-a spus despre masajul pe care Nikki şi f[mie] comandat pentru mine şi m-a trimis în aparentul de lux.
aveai rucsacul, o poşetă sau ceva cu tine?
-O poşetă. îmi amintesc pentru că mersesem l[a]cuJ părături cu fetele în sâmbăta dinainte şi văzusem toatei aranjamentele de Valentine's Day. Strâng şi [ma]i tare perna în braţe. Cred că era evident că eram foarte tristă
- Bine. în regulă. Aş fi pus cheia în poşetă.

- Doar că nu am găsit nici o carte de credit rătăcită p$_{e}$ acolo, ochelari pentru citit sau alt tip de unitate.
- Nu aveai chei noi la breloc? întreabă Seagrave, ală-l turându-se din nou conversaţiei noastre. Doar pentru că acelea erau dispozitivele tehnice de operare nu înseam- ! nă că Mason nu ar fi putut folosi orice altceva.

Mă dau jos din pat, îmi găsesc rucsacul şi verific cheile. Fiecare dintre ele îmi e cunoscută.

Mă întorc spre bărbaţi şi ridic din umeri.

- Cât timp ai folosit poşeta?
- Doar câteva zile, mărturisesc eu. Era o geantă drăguţă, dar îmi place rucsacul meu.

-Poate că încă e în vreun buzunar interior. Sau ascunsă în căptuşeală.

încuviinţez încet din cap. Ar fi logic să fie aşa. Mă uit la Seagrave, care se încruntă.

- Deci mergem, nu-i aşa? Mergem chiar acum să verificăm în dulap.

-Sau pot trimite un agent să aducă toate poşetele.

Mason vrea să se împotrivească, dar îl întrerup pentru că îmi vine în minte alt gând.

- De ce nu i-ai trimis-o direct lui Seagrave?

Mason îşi freacă tâmplele.

-Nu ştiu. Nu-mi amintesc. S-ar putea să nu-mi amintesc niciodată. Se plimbă încolo şi încoace lângă piciorul patului. Poate că am crezut că nu va fi în siguranţă? Că va fi interceptată? Nu ştiu. Dar trebuie să mergem să ne uităm.

încuviinţează din cap. ziceam, spuneţi-mi unde e şi voi trimite

eu şi Denny- îmPreună. C grave scoate un sunet gutural şi aspru. [5]; e o idee bună. Trebuie să mă asigur că eşti în wanţă. Doctoriţa Tam vrea să îţi pătrundă din nou ^intemâine-dimineaţă.

lU Xapul meu va fi tot aici, pe umeri, mâine-dimineaţă. în ceea ce o priveşte pe Denise, toxina... -E în siguranţă

deocamdată, zice Mason ferm. Colonelul ne aruncă fiecăruia o privire poruncitoare. -Pot să vă ţin aici, ştiţi asta. -Dar nu o vei face, spun eu. Ştii bine că trebuie să o căutăm. Şi ştii la fel de bine că nu mai avem timp. Preţ de o clipă, am impresia că nu va fi de acord cu mine. Apoi ne spune:
-Duceţi-vă! O să pun un agent să vă ducă cu maşina. Dar întoarceţi-vă cu răspunsuri!
Nu ezităm şi, în timp ce maşina se îndreaptă cu viteză spre Silver Lake, îl sun pe Damien să văd dacă a primit veşti de la hotel.
-îmi pare rău. Nu am găsit nimic la obiectele pierdute sau în registrul din luna aceea. Am verificat seiful si depozitele pe termen lung, în caz că Mason a lăsat-o la Cln„eva de la recepţie. Nimic.
tai înăbuş imboldul de a înjura, îi mulţumesc şi îl 'formez pe Mason.

^nseamnă că răspunsul e acasă. ^ Restul drumului îl parcurgem în tăcere. Mi se tot în- arte o idee în cap, dar nu reuşesc să o identific clar. £ în timp ce intrăm în casă, sper doar ca acea cheie 6 CriPtare să fie la fundul poşetei şi ca gândul acelan

pe care nu reuşesc să-l identific, oricare ar *fi* eJ; să mai *fie* deloc important.

Dar nu găsim nici o cheie în poşetă sau în rucsac. Nici în alt Ioc din dulap.

-E ceva, spun eu. Ceva ce ai spus tu sau Damien..,

Nu ştiu. Dar mă frământă ceva şi nu pot să îmi dau seama ce anume.

-Te descurci mai bine ca mine. Eu nu am nici o idee, fie ea clară sau vagă.

închide dulapul şi se îndreaptă spre baia principală. E o dezordine de nedescris, pentru că începuserăm să spargem plăcile de gresie vechi înainte de plecarea lui Mason şi nu am vrut să mă ocup de asta singură.

îmi întinde mâna, iar eu îl prind şi îl las să mă tragă spre el.

- O să trecem şi peste asta, zice el. Şi toate astea şi restul casei.7 O să ne ocupăm de ele împreună. Şi când vom fi încinşi şi prăfuiţi de Ia atâta muncă, o să facem duşuri lungi cu mult săpun, o să stăm în pat, uitându-ne la filme vechi şi o să facem dragoste. -Promiţi.7

Mă sărută pe creştetul capului. -Cel puţin până când vine copilul. Apoi o să fim ocupaţi să-l hrănim la 4.00 dimineaţa şi să schimbăm scutece murdare.

Râd, apoi îmi ridic capul, căci teama îmi alungă amuzamentul. - Te deranjează asta.7 Mă priveşte inexpresiv. -Dacă mă deranjează.7

i avem A *i*

-Abia dacă îţi aminteşti de noi doi. Acum o să un copil şi,,.

. .tru tă. Apăsat, repede şi atât de delicios şi de pro •încât icnesc când se retrage.

el cu atâta intensitate încât n-aş îndrăzni "-

îndoiesc de vorbele lui. Nu mă deranjează. Mă ^ie pe
Par V adauşă: Dar hai sa ne asigurăm că
ţnăem acolo!
' incmiinţez din cap. Oricât de mult aş vrea să mă pre-
-, .5 nu e aşa, sângele meu e ca o bombă cu ceas. '
problema, desigur, e că nu ştim unde să căutăm în **-**
ontinuare. Aşa că ajungem în bucătărie. Mason bea
<ucde portocale, iar eu beau lapte cu sirop Hershey's.
Vu beau niciodată aşa ceva, dar acum mi se pare
nemaipomenit.

-Nu are nici o logică, zice el. Ţi-aş fi spus ceva. Ţi-
aş fi dat ceva. Reuşesc să zâmbesc uşor. -Mi-ai dat o
casă. Un copil. Biletul acela. - Sunt destul de convins că
nu te-am lăsat însărcinată cu o cheie de criptare, zice el.
Cât despre casă, nici măcar nu am reuşit să te ajut să o
renovezi înainte să dispar. Şi biletul... Ridică din umeri
şi adaugă: Ei bine, se pare că a fost doar un mesaj
sentimental. Mă joc cu paiul.

-Tot mi-a plăcut să-l primesc. Să îl am. A fost un lucru
primit de la tine pe care să-l păstrez. Încuviinţează din cap.
"Ştiam că îl vei păstra. De aceea e logic să-l fi folosit
Pentru a comunica cu tine. De ce nu am făcu t-o? Dă pe ?
ât ultima gură de suc de portocale. Aş fi putut măcar să ^
^Pun ce culoare voiam să aibă camerele. . ^d, aşa cum
şi el voia să fac. Dar apoi încremenesc am din nou
sentimentul acela supărător că ştiu ceva. ~~ Denny?-
Cred că m-am prins, spun eu. Nu tocmai, dar
oarecum.

Mason se încruntă. -Te ascult.

-Mai devreme ai spus că răspunsul se află acasă. -De
aceea suntem aici şi nu am găsit nici un răspuns, îmi
împing scaunul în spate. -Ba cred că da. Vino!
Casa are patru dormitoare, dar foloseam unul dintre ele
drept centru de comandă pentru renovări. Acolo îl duc
pe Mason acum.

-N-aveai de unde să ştii că voi opri lucrările, îi spun eu. Că nu puteam să îndur ideea de a face asta singură. Aşa că ai lăsat cheia aici. Ai venit în timp ce eram la muncă şi ai ascuns-o. Apoi mi-ai lăsat indiciul la hotel.

Mason se uită în jur la cutiile cu mostre de vopsea şi la găleţile pline. La resturile de covoare cu care încă nu ne hotărâserăm ce să facem. La cutiile cu plăci de parchet care încă aşteaptă să fie montate. La bucăţile de gresie, la armături şi la toate celelalte lucruri pe care le strânseserăm, dar pe care încă nu le montaserăm, nici nu le aruncaserăm.

Mason clatină din cap, părând copleşit. - Nu ştiu ce să zic, iubito. Şansa de a o găsi aici... E mica, iţi aminteşti? Şi asta pornind de la ideea că chiar
-^te, spun eu entuziasmată. Tu mbai spus

capitolul 24

„Ţi-am spus eu?

Irfason se uită lung la soţia lui, vrând să-i spună că era o persoană optimistă şi nebună. Ştia însă că nu era aşa. în primul rând, nu s-ar fi căsătorit cu o femeie nebună care se agăţa de un optimism nejustificat. în al doilea rând, în perioada scurtă în care ajunsese să o cunoască din nou pe Denny, aflase încă o dată cât de isteaţă şi de capabilă era.

Dacă ea zicea că îi spusese, asta însemna că aşa era. Şi, date fiind împrejurările, faptul că nu îşi putea aminti nu însemna mare lucru.

-Deci când ţi-am spus, mai exact? Şi ce anume ţi-am spus?

II luă de mână, apoi se apropie şi îl sărută.

-Mi-ai spus în biletul acela genial.

Râsul ei plin de încântare îl luă prin surprindere, alungându-i îngrijorarea care creştea în sufletul lui. Poate că aveau să obţină antidotul la timp.

-Vrei să-ţi explic cât de genial ai fost?

-Da, zise el. Chiar vreau.

-în primul rând, te-ai semnat *Cel mare.* Pare inofen- S1v, nu-i aşa? Dar e un indiciu. Doar că nu e genul de mdiciu care să te facă să-ţi dai seama până ce nu îl vezi S1 Pe celălalt. Cele două se leagă.

Mason miji ochii.

"Acum doar te amuzi pe seama mea.Denny clătină din cap, îşi scoase telefonul şi ¡4 nă, arătându-i o fotografie a biletului.

-Ard *mai intens decât o stea căzătoare,* citi ea, uitân- du-se la ecran împreună cu el. E alt indiciu. Şi *durează mai mult decât eternitatea.* Dacă le luăm împreună, ne conduc chiar acolo.

Arătă spre un raft din colţ cu cel puţin două duzini de cutii de vopsea.

Mason se duse spre raft şi începu să citească numele vopselelor.

- Răsărit de lună. înnoptat. Stea căzătoare.

Clătină din cap, neavând nici o idee la ce se referea.

- Toate sunt legate de noapte?

- Bună observaţie, dar nu e asta. Mai *mult decât eternitatea* e indiciul care îmi spune că te referi la vopsea.

Zâmbi larg.

-Nu-ţi aminteşti, dar înainte să pleci în misiune, m-am plâns că ar fi trebuit să aşteptăm să cumpărăm vopseaua la întoarcerea ta... Îţi aminteşti? Nu ne-am aşteptat să fii plecat atât de mult timp.

- Şi eu ţi-am spus că vopseaua nu e ca ouăle.

îşi amintea. Era neclar, dar îşi amintea.

Denny făcu ochii mari şi încuviinţă încet din cap.

- Da. Ai spus...

-... că sunt atâtea chimicale în vopsea, încât o cutie nedesfăcută probabil că avea să reziste mai mult decât eternitatea.

îşi apăsă tâmpla cu degetele şi începu să se frece uşor.

-Denny, Oh, Dumnezeule!

-Am dreptate, nu-i aşa? Tu ai făcut asta. Mi-ai trimis un mesaj, iar eu am fost prea obtuză ca să mă gândesc măcar să caut unul.

d ai spus că de fapt ***Cel mare*** e un indiciu, .Si» call j f ap tul că vorbeam despre culorile pe care ne ntru dormitorul nostru? le-3 nl ro sti ca pe o întrebare pentru că nu-si amin-ţ^a să aibă sens.

^încuviinţă.

Cât despre ***steaua cazatoare.***

raftul unde se aflau trei cutii de vopsea de

Arată spre

UD pereţii vor fi un albastru foarte-foarte pal. Ai spus că nuanţa asta i-ar complimenta perfect.

Nu pot să cred, şopti el. Orice căutăm se află într-una din acele cutii.

-E o amintire sau presupui?

Mason o strânse de mână.

-Presupun. Dar cred că am nimerit-o.
-Şi eu cred la fel.
Pentru o clipă se uitară împreună la cutii, apoi Denny ridică din umeri şi apucă o şurubelniţă cu cap plat dintr-o cutie cu scule.
- Deci desfacem şi golim?
-Pe aceea, zise Mason, arătând spre cea mai apropiată de el. Vezi? Pare că unul din noi a desfăcut capacul.
Denny încuviinţă, o luă de pe raft, apoi folosi şurubelniţa pentru a scoate capacul.
-E doar vopsea, zise ea, uitânclu-se cu atenţie în cutie.
El îi dădu o găleată.
-Hai să irosim nişte vopsea, ce zici?
7° fac cu plăcere.
Stoarse cutia, vopseaua se scurse, iar odată cu ea alu- P[Un]guţă de plastic, care ateriza în găleată. plast^011 °SCOase cu c‹ouă c]eg[ete Ş' ° P[use] P[e] °
[aStlC su]k capra de tăiat lemne.

-Mai e o punguţă înăuntrul ei, zise Denny, după ce se întoarse cu un burete umed şi şterse mâzga.

Cu grijă, ca să nu ajungă vopsea în pungă, desfăcură sigiliul şi scoaseră cinci punguţe.

- Dar chiar că nu ai vrut să rişti deloc, zise ea, iar Mason o aprobă în tăcere.

în sfârşit ajunseră la ultima, iar el ridică micul dispozitiv.

-Un stick de memorie.

-Trebuie să-l verificăm?

Mason clătină din cap, cutremurându-se în timp ce îl apucă o durere de cap care începu să pulseze în spatele ochilor.

-E cheia de criptare. îmi amintesc.

Mason se holbă Ia harta de pe telefonul cu cartelă pe care Chipul i-l lăsase lui Denny. Un punct marca nişte coordonate din zona de est a oraşului Los Angeles. Apoi citi cu voce tare mesajul care îi făcu stomacul să i se întoarcă pe dos. Mesajul despre care el şi Denny îl discutaseră timp de cinci minute înainte să transmită informaţia către COS: „Trimite femeia şi cheia la această adresă. Singură. Dacă o supraveghează cineva, moare. Dacă o urmăreşte cineva,

moare. Dacă nu asculţi, moare. Dacă o să cooperezi, va fi tratată şi se va întoarce".

Când termină de citit, liniştea se aşternu în cameră. Apoi se auzi o voce prin difuzorul telefonului Iui Mason.

-Şi nu există nici un mod de a ajunge la formula antidotului folosindu-ne de cheie? întrebă generalul Montero, un membru al comitetului de supraveghere responsabil cu urmărirea COS.

Mason nu fusese prea încântat când Seagrave i-l dăduse la telefon. Din experienţa lui, implicarea ofiţerilo

rnari în organizarea misiunilor era o idee întru <ita ^domnule, zise Mason, urând faptul că pierdea ' ri- uind informaţiile. Le-am sabotat serverul cen- ^ am furat formula. Odată ce au cheia, pot de- ^ ta formula, pot prepara antidotul şi vaccinul şi Ie pot ^ ternului şi consumatorilor. * pe ce nu au eliberat deja toxina în proviziile de
mâncare?

_ Planul lor presupune existenţa antidotului, zise Mason.

Fiind singurul agent COS din încăpere, el era cel care vorbea. în opinia generalului, Denny era doar un civil.

_Nu se consideră terorişti, continuă Mason. Ci antreprenori. Vor să dea curs unei ameninţări şi să profite de pe urma faptului că vor furniza soluţia. Şi, domnule, acum îmi amintesc ce face toxina! Mason trase aer în piept, urând gândul că toxina aştepta în sângele lui Denny, o ameninţare groaznică planând asupra ei şi a copilului lor. Distruge ţesutul, domnule, zise el, încercând să îşi păstreze calmul. îl distruge complet. Practic, face ca Ebola să semene cu un caz grav de gripă. - Dumnezeule sfinte! făcu Seagrave. Aflată lângă Mason, Denny păli. El o luă de mână Şi o privi cum trage aer în piept şi îşi îndreaptă umerii. Era pe cale să se piardă cu firea, era convins de asta. Şi era la fel de convins că nu avea să o facă. Era extraordinară. Mai mult de atât, era a lui. Şi nu avea de gând să o piardă din nou. -Organizaţia noastră nu poate ceda în faţa tacrici- lor teroriste, se auzi vocea profundă a lui Montero din telefon, fermă si autoritară. Din câte înţeleg, agentul

Marshall nu a intrat încă în perioada finală de 24 d ore de dinaintea infecţiei. înseamnă că mai **avem tim ?**

-Mă scuzaţi, domnule, dar asta înseamnă doar că suntem norocoşi. Vă implor să nu irosiţi ocazia!

-N-o vom irosi, zise el. Răspunde-le că accepţi condiţiile! Apoi dă-ne coordonatele! Vom trimite 0 echipă ca să intercepteze transportul. Te asigur că vom obţine antidotul.

- Şi dacă nu veţi reuşi? Vor începe să îşi livreze conser- vantul alterat. îl vor comercializa. Vor scoate imediat la vânzare antidotul, dar cei afectaţi primii nu vor crede. îşi vor administra antidotul prea târziu sau chiar deloc. Şi pe asta se bazează nemernicii ăştia. Au nevoie să ajungă la ştiri. Au nevoie ca oamenii să se sperie foarte tare, iar alţii să moară într-un mod sângeros şi greţos. Pentru că asta va face ca preţul antidotului şi al vaccinului să crească fulminant.

- Cred că eşti conştient de nivelul de experienţă al acestei organizaţii. Iar când vine vorba despre o asemenea ameninţare, vom lua măsuri extraordinare pentru a împiedica toxina să părăsească laboratoarele lor.

- Iar Denise Marshall va fi ucisă în timpul acestui proces? întrebă Mason cu furie în glas.

-Agentul Marshall înţelege că acest birou trebuie să se concentreze asupra imaginii de ansamblu. Dacă folosim această oportunitate pentru a trimite o echipă completă, îi putem opri. Nu putem permite ca această toxină să pătrundă în lanţul comercial. Nici cu antidot, nici fără antidot. în nici un fel.

- Denise Marshall nu mai face parte din echipa COS. îi distrugeţi şansa de a obţine antidotul la timp. Riscaţi viaţa unui civil şi...

i t ordinele, agent Walker. Trimite coordo-
^tel^e im£ uită la Denny, iar ea îl privi inexpresivă. Un
^aS°n S ^pla la toată pregătirea de care avusese
parte .nt ca^re ^aP • ■

divulge nimic. * discutaseră deja despre asta. Despre riscuri.
DaT posibilele urmări.
DeSpT tasetă, iar Mason ştia ce avea de spus. Oricât de ce urma să se întâmple, ştia ce trebuie să facă. Îmi pare rău, generale, zise Mason. Vom rezolva **situaţia** asta în felul meu.cap^iui 25

ţ_ata, mă gândesc eu, un motiv foarte bun pentru cate nre_fer munca tehnică în locul celei de pe teren. ?T Pentru că aş prefera să fiu blocată într-o cameră fără **ferestre,** cu un computer şi o enigmă care are legătură cU computerele pe care trebuie să o rezolv. Sau să fiu nevoită să descopăr identitatea cuiva. Sau chiar să codific un joc ridicol în timpul liber.

Dar nu. În schimb, mă aflu într-un colţ în partea de est a oraşului Los Angeles, aşteptând fie să fiu luată pe sus şi târâtă într-o clădire secretă, fie să fiu împuşcată drept între ochi, după care cineva să îmi smulgă cheia de criptare din mâinile reci şi moarte.

Nici lui Mason, nici mie nu ne prea place planul, dar nu mai am timp, iar generalul e un idiot. Seagrave nu este, dar nu poate face nimic. Ceea ce înseamnă că suntem pe cont propriu.

Ceea ce înseamnă că urmez instrucţiunile primite.

Ceea ce înseamnă că sunt o pradă uşoară.

-Nu avem de ales, mi-a zis Mason. Trebuie să-ţi obţinem antidotul şi trebuie să găsim clădirea. Dar, Cerule mare, mă îngrijorează la maximum să re expun ^aŞa! M-a mângâiat pe păr, apoi mi-a cuprins obrazul cu

După care a clătinat din cap. Nu. Trebuie să re-planul. Trebuie să existe altă cale. Nu pot risca...

F-u mi-am pus mâna peste a lui.

r

-Dacă nu riscăm, oricum sunt moartă. La te uv nostru. Am tras aer în piept, mi-am tăcut curaj şi i-am spus singurul lucru de care eram sigură: Nu mă vor ucide pe stradă. Ştim asta. Trebuie să utilizeze cheia de criptare în clădire, ca să se asigure că e reală. Dacă mă ucid prea devreme, ştiu că nu le vei da niciodată cheia adevărată.

- Şi după ce vor şti că e reală?

M-am cutremurat, apoi l-am privit drept în ochi.

- Mă bazez pe faptul că mă vor folosi ca pe un caz de probă. îmi vor injecta antidotul, apoi îmi vor lua probe de sânge. Dar s-ar putea să mă ucidă. De aceea tu...

-Te voi urmări, mi-a zis el. Te voi urmări, mă voi asigura că eşti vaccinată şi apoi te voi scoate de acolo înainte să distrugem computerul, toxina, fişierele şi orice altceva care le-ar permite să ducă la capăt această ameninţare.

Mason şi-a amintit suficient de multe lucruri încât să ştie că toxina se afla doar pe serverul central din cauza lipsei de compatibilitate între celule. Deci computerul pe care se aflau atât formula toxinei, cât şi cea pentru vaccin era o maşinărie independentă, neconectată la internet. Era un mod grozav de a izola ameninţarea, dar, din nefericire, însemna şi că nu puteam accesa calculatorul ca să ştergem informaţiile.

-Nu sunt speriată, i-am spus lui Mason chiar înainte să urc în Highlander, cu harta de pe telefonul cu cartelă afişată ca să mă ghideze. Ştiu că mă vei apăra.

-Bineînţeles, mi-a promis, apoi rn-a sărutat.

încă simt pe buze gustul acelui sărut şi gustul minciunii. Pentru că sunt speriată.

E târziu, e aproape miezul nopţii şi nu suntem chiar în Beverly Hills. Traficul nu e intens, dar cei care trec pe lângă mine mă observă. Au încetinit câteva maşini şi am fost întrebată de mai multe ori cât cer de antreprenori.

Se pare că m-am aşezat într-un colt în- fe lau e- zece minute şi apoi o duba pe care am mai ori opreşte lângă mine. Geamul de pe ^ ferului este coborât. îmi ridic privirea şi icnesc parte ^'°-j pe Peter uitându-se la mine. â^ bine! zice el când îmi vede expresia feţei. Mă „Om . c- - că mă aştepţi, ceea ce ar ri însemnat ca nu am terneanî ÎTTTi rin secretul pe cât de bine credeam eu. reusitsa IITU >'

V. Tu! De ce? Blocăm traficul. Urcă repede! Avem de preparat un tidot Nu am vrea să începi să te topeşti, nu-i aşa? Urc - parcă nu am de ales - şi maşina se urneşte. -Poftim, zice el, dându-mi o bandană de legat la ochi. Puneti-o! Nu-ţi pot da drumul dacă afli unde e clădirea, nu-i aşa?

Ezit, dar apoi mă leg la ochi.

încerc să fiu atentă la virajele maşinii. încerc să îmi creionez o hartă în minte. Dar e o abilitate care se potriveşte mai bine în filme decât în viaţa reală, mai ales când cel care te ţine captivă vorbeşte cu tine şi ţi-e imposibil să te concentrezi. -Dă-mi telefonul cu cartelă! zice el. Şi pe al tău. Ezit. Mason mă poate urmări prin intermediul telefonului meu. Dar ştiu şi că nu am de ales. I le dau, aud cum coboară geamul şi apoi îl ridică la loc. Ştiu că eroanele sunt acum făcute ţăndări undeva pe mărgică drumului.

I J mi răsucesc agitată verigheta, gândindu-mă la Mason.

ªginându-mi că vine după mine. p$_0$^e dʳäguţ! zice Peter.
Cam simplu totuşi. Nu , ˢª spun că am o părere prea bună
despre gusturile
~ul Mason

.-Mie îmi place foarte mult.

-Serios? E o porcărie. Dă-mi-I ca să-l arunc! Asa cum merită.

Mă prind de mâna stângă cu dreapta.

-Serios? Ai de gând să-ţi rişti viaţa pentru un fleac din aur alb?

-E din platină.

- Cu atât mai bine. Dă-mi-1!

-Abia s-a întors, îi spun eu. Nu-ţi dau inelul.

Se aşterne liniştea şi apoi capul îmi e aruncat pe spate când mă plesneşte violent peste obraz.

-Târfă mică! Am lucrat împreună şi niciodată nu mi-am dat seama ce târfă eşti. Dă-mi inelul! îmi zice el răspicat.

încerc să mi-l scot, dar bineînţeles că nu reuşesc. Aşa că îmi duc degetul la gură, îl sug şi înghit inelul. „Să te ia naiba!"

-Ups!

Simt cum se uită urât la mine. Dar ştiu că nu mă poate ucide. Nu înainte să testeze cheia de criptare.

Asta nu înseamnă că nu mă poate lovi din nou, aşa că aştept lovitura. Dar nu mă loveşte. în schimb, râde.

- Asta-i Denise a mea, îmi zice. Al naibii de curajoasă!

-Nu sunt Denise a ta.

-Nu, eşti a lui Mason.

îmi încrucişez braţele la piept.

- Da, sunt.

-I-am spus că ţi-am tras-o. I-am spus cât de mult ţi-a plăcut. Cum m-ai implorat să o fac.

-*Niciodată* nu am...

-Şi i-am spus că te-am ucis. Şi partea aia a fost o minciună. Dar s-ar putea să devină realitate cât de curând.

Mă străbate un fior rece.

Din nou amea

ŞH ce i s-a întâmplat. *245*

¡mi amintesc de c/urerea d

0a**field's* Atunci am cre^f ' ^

„for. Acum insa cred că a fo$_s$, J ^{era} din c$_a$J,

,4 unei amintiri cu P$_e$t$_{er}$ $^{1\ caiJ2}$a unei

-Ştii *de ce* şi-a pierdut mem • $^{amWt\cdot Vi}$

Feter *râde.* rme<«ona.
-Fetiţă dulce şi naivă' R/n -
Juto din cauza mea. *ţeles că sth, c-*
' ' ■'"a pier-capítol 26

]dason se plimba încolo şi încoace prin bucătărie, cu lefonul în mână, simţind că îi explodează capul. Nu ^ntru că amintirile ar fi ameninţat să îl sfâşie, ci pentru So pierduse.

Stiuseră că individul care o ţinea captiva cel mai pro babil **avea** să arunce telefonul. Un lucru nefericit, dar inevitabil Totuşi folositor, pentru că mai mult ca sigur nu **avea** să caute alt dispozitiv de urmărire.

Dar Denny a lui mai avea un dispozitiv. Un dispozitiv extraordinar, uimitor. O invenţie atât de inteligentă, încât îi întărise convingerea că se număra printre cei mai buni creatori de tehnică de operare din domeniu. Instalase un dispozitiv de urmărire în verighetă. -E proiectul meu de suflet în cadrul ASS de ceva timp, îi spusese ea. Dacă te uiţi la suficient de multe filme cu James Bond, vei dori să faci ca fantezia să devină reală. ;Şi ai reuşit să faci asta? încuviinţase din cap, vizibil mulţumită de ea însăşi. -A trebuit să scobesc puţin pe dinăuntru, dar verighete suficient de lată şi de groasă. în plus, lucrăm la echi- Pamente de microtehnologie de ceva vreme. Sursa de energie e problema, de aceea îl pornesc rareori. Trebuie încarci constant pentru o misiune. Durează doar vl(ţ douăsprezece ore. Dar se încarcă repede, aşa că... ^ oprise, zâmbindu-i larg, iar el o sărutase din nou. r simplu pentru că trebuia să o facă.

Crezuseră că fereastra de douăsprezece ore avea să fie suficientă, dar se părea că se înşelase în privinţa duratei bateriei. Pentru că şi telefonul, şi inelul erau offline , ceea ce însemna că soţia lui era offline.

„Fir-ar să fie!"

Trebuia să o găsească. Căzuseră de acord că urma să intre de bunăvoie în gura lupului pentru că nu avea de ales. Dacă se ducea, rezultatul putea fi oribil.

Dacă nu se ducea, rezultatul avea să fie cu siguranţă cumplit.

Dar planul fusese mereu că avea să o găsească. Că avea să o urmărească. Că avea să o salveze.

Şi acum avea să o dezamăgească.

Pe femeia pe care o iubea. Nu doar o dată în viaţa lui, ci a doua oară. Nu putea să o piardă. Dacă o pierdea, ar fi putut foarte bine să se piardă şi el în amestecul de amintiri fără sens din mintea lui.

Dacă o pierdea acum, putea fi singurul loc în care să o regăsească.

Cu o mişcare violentă, apucă sticla de Perrier de pe blat şi o azvârli în partea cealaltă a camerei. Sticla nimeri o fereastră ce dădea spre verandă şi o făcu ţăndări, împrăştiind cioburi peste tot.

Zgomotul şi distrugerea ei ar fi trebuit să îl satisfacă. Nu o făcură. În schimb, se prăbuşi, pur şi simplu, la pământ, alunecând pe lângă dulap, cuprinzându-şi picioarele cu braţele. îşi lipi fruntea de genunchi şi aşteptă să izbucnească în lacrimi. Aşteptă întunericul, tânjind după o idee, ştiind însă că nu avea să vină.

Nu ştia cât timp rămăsese acolo, rugându-se fie să îi vină în minte un plan, fie să uite. Ştia doar că, atunci când auzi scârţâitul cioburilor, se ridică în picioare în secunde, cu un cuţit în mână.

cât

<, naibas-a întâmplat aici? ^ «
-'^are mizerie, asta e, adăugă Quince. Şi situaţia
'ire si bucătăria.
^ Mason puse cuţitul înapoi pe blat, iar pulsul îi reveni
ia normal- Xe faceţi-
„Am urmărit-o până în Ontario, zise Liam. Elicop-
acela afurisit i-a pierdut urma. te Mason privi când la unul, când la celălalt, încercând
să **înţeleagă** ce-i spuneau. **-Seagrave** l-a sunat pe Ryan, îi **explică** Quince.
Neoficial, bineînţeles.
Mason nu se putu abţine să nu zâmbească. Ştia că prietenul lui nu avea să-i lase baltă. Nici măcar când era supravegheat de un general.
-Denise a instalat un dispozitiv de urmărire în verighetă, continuă Quince. Al naibii de inteligent şi... -Ştiu.
-Ţi-ai amintit?
-Mi-a spus ea. Urmăream dispozitivul şi telefonul. Ambele s-au deconectat.
-Şi la noi. Din fericire, am reuşit să trimitem un elicopter înainte ca inelul să ne lase baltă, dar pilotul le-a pierdut urma în trafic. A sfârşit prin a urmări altă dubă.
-Deci chiar e pierdută, zise Mason, iar speranţa care crescuse în sufletul lui dispăru. Ştim doar că se află undeva în Inland Empire sau că s-a aflat acolo. Cine ştie unde va ajunge?
-Să sperăm că noi vom şti, zise Quince. E foarte Puţin probabil, mai ales cu memoria ta nesigură, dar S'ar putea să avem noroc. Speranţa care se stinsese începu să vibreze din nou.-Ce vrei să spui?

Quince îşi trase un scaun şi se aşeză la masa de luat micul dejun.

- Din spusele lui Seagrave, unul dintre dispozitivele pe care încerca să le facă să funcţioneze când se afla la COS era un stick de memorie care emitea un semnal de urmărire când era conectat la o sursă de curent.

- Cum ar fi un computer, completă Liam.

-Ai spus încerca, zise Mason.

- Nu a reuşit să-l facă să funcţioneze. Iar echipamentul tehnic a rămas la COS când s-a mutat la Stark. Probabil de aceea a început să lucreze la inel, adăugă Quince. Oricum, Seagrave zice că echipa lui a reuşit să-l facă să funcţioneze după aproximativ un an de încercări eşuate.

- Până atunci lucram deja de mult sub acoperire.

-Aşa e, zise Liam. Dar tocmai de aceea a inventat Dumnezeu ascunzătorile. Cei de la COS ţi-au lăsat unul după ce le-ai retransmis că se întâmpla ceva foarte important.

-Aşa că ne rămâne o singură întrebare, zise Quince.

- Care e codul? completă Mason. Răspunsul e că nu am nici cea mai mică idee. Stau cam prost cu memoria, vă amintiţi? Şi, chiar dacă aş şti, cum am putea să ne conectăm la sistemul de urmărire?

- Ştim cum să facem asta, zise Liam, în timp ce deschise frigiderul. Seagrave ne-a trimis aplicaţia.

La masă, Quince accesă aplicaţia pe telefon şi i-o arătă lui Mason.

-Alfanumeric. Trei litere... Aceleaşi litere. Şi apoi un şir din opt cifre.

-Şi crezi că am configurat un cod care corespundea parametrilor?
-Ei bine, aşa sperăm, zise Quince.

vj$_{u}$ am facut-o.
jvju a»'----------
Accesă aplicaţia cu fotografii de $_{pe}$ telefonul Iui«- - $_{,nse}$ imaginea cu ser,soarea Iui Q$_{uince}$ Asta ne-a condus spre stickul de mem ■ „
^cere^elaoanu.iC^"' **P** Dar n.m.c dm ea nu se **potriveşte** cu $_{C0}$dΓ$_{D}$e'
$_{[3}$re îl descrii. Iar daca am mai comunicat în vreun feJ jtutici nu ştiu...
încremeni şi luă din nou telefonul bătând rt j $_{în}$ timp ce numără literele. ' ^{6atan}d d,n deget
Când ajunse la opt, privi când la unul rând 1 ,_|alt, zâmbind larg. ^{unul}. «nd la celă-

k

- Pentru un ins fără memorie, sunt de-a Hr,™ i ^ Domnilor, să mergem să-mi salvăm^ '

^capitolul"

A>m încercat toată viaţa să-mi păstrez credinţa. Acea fiinţa de nestrămutat că totul avea să fie bine până Ia chiar dacă multe lucruri din viaţa mea au mers

lli Tata. Mama.

: ;n ciuda tuturor acestor lucruri, mi-am păstrat gândita **pozitivă.** Iar prima dată când am cedat cu adevărat a fost **când** durata misiunii lui Mason s-a transformat din -ile în ani. Dar chiar şi atunci...

Chiar şi atunci a mai fost o rază mică de speranţă în **sufletul** meu. **0** scânteie mică de încredere care ardea în locurile întunecate din sufletul meu.

0 hrănisem, o întreţinusem. Şi când s-a întors, am ştiut că fusesem răsplătită pentru că îmi păstrasem încrederea vie.

Acum însă...

Ei bine, acum privesc lumea cu ochi mai pragmatici.

Sunt închisă într-o cameră dintr-o clădire dintr-un oraş. Dar nu ştiu ce oraş şi, chiar dacă aş şti, tot nu aş putea face nimic în privinţa asta pentru că sunt legată cu cătuşe de un scaun de metal.

Fără îndoială, soţul meu încearcă să mă găsească, dar dispozitivul de urmărire din telefonul meu nu mai e de nici un folos acum şi încep să mă tem că nici semnalul de urmărire emis de verigheta mea nu a fost atât de puternic pe cât sperasem să fie. Chiar dacă ar fi reuşit să iasă din corpul meu, tot nu ar fi fost proiectat ca dispozitiv de localizare în interiorul unei clădiri din beton.

Şi, deşi am văzut doar camera asta, dacă ar fi să mă iau după ea, clădirea e ca o placă mare din beton.

Cu alte cuvinte, Mason nu prea are cum să mă găsească. Ceea ce înseamnă că nu va veni nimeni să mă salveze.

Poate că ar face-o dacă ar avea tot timpul din lume să ceară înregistrările de la camerele video din trafic şi să-i contacteze pe cei de la guvern ca să analizeze imaginile prin satelit din intervalele relevante.

Dar nu am atât de mult timp la dispoziţie. Timpul meu se scurge tot mai repede înspre uitare.

Pentru că, oricât de mult am sperat eu că Peter îmi va da antidotul, mi-a spus destul de clar că nu se va întâmpla.

Aşa că, da, credinţa mea cam scârţâie acum.

Pe de altă parte, nu mai am nimic de pierdut. E un gând filosofic eliberator, care nu mă ajută absolut deloc.

Uşa din cealaltă parte a camerei se deschide cu un scârţâit şi intră Peter. Camera în care mă aflu e rece şi fără ferestre, doar cu un calculator, scaunul meu şi încă unul. Când intră Peter, simt şi mai multă răceală.

- Bună, bombonico, zice el voios. Te vei bucura să afli că primul lot de antidot a fost sintetizat şi trece acum prin procesul de verificare a calităţii, aşa că vom şti curând dacă putem începe petrecerea.

-Adică să contaminaţi alimentele, zic eu.

-Şi apoi să le decontaminăm. Contra cost.

-Iar eu? Când voi primi antidotul? Sau 1111 eşti un om de cuvânt?

Peter face ochii mari.

-Tu ce serial ai urmărit până acum? Bineînţeles că nu sunt un om de cuvânt. Chiar **crezi că vreau să zburzi**

r

- nrin Crede-mă, tuturor ne va fi mult mai vei muri!

^ i vine să scâncesc când îl aud. Să mă ghemuiesc în .'e însămi- Dar nu o fac. Sunt prea bine instruită ca să fc Şi instruirea e singurul lucru de care mă mai pot °* acum, când încrederea mi s-a risipit. 3gXe s-a întâmplat cu tine? îl întreb eu în timp ce încerc pe ascuns să îmi smucesc încheieturile, care sunt {egate la spate de scaun.

ţ)ar nu reuşesc. Poate doar dacă aş şti să fac un salt ca în artele marţiale şi să rup spătarul scaunului, dar chiar nu se va întâmpla aşa ceva.

-Cândva eram prieteni, nu-i aşa? Cândva erai sănătos la minte.

-Sunt sănătos la minte şi acum. Mai sănătos decât tine. Să te mulţumeşti cu un salariu de la guvern cu abilităţile tale? Asta înseamnă să fii sănătoasă la minte? Nu spun nimic.

- Dar aveai virtuţile tale. Desigur, dacă te-ai fi culcat cu mine, poate că acum te-aş fi tratat mai bine.

- Ba nu m-ai fi tratat mai bine. Rânjeşte la mine.

-Nu, nu aş fi făcu t-o.

-Şi Cerise? Ai băgat-o şi pe ea în asta. De ce? -Chiar şi fără memorie, m-am gândit că iubăreţul tău va reuşi să se întoarcă la tine. Trebuia să fiu pe aproape. Te-am urmărit, am aflat că v-aţi împrietenit, am văzut că Ştia să folosească un sistem de securitate. Drăguţă iată! Mă îndoiesc că se va îmbolnăvi. Nu e genul care să mănânce fast-food. Cât despre tine... Peter vine spre mine, iar eu mă trag în spate, dorindu-mi sa păstrez distanţa faţă de el. Se ghemuieşte în faţa mea şi zâmbeşteră utăcios. Ţi-ai făcut bine treaba. Până la urmă, aţi **reuşit** să găsiţi cheia de criptare, nu-i aşa?

- Cine era bărbatul din club? Cel care m-a **atacat** si apoi s-a sinucis?

-Oh, doar unul dintre angajaţii mei!

- Mason l-a recunoscut.

- Da. A lucrat în grupul nostru. Se ocupa de transport. Făcea comisioane. Lucruri de genul ăsta. A fost un om al străzii până când i-am oferit o viaţă mai bună.

Mă încrunt, confuză.

- S-a injectat cu cianură. De ce?

-Eu i-am dat-o, bineînţeles. I-am spus că putea muri aşa cum vei muri tu sau îşi putea curma suferinţa înainte să înceapă. Şi i-am spus că voi avea grijă de fosta lui soţie şi de copiii lui dacă se va ocupa de câteva sarcini minore înainte să-şi înfigă seringa în gât. Ridică din umeri. Fiecare are rostul lui. Privesc la el îngrozită.

- Oh, nu te uita aşa la mine! A fost recunoscător pentru seringa aia. A văzut ce face toxina. Şi, odată ce trece perioada de incubaţie, nu mai există antidot.

Se uită scurt spre încheietura goală a mâinii, ca şi cum ar purta ceas.

-Totuşi ţi-a mai rămas un pic de timp. Tic-tac. Tic-tac.

- Eşti detestabil.

- Eu? Ştii ce a făcut soţul tău? A introdus un virus cu efect întârziat pe computerul nostru. Aşa că, atunci când a ieşit în lume ca să ţi-o tragă, încărcase deja virusul. Dar noi nu am ştiut. Iar la întoarcerea lui ne-a luat ceva timp ca să înţelegem ce s-a întâmplat. Ne-am enervat foarte tare. Eu m-am enervat foarte tare.

-Bravo lui!

j5l pufl° mâna pe braţul scaunului şi îşi apropie faţa <de ales, fetiţo! Poţi fi politicoasă si îti traa un ; m creier. Sau poţi să fii nesuferită şi vă v-0i lăsa pe ' 5i pe scumpul tau fat să vă topiţi încet, ca un tesut Dlin de sânge- Sper sa fu nesuferită. Chiar te plac nu ^ înţelege greşit, dar n-ar fi trebuit să ajungi niciodată un tip ca el.

o senzaţie rece de frică şi de groază. ,Am fost partenera ta.

peter ridică din umeri.

-Iar eu am fost Jeremy, bunul prieten al soţului tău. Un alt agent sub acoperire. Pe atunci îşi zicea tot Jack - Jack Sloane. Chiar îi plac referinţele ia serialele preferate!

Alias. Un alt serial la care eu şi Mason ne uitam des. -A aflat că erai agent dublu. Şi ţi-a stricat calculatorul. Te-a învins şi nu ai putut suporta.

-"Nu cred că poţi spune că m-a învins, dat fiind că am câştigat. El e o epavă din punct de vedere mintal, iar soţia lui va deveni curând o umbră. E o victorie cam scurtă, nu crezi? - Eşti un monstru!

Uâ cuprinde

-Poate că da. l-am spus câteva minciuni, ce-i drept. Şi l-am bătut măr. îţi mai aminteşti de misiunea aia din Aruba? Ai purtat bikinii ăia minusculi, aşa că i-am putut spune despre un semn din naştere destul de intim în timp ce-l biciuiam zdravăn. Pielea de pe spate i se cresta, iar eu îi spuneam cum i-am tras-o soţiei lui. După care i-am tras un glonţ în cap. Era o minciună, dar el nu ştia. A ştiut doar că era pedeapsa lui pentru ce tăcuse. Pentru ca a venit la tine. Pentru că ţi-a spus secretele noastre. Şi a făcut?

îmi simt gâtlejul uscat. îmi simt corpul pustiu. Nu vreau să aud nimic din toate astea.

-A cedat. E slab şi patetic şi a cedat. Peter rânjeşte la mine. Nu din cauza mea. Din cauza ta. Tu ai fost ultima picătură care i-a distrus mintea. Cum te simţi acum?

Nu adun prea multă salivă, dar tot reuşesc să-l scuip în faţă. Peter se şterge cu nepăsare.

- Acestea fiind zise, mă duc să verific antidotul. Poate că reuşim să ajungem totuşi la o înţelegere ca să-l meriţi. Pe

măsură ce ţi se scurge timpul, mă întreb dacă te vei aşeza în genunchi ca să-ţi salvezi viaţa. Nu ca să te rogi. Ci ca să mi-o sugi.

-Ticălosule!

- Oh, mulţumesc!

Peter pleacă, iar umerii mi se lasă şi lacrimile încep să mi se prelingă. Nu le pot opri şi nu mă pot şterge la ochi, dar chiar nu vreau să-i dau satisfacţia de a mă vedea aşa.

închid ochii, trag aer în piept şi încerc să le poruncesc lacrimilor să se oprească.

Dar e prea târziu. Aud zgomot de paşi şi îmi dau seama că deja s-a întors. Probabil a uitat vreo insultă ustu**rătoare de** despărţire.

Dar apoi se opreşte şi se schimbă ceva în atmosferă. **Deschid ochii şi** îmi înăbuş un strigăt de bucurie când **îl văd pe Mason** venind repede spre mine. Cade în ge**nunchi şi mă sărută,** înjurând în acelaşi timp cătuşele.

-Fir-ar să fie, nu am cheie! Dar Quince e chiar în **spatele meu.**

- **E aici?**

-Şi Liam, şi întreaga echipă de la COS.

Qht slavă Cerului, dispozitivul de urmărire din ve-
tâa funcţionat!

De fapt, ™ a funcţionat. Dar cel din stickul de ie de la COS da. Şi, prin cine ştie ce magie, Seagrave convins pe general să ne ajute. Securizează labora- torul şi.-

„£i bine, ia te uita pe cine avem aici! Ecoul cuvintelor răsună în cameră simultan cu o împuşcătură. îl văd pe Mason tremurând, apoi îmi dau **seama** că glonţul a intrat puţin mai jos de claviculă. Se împleticeşte şi cade, cu mâna întinsă după armă. Nu **reuşeşte** să o ia.

Peter stă în pragul uşii, înfumurat. Iar eu? La naiba, nu mai sunt de nici un folos! Şi mă străduiesc din răsputeri să nu ţip.

-Va muri. Dar mai are ceva timp până ce va începe să se dezintegreze. Până atunci plănuiesc să mă folosesc de ea. Dacă eşti băiat cuminte, te las să priveşti. Iar după ce moare, pe tine te voi ţine pe post de animal de companie. Cât despre semnele de pe spatele tău? Vor fi doar începutul. O să ne distrăm puţin noi doi. îţi aminteşti ce am făcut înainte? Arsurile? Biciuielile? Bineînţeles că îţi aminteşti. Se vede pe faţa ta că îţi aminteşti

fiecare lovitură de bici. Fiecare arsură. De data asta, o să te chinuiesc şi mai rău.

Peter mai face un pas în faţă. Pe podea, Mason mijeşte ochii şi se apucă de cap, bombănind ceva de nedesluşit. Ţip, strigându-i numele, dar faţa i se schimonoseşte de durere şi mă gândesc la filmuleţele îngrozitoare pe care ni le-a arătat doctoriţa Tam, cu agenţi puternici ca Mason care s-au pierdut în ei înşişi.

-Nu! ţip eu. Concentrează-te, Mason! Te rog, te rog, concentrează-te!

Dar el doar se balansează şi geme în timp ce Peter se apropie. Suficient de tare încât să-l lovească pe Mason în picior. îl văd pe Peter cum rânjeşte. Un rânjet bolnav, oribil. îmi doresc din tot sufletul să fi putut să-l lovesc cu piciorul în boaşe.

Şi apoi, preţ de o clipă îngrozitoare, dar minunată, mă gândesc că am reuşit să o fac pentru că se aud o explozie şi un ţipăt, iar scrotul lui e acoperit de sânge. Peter ţipă şi cade la pământ, apucându-se de testiculele însângerate şi sfârtecate.

Iar atunci îmi dau seama că Mason se prefăcea. Acum e pe spate, încordat, ţintind în continuare cu pistolul cu care tocmai trăsese spre Peter.

Cu o grimasă, Mason se chinuie să se ridice în picioare.

-Ar trebui să te omor chiar acum, zice el, dar prefer să văd cum te zvârcoleşti de durere. Nu te pot injecta cu toxina, dar poate că e bine şi aşa.

- Rahatule! strigă Peter cu vocea pustie, dar plină de ură.

-Te-am învins, ticălosule! zice Mason, legănându-se uşor. Nu mai am memorie, dar ştiu că te-am învins.

- Ba pe dracu' m-ai învins!

Peter încă e la pământ şi ţipă de durere în timp ce se întinde după arma căzută. O ia, o ridică şi aud o împuşcătură... Două împuşcături. Şi apoi un ţipăt.

îmi dau seama că eu sunt cea care ţipă şi că Mason e la pământ. La început cred că a fost împuşcat, dar apoi îmi dau seama că reculul pistolului l-a doborât, slăbit fiind din cauza propriilor răni.

De data asta, glonţul l-a nimerit pe Peter în piept.

ici a doua împuşcătură nu a fost dinspre pistolul

V ţer ci ^ Liam' care acum stă ^ pragul uşii, cu 'lli ¿încă ridicat.

p,S{jam l-a împuşcat în gât, iar Peter e acum întins pe

dea, Pozi^ia lui amintindu'mi de Chip, bărbatul pe pus să facă o alegere groaznică.

^fn timp ce Peter icneşte, mă gândesc că şi el a avut de ales. Şi-a făcut a^erea greşită, aşa că acum gâfâie ca un **este** şi moare, în timp ce sângele se scurge din el. **Sinceră** să fiu, mi se pare că Peter scapă uşor. **întorc** capul şi îl privesc în ochi pe Mason. îşi înalţă capul şi zâmbeşte uşor, apoi ochii i se dau peste cap şi se **prăbuşeşte**, în timp ce strig ca să îl ajute cineva.

O secundă mai târziu, Quince năvăleşte în cameră. Se ghemuieşte lângă Mason şi apasă pe rană. îl examinează cu atenţie, apoi mă priveşte în ochi şi încuviinţează din cap. -O să fie bine. Răsuflu uşurată. -Ai întârziat, spun eu. -Am antidotul. -Atunci eşti iertat.

Zâmbeşte larg, dar nu pleacă de lângă Mason până când nu mă eliberează Liam. Apoi cad la pământ, lângă soţul meu, care deschide încet ochii. -S-a terminat, îi spun eu. îmi zâmbeşte vag. -Ba nu. E un nou început.^tolul 28
se simte Mason? mă întreabă Cerise, în timp
'^bat curtea interioară din spatele casei lui Damien
ceSma - nnzre de vin pline cu coca-cola dietetica. ,„ doua pandit
r
Unul pentru mine, pentru ca sunt m programul de - luni fără alcool. Unul pentru Mason, pentru "mncă ia antibiotice pentru rana provocată de glonţ si care, slavă Cerului, se vindecă bine. Cel puţin aşa ne-a **confirmat** chirurgul astăzi, când i-a scos firele. -Se simte grozav, îi răspund eu. Si chiar aşa este. Nu îi spun că aproape mă convinsese sâ nu venim la petrecerea asta dată în onoarea noastră. Dar i-am amintit că ne-am putea petrece tot restul lunii libere în pat dacă vrem. Astăzi însă trebuie să sărbătorim cu prietenii.

- Câtă vreme eşti doar a mea în noaptea asta, mi-a zis el. Şi în fiecare noapte care urmează.

Mi s-a părut un schimb cinstit. Cerise îşi strânge mâinile pe piept. -Nu pot să cred că Peter s-a dovedit a fi...

- Malefic? îi sugerez eu, văzând că nu reuşeşte să găsească cuvântul potrivit.

Ea ridică din umeri. -Cam aşa ceva.

""Şi pe mine m-a surprins, îi spun eu. Dar priveşte lu- mri le aşa: orice tip cu care te vei vedea de acum încolo Va " mai bun decât el. Ce rise râde.

- îmi place cum gândeşti, zice ea, apoi Ie face cu **mâna** lui Jamie şi lui Ryan şi se duce să vorbească cu ei.

Quince şi Eliza vorbesc cu Emma, care s-a întors deja din Europa. Cass stă lângă ei şi nu pot să nu observ felul în care o priveşte pe Emma. Însă nu îmi dau seama dacă Emma e interesată şi sper că până la urmă Cass nu va fi dezamăgită din nou.

Când mă întorc la Mason, îl găsesc înconjurat de Liam, Seagrave, doctoriţa Tam şi Damien.

-Ai avut dreptate în legătură cu gândurile frumoase, îi spune Mason doctoriţei Tam. Sau oricum ai zis atunci. Ideea e că, atunci când Peter a încercat să mă facă să îmi amintesc de tortură, m-am concentrat asupra lui Denny şi a copilului.

-Şi mă bucur foarte mult că ai făcut asta, zice doctoriţa Tam, zâmbindu-mi.

- Ceea ce explică de ce nu ai regresat, adaugă Damien. Dar încă nu mi-ai spus cum ai descoperit codul de urmărire pentru stickul de memorie.

Mason pare o idee prea mulţumit de sine, dar Liam intervine înainte să apuce să răspundă.

-Al naibii de genial, cum ar spune Quince. A scris un paragraf cu propoziţii care începeau doar cu litera N, adică litera triplată. Iar după cele trei propoziţii urma un paragraf format doar din opt cuvinte. Suma literelor din fiecare dintre cele opt cuvinte a alcătuit câte o cifră a codului din opt cifre.

-Am fost inspirat, zice Mason zâmbindu-mi.

-Ai făcut o treabă extraordinară, spune Damien. Şi te-ai încadrat al naibii de bine în timp.

-Este adevărat că aţi confiscat toxina? **îl** întreb pe **Seagrave.**ştii bine că, din moment ce nu mai lucrezi .D*^;nU îţi Pot confirma ceea ce tocmai km po- ^ ilui tâu - am distrus celula, am oprit procesul 50tlre a toxinei şi i-am arestat pe lideri.

* e. Am uitat că aCUm nU mai pot ^ ^inută 'a cu' " ^ a5tfel de lucruri. Ne zâmbim reciproc şi mă aşez

faunul de lângă Mason, pe partea fără rană. ^ Cu Puţin noroc' curân(i nici Mason nu va mai pu- fi ţinut la curent cu astfel de lucruri, zice Damien. Când văd un agent de valoare, fac tot posibilul să-l aduc

în echipa mea. _ Serios? întreabă Seagrave, dar se uită la Mason. Mason priveşte printre ei.

_în următoarele patru săptămâni sunt disponibil doar pentru soţia mea. Aşa că nu uitaţi ce voiaţi să ziceţi!

-Mi se pare corect, spune Damien, mutându-şi atenţia asupra lui Seagrave. Mason nu e singurul recrut nou cu care sunt interesat să negociez.

Privesc întrebătoare la faţa colonelului. Cu câteva săptămâni în urmă, aş fi zis că nu ar fi plecat niciodată de la COS. Dar văzând cum şi-au băgat nasul generalul şi comitetul de supraveghere... Ei bine, cine ştie?

Mă uit la Mason şi schimbăm o privire cunoscătoare, dar suntem întrerupţi de telefonul lui Liam.

Se încruntă şi apoi se îndepărtează ca să răspundă. Când se întoarce, câteva minute mai târziu, pare şocat. -Era Ellie Love, zice el.

Adică vedeta pop căreia îi oferise de curând protecţie. -Trebuie să plec.

-Ce s-a întâmplat? îl întreb eu, dar nu îmi răspunde Şi mă uit la Damien, care se ridică în picioare.

-Mă duc să văd ce face Ryan. S-ar putea să fi vorbit cu oamenii lui Love. între timp, Mason, mă bucur foarte tare că umărul ţi se vindecă atât de bine. Cu memoria cum stai.[7]

Mason clatină din cap.

-Tot praf e. Sincer să fiu, nu se ştie cât de multe îmi voi aminti despre trecutul meu.

- îmi pare foarte rău, zice Damien. Cred că e îngrozitor de frustrant.

- Este, încuviinţează Mason. Dar are şi câteva avantaje neaşteptate.

Mă ia de mână şi îmi zâmbeşte cu atâta dragoste încât aproape că mă topesc.

-Cel mai mare dintre ele este că am ocazia să mă îndrăgostesc din nou de soţia mea. Câţi bărbaţi pot spune asta?Cinci luni mai târziu .Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Mason făcu o grimasă când Denny îl strânse atât de tare de mână, încât era o minune că nu îi zdrobise toate oasele. Din câte îşi dădea el seama, procesul naşterii era un ciclu interminabil de dureri care apăreau la intervale regulate, al căror scop părea a fi să o chinuie pe soţia lui fără să se nască practic un copil.

Ura să o vadă aşa. Ura să ştie că nu putea face nimic, decât să fie lângă ea, ca să-l strângă de mână şi să se descarce pe el.

-Tu ai făcut asta! zise ea când contracţia trecu. Clar tu eşti de vină!

-Voi purta bucuros această povară, zise el, ştergându-i fruntea, în timp ce asistenta îi verifică funcţiile vitale şi colul uterin.

Nu îi spuse că ar fi putut opta să i se administreze medicamente, care măcar i-ar fi uşurat durerea pentru care îşi asuma acum vina. Chiar nu era momentul potrivit. în plus, îi înţelegea raţionamentul. După ce tusese injectată cu o toxină letală şi cu antidotul încă netestat, nu îşi mai dorise alte produse farmaceutice în preajma copilului lor nenăscut.

Mason o înţelegea. Chiar o înţelegea. Dar tot ura să o vadă suferind.

-Oh, Cerule mare, iar începe!

- Doctorul trebuie să ajungă din clipă în clipă, îi ,j se asistenta. A sosit timpul.

Mason îşi simţi inima bătându-i cu putere şi îi auzi bătăile. *Sosise timpul.*

Următoarea jumătate de oră fu un amestec de trăiri confuze, în care o ţinuse pe Denny de mână, îi amintise să respire şi îşi înăbuşise uluirea pe care o simţise **când** văzuse capul copilului ieşind.

-Aveţi un băieţel, le zise asistenta câteva clipe mai târziu, iar Mason simţi cum îi vine să plângă în timp ce privi când bebeluşul micuţ şi luminos, când faţa **frumoa**să, epuizată şi foarte fericită a lui Denny.

-Vreţi să tăiaţi cordonul?

Aproape că refuză, de teamă că mâinile aveau să-i tremure prea tare, dar o făcu, uimit că se afla acolo, în încăperea aceea, cu această nouă viaţă la apariţia căreia contribuise.

- Eşti incredibilă, îi spuse el lui Denny, mângâindu-i părul umed.

-Aşa li se pare mereu bărbaţilor. Iar femeile fac asta de o veşnicie.

- Incredibilă, repetă el, apoi ochii i se umplură din nou de lacrimi când asistenta îi aduse fiul, acum curat şi înfăşat.

- Vreţi să îl ţineţi în braţe?

încuviinţă din cap, simţindu-se ca un primitiv care se bâlbâia. Dar apoi îl ţinu pe băieţel în braţe, cu faţa lui micuţă toată încreţită şi cu degeţelele care încercau să-l apuce. O avea pe Denny lângă el şi pe fiul lui în braţe. Iar Mason ştiu că amintirile lui pierdute nu mai **contau. Nu**-i mai păsa dacă avea să şi le recapete vreodată sau nu.

Acum avea amintirea asta.

Şi era perfectă.